

Giới thiệu Trùng Mắt Tất Bào

Truyện Trùng Mắt Tất Bào của tác giả Cá Thích Leo Cây là một truyện ngôn tình, huyền huyền, HE. Vào một ngày... Nội dung thoải mái nháp nhô quanh co khúc khuỷu. Tiểu thuyết vô cùng động kinh thần tiên ma quái. Nữ chủ là một nhiệt huyết cương thi không hề tự giác nguy LOLI, thời đại... chưa biết.

Mở đầu là quý dị phong, lấy chương thứ sáu làm ranh giới, sau đó là âm áp cùng tràng cười. Tới hậu tới hậu, ta nói đúng là... Các bạn không nhìn lầm, quả thật là xuyên việt văn... Hàn Sơn hỏi Thập Đặng Vân: thế gian phi băng ta, khi dễ ta, nhục ta, cười ta, khinh ta, tiện ta, ác ta, lừa ta, ra sao xử phạt hô?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mắt Tất Bào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Mở Đầu

Tiết từ

Thế giới này... Có thực hay không...

Khách du lịch khi đến London đương nhiên không thể không tới các con phố nổi tiếng như phố Oxford, phố Bond hay mấy con đường nổi danh tại đây, giống như người bên ngoài khi đến Thượng Hải dù sao cũng phải dạo qua đường Nam Kinh hay đường Hoài Hải nếu không muốn bỏ phí. Nhưng mà, nếu như muốn cảm nhận cuộc sống sinh hoạt thời thượng tại London, ngàn vạn đừng bỏ qua mấy con đường nhỏ phụ cận, tượng Seven Dials, hay Carnaby Street. Nơi đó có rất nhiều các cửa hàng nhỏ đầy cá tính, nhà ăn quán rượu, rạp chiếu phim, cùng với viện ca kịch hoàng gia trứ danh với rất nhiều rạp hát, sẽ làm bạn cảm thấy mình có một nửa dòng máu người London, vui vẻ sung sướng hưởng thụ bầu không khí thời thượng ở London.

Queo vào một con đường nhỏ, trước mắt là rất nhiều phòng ốc sắc màu tươi đẹp rực rỡ, trên tường lát ngọc xanh, minh hoàng, màu sơn hồng phấn, hai bên rất nhiều nhà hàng, quán rượu cùng các cửa hàng nhỏ, tương đối giống đường Thái Khang ở Thượng Hải. Ở một góc giao lộ là một cửa hàng bán hoa, mặc dù cửa vào không lớn, nhưng được phối hợp màu sắc sáng ngời hài hòa với tấm rèm hoa văn tinh xảo làm cho con người ta có một cổ ham muốn muốn đẩy cửa vào.

Hôm nay là lễ Giáng Sinh, trong cửa hàng khách không nhiều.

Thế là cửa tiệm bị đẩy thô bạo ra sau, nhân viên trong cửa hàng lơ đãng uể oải toàn bộ tinh thần phần chần chừ ngần đầu khát vọng xem người mới vào.

Người vừa mới vào cửa liền bị nhân viên dùng ánh mắt quý dị thêm mong đợi vô hạn sợ run lên, lập tức bọn họ thu hồi ánh mắt, khôi phục lại vẻ mặt vô hại vốn nỗ lực để người đàn ông không tiếp tục mở cửa chạy mất.

Mấy tới vài tuần đây xuất hiện các vụ án cướp bóc liên hoàn, tội phạm tựa hồ ẩn sau các cửa hàng tiện lợi, cửa hàng bán hoa và quán cà phê, làm cho các cửa hàng bên cạnh các cửa hàng này vừa đến chạng vạng liền đóng cửa... Ân, trừ cửa hàng trước mắt này.

Người đàn ông thân thể cao lớn đi qua giữa những bông hoa tươi, chủng loại hoa trong cửa hàng phong phú, rất nhiều loại hoa không có tên. Hắn nỗ lực đem tầm mắt tập trung tiêu tốn, nhưng sau lưng phảng phất vô số ánh mắt thăm dò, lỗ chân lông quanh thân vô pháp không chế run rẩy.

Rốt cục hắn vẫn không được đánh bạo quay đầu lại, chỉ thấy phía sau không một bóng người... Xa xa các nhân viên cửa hàng không giống các nơi khác bình thường vây tới giới thiệu đầy mạnh tiêu thụ, hắn mới phát hiện nhân viên cửa hàng này khuôn mặt tinh xảo mỹ lệ ngoài ý muốn. Bọn họ không ngồi thì nằm, biếng nhác phảng phất như là một bức tranh yên lặng tươi đẹp.

Hắn bắt đầu cảm thấy cửa hàng này lộ ra chút cổ quái, do dự có nên hay không tông cửa xông ra ngoài.

“Hi hi... Có thể ăn sao? Có thể ăn sao?”

Một âm thanh lướt qua bên tai. Hắn sợ hãi cả kinh, giương mắt nhìn nhưng lại không thấy bóng người.

“Người chẳng biết chọn gì cả, nhìn một cái liền biết ngay loại thịt này chất không tốt, ăn sẽ tiêu chảy...”

“Ta đói, đói...”

“Còn ăn, người nên giảm béo, nên giảm béo!”

“Ta đói, đói!”

Thủy chung xem không thấy người đâu, hắn bắt đầu sợ hãi, chân run run tiểu tâm muốn chạy ra ngưỡng cửa.

“Nha ~ hần muốn đi, thịt muốn đi!”

“Hi hi, thịt của ta, không cho đi...”

“Ôi, thịt béo nhanh đến miệng còn bay đi.”

“Đừng nghĩ đi, ta muốn xem chất thịt, chất thịt!”

Hần nghe vậy càng hoảng sợ vội chạy đến ngưỡng cửa, nhưng trải qua khoảnh khắc qua quầy hàng, dưới chân hần đột nhiên cảm thấy nặng nề, hần chưa kịp phản ứng thì y phục dây trước ngực hần đột nhiên bị kéo lên, trong khoảnh khắc bộ ngực trần liền lộ ra bên ngoài không khí lạnh...

Hần sẽ bị ăn sao...

“Thiên a! Là lông ngực! Lông ngực!!!”

Một cổ lực đạo khổng lồ đem y phục của hần bị mở ra một lần nữa lại quay về, khí lực to thậm chí đem băng đô sau lưng hần toàn bộ nghiêm nghiêm thực thực che trên ngực!

“Á! Lông ngực! Thật là đáng sợ thật là đáng sợ...”

“A a, lông ngực, ta chán ghét lông ngực...”

“Vẫn là người phương Đông tốt, vị có đủ Q có nhai kinh, điểm trọng yếu nhất là ‘không có lông ngực!!!’”

“A a ~ ta chán ghét lông ngực, chán ghét lông ngực...”

Người đàn ông tay chân đều đủ kinh hồn chưa định cúi đầu nhìn bộ ngực bị che nghiêm nghiêm thực thực, nửa ngày không kịp phản ứng

“Tiên sinh, ngài còn đứng lên được sao?”

Giọng nữ mềm mại vang lên, trước mắt tiểu LOLI gò má tuyết tóc đen, cười lên bờ môi lộ ra lúm đồng tiền nhọt nhọt, hết sức khả ái. Chính là gương mặt khả ái xuất hiện lúc này trần ngập cổ quý dị không nói ra lời.

Nàng thấy hần không có đáp lời mà là sung mãn cảnh giới nhìn chăm chăm nàng, khóe miệng giương lên một nụ cười khả ái, “Ngài yên tâm, ta là chủ nghĩa ăn đồ chay.”

... Hần càng không yên lòng.

Hần nghĩ, hần cần càng nhiều lông ngực... Rất cần.

“Xem ra là bị kinh hách quá độ... Thôi, khó được ngày hôm nay tâm tình tốt, ta tổng ngài xuất môn.”

Một tiểu LOLI hết sức nhỏ lại nhu nhược một tay đem một người đàn ông cường tráng cao gần 190cm nhấc lên, một trận thiên toàn địa chuyển, sau đó hần phát hiện chính mình đang đứng trước cửa hàng hoa, tiểu LOLI mặt không đỏ khí không suyễn duỗi tay về phía hần, “Phí khuôn vác.”

“...”

“Nghĩ quít nợ sao?” Nàng neho mắt lại, cánh tay gầy nhỏ bé lần theo túi rách nát rút ra một hộp quẹt vàng rỗng nhẹ nhàng nắm chặt tay, lúc mở tay ra nàng nghiêng mặt đem khối kim loại bị bóp vụn đưa ra trước mặt hần, làm cho hần táng đờm kinh hồn tay chân run run.

Hạnh phúc a...

Nàng sờ sờ ví tiền phòng hài lòng thỏa dạ đi tại đầu đường, mua một số lớn trứng phục sinh cùng một số lớn nguyên liệu nấu ăn, cố gắng dọn ra một bàn tay vác một cây thông Noel cao hơn người, gần như chiếm lợi phẩm che khuất tầm mắt nàng, coi thường người đi đường ánh mắt kính hãi, chuyên tâm đi trên đường trở về.

Trên đường người đi đường rất nhiều các cặp tình nhân hoặc các gia đình, nàng vừa nhìn các đồ triển lãm trong tủ cửa ven đường vừa chậm rì rì dạo bước.

Phố đối diện có một lão nhân Hoa kiều đang đứng gần một cửa hàng, tựa hồ vừa mới từ bên trong ra. Bên cạnh ông có 3 đứa bé, lớn nhất ước chừng 15, 16 tuổi, bọn họ vây quanh lão nhân ầm ĩ muốn sang cửa hàng tiếp theo...

“Gia gia? Gia gia ông đang xem cái gì?”

Tiểu tôn tử ngọt ngào ngây thơ hỏi, lôi kéo ống tay lão nhân nỗ lực hấp dẫn sự chú ý lão nhân đang đột nhiên ngơ ngẩn.

Lão nhân không nói chuyện, chỉ là ngơ ngẩn nhìn thấy thiếu nữ đối diện giống ngọn núi nhỏ di động, khóe mắt dần dần đỏ lên ướt át, khàn giọng thì thào,

“...Chị...”

Thiếu nữ phát hiện ánh mắt lão nhân, tầm mắt cùng lão nhân đụng nhau trong khoảnh khắc nàng chấn động một chút, mím môi lập tức ôm ngọn núi nhỏ kia vội vàng xoay người bước nhanh ly khai.

“Chị!”

Lão nhân tập tễnh đuổi theo nàng, 3 đứa cháu không rõ nguyên do, cũng vội vàng đuổi kịp lão. Vừa qua khỏi một góc, thân ảnh nhỏ hết sức bắt mắt lại phảng phất biến mất, hoàn toàn không thấy tung tích...

Lão nhân loạng choạng mấy bước đứng tại ngã tư đường rộng lớn, lão lệ tung hoành, “Chị ——”

“Chị ——”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Chương 1

Nội.

Em trai...

Chị rất hoàn hảo, tứ chi đều đủ và sống rất tốt.

Cho nên... Đừng tiếp tục chờ đợi cũng đừng tiếp tục tìm kiếm.

Chị rất hạnh phúc... Thật, rất hạnh phúc.

Chuyện xưa phát sinh năm 1996, London.

Lúc ấy nàng vẫn là thiếu nữ 16 tuổi, trong đời phiên nào nhất chính là... Ân, tên gọi.

Nàng họ Kim, có một người cha ham tài như mệnh, cho nên... Cho nên có thể tưởng tượng tiêu chuẩn cha đặt tên. Không sai, tên nàng hoàn toàn kêu là — Kim Nguyên Bảo!

Bởi vì cái tên này, lúc nhỏ nàng bị những đứa bạn trong khu người Hoa cười nhạo. Sau nhiều lần yêu cầu mãnh liệt đổi tên không hiệu quả, nàng vô cùng kiên quyết yêu cầu tất cả mọi người gọi nàng “A Bảo”, tuyệt đối cấm chỉ bất kì ai gọi cả tên họ nàng.

Đáng an ủi chút là, trong nhà không chỉ riêng nàng có tên gọi bị thảm.

Em trai nàng kêu Kim Huống, em gái kêu Kim San, Kim sơn mỏ vàng kim nguyên bảo... Ba a, ngài có thể có hàm súc được một chút hay không, rất bề mặt nha.

Hiện giờ là tháng bảy, nàng sờ sờ vòng ngọc đeo trên tay phiên muộn ở nhà.

Nghe ba nói nàng sinh đúng 6 giờ ngày 6 tháng 6, tại bệnh viện Christ, số 666 này rất bất tường* (khi gặp điềm may người ta gọi là tường, giống câu như ý cát tường, còn điềm xấu gọi là bất tường). Trong «Thánh Kinh» ghi lại, chỉ có đại biểu mê muội yêu ma quỷ quái trên trán có ấn dấu hiệu 666, mà người theo đuổi ma quỷ trán hoặc tay phải cũng có ấn 666 đại biểu cho ma quỷ... Nói lung tung! Nàng cùng ba bữu môi dè bủ, ba nói nếu như ở Trung Quốc, 6 nghĩa là thuận, còn gọi là “Lục lục đại thuận”.

Nhưng bà nội vẫn ưu sầu lo lắng bắt nàng đeo vòng ngọc trên tay, nghe nói là tổ tiên truyền lại, có khả năng trừ tà tránh hung (điềm xấu) rất tốt.

Tổ tiên bà nội ở phương bắc là thế gia bà đồng, ông nội là quân phiệt, lúc đương thời ông nội đi trên đường nhìn thấy bà nội sau giặt mình, bắt bà nội bên đường làm vợ bé. Vài năm sau ông nội trong trận hỗn chiến quân phiệt bị ám sát, vì tránh vợ cả hãm hại bà nội liền mang ba nhỏ tuổi suốt đêm lên thuyền qua sông ra bên ngoài...

Mới trước đây bà nội thường kể cho nàng và em trai nghe về quốc gia tại phương đông xa xôi, bởi vì ba đã cấm rễ ở chỗ này, bà nội cũng chỉ có thể lưu tại London tưởng niệm cố hương xa xôi.

Sau bà nội mất, nàng cùng em trai lặng lẽ sưu tầm tư liệu về Trung Quốc hẹn nhau sau khi lớn lên nhất định phải đi về Trung Quốc.

Đáng tiếc... Sau, nàng rốt cuộc không có cơ hội lớn lên.

“Chị, chúng ta đi chơi đi! Đi chơi đi! Trong nhà thật nhàm chán.” Kim Huống đứng trước mặt A Bảo nỗ lực giật dây.

A Bảo lắc đầu, “Hiện tại là tháng bảy, vẫn còn tháng mả quỷ ra vào trên dương gian.”

“Sợ cái gì, sợ cái gì. Ba không phải ra ngoài sao? Chúng ta cũng ra ngoài thôi.”

“Bởi vì bọn họ là người lớn, hiện tại đã là buổi chiều, trẻ con ra ngoài dễ dàng va chạm.”

“Thật giống bà nội, đều mê tín. Lại nói, em đã 13 tuổi rồi không còn là trẻ con!” Kim Huống ngẩng đầu ưỡn ngực đem bộ ngực nhỏ ra vỗ cái “Phách phách.”

“Không được, chờ ba trở về bị ba đem ra xào thịt, đến lúc đó chị cũng không giúp được em...” Tuy nói như thế, nhưng a Bảo trong lòng bắt đầu có chút dao động.

“Đi thôi, đi thôi!” Kim Huống cẩn thận sát ngôn quan sắc (dựa theo lời nói và sắc mặt để đoán ý tứ), thấy nàng có dấu hiệu dao động vội gắng sức châm ngòi thổi gió, “Đi thôi đi thôi, cùng lắm... Cùng lắm bị ba phát hiện tội danh để em gánh chịu.”

“Cái này...” Nàng lại dao động nhiều hơn.

“Mặc kệ, em đi ra ngoài trước, em ở bên ngoài chờ chị!” Kim Huống như một trận gió mở cửa đi ra.

“Chao ôi, em trai, chờ chị một chút!” A Bảo cũng vội ra cửa đuổi theo.

Bọn họ một nhà ở phía tây khu phố người Hoa, phố người Hoa không lớn lắm, theo thứ tự có ba cái đền thờ cao cao, một con đường cái, mấy khu phố nhỏ. Nơi này thuộc về Việt (chỉ hai tỉnh Quảng Đông và Quảng Tây), ngã tư đường không khác Hương Cảng hoặc đường nhỏ Quảng Châu là mấy, mọi người nói chủ yếu là tiếng Quảng Đông, nhà hàng cũng nhiều món ăn Quảng Đông.

Hai chị em khom lưng chạy xuyên qua đám đông cẩn thận tránh cửa hàng ven đường của người quen, một đường chạy qua phố người Hoa.

“Chị, hôm nay chúng ta ra đây chơi.”

“Đi phố gần đây dạo sao?” Nàng nắm tay em trai đi trên đường cái sầm uất, phố người Hoa không lớn nhưng cũng chiếm một khoảng đường hoàng kim, cách không xa điện Buckingham và phố shopping.

“Đi chơi nhiều lần, chán ngấy.”

“Kia bằng không em nói xem?”

“Hắc hắc, xem em!” Kim Huống cười thần bí, sớm có dự định nắm tay này vòng qua vòng lại mấy ngõ nhỏ và đường nhỏ, đến khi mất nàng bắt đầu hoa mắt thì cậu đột nhiên dừng lại, “Chị xem!”

Một thân cây, xác thực nói một gốc cây táo, đứng ở một đình viện xa lạ.

Nàng nhìn thấy em trai thần tình khoe khoang, do dự nói, “Không tốt đâu...”

“Không quan hệ, lần trước em đến không ai phát hiện, rất an toàn. Chúng ta từ cửa bên chuồn êm vào, không có người trong coi đâu.” Cậu vẻ mặt quen thuộc thèm nhỏ dãi làm nàng rất muốn đánh bạo đầu cậu.

“Làm như bộ dáng quý chết đói đầu thai, táo này cũng không phải vật trân quý gì.” Ba lại không đề dỗi hấn.

“Đây chính là khác biệt giữa nam và nữ, chính mình khổ cực hái trái cây mới là mỹ vị chân chính a.” Tuy rằng táo hiện tại vẫn còn xanh.

“...”

Cuối cùng nàng vẫn đồng ý với em trai, ngoan ngoãn đứng dưới tàng cây thay cậu canh chừng. Em trai là con trai duy nhất trong nhà, lại là bảo bối đệ đệ của nàng, nàng không nghe nó thì nghe ai?

Hai chị em đứng dưới tàng cây hơn hai giờ đồng hồ, đến khi mặt trời gần lặn xuống phía tây nàng mới lôi kéo em đang lưu luyến không rời trở về nhà.

“Đi nhanh chút, đã hoàng hôn. Ba sắp trở về.”

“Tốt thôi tốt thôi, chị, chúng ta lần sau tới chơi.” Cậu vẫn chưa thỏa mãn lôi kéo tay chị gái cầu khẩn.

Nàng sờ sờ đầu em trai, “Tốt nha, nhưng mà lần sau đến sớm một chút.” Đi sớm có thể cho em trai chơi càng tận hứng.

“Dạ!” Cậu cầm theo chiến lợi phẩm hưng phấn múa may.

Lần này trước khi ra ngoài cậu đã chuẩn bị trước một túi nhỏ. Lúc về nhà nhét tào còn lại vào trong, về tới phòng giấu còn có thể cùng chị ăn mấy ngày.

“Tiểu quý gièm pha.” Nàng nghiêng đầu ôn nhu nhìn em trai thân ảnh nhảy nhót nhót nhót...

Sự tình — ngay tại một khắc này phát sinh biến hóa.

Túi không hề báo động đột nhiên rơi xuống đất, tào bị văng ra trên đường dành cho người đi bộ...

“Tào của mình!” Em trai đuổi theo quả tào không tự giác chạy ra phần đường dành cho xe đi.

Không hề trì hoãn, giờ phút này ở chỗ rẽ một chiếc xe con đang đi với tốc độ nhanh hướng tới —

Toàn bộ mọi thứ hết thảy phát sinh như ánh điện, nàng vốn là động vật ngu ngốc chính mình có thể chạy nhanh như vậy, nhanh như vậy...

Một tiếng nặng nề xen lẫn tiếng phanh chói tai, nàng bị tông vào đầu sau đó nửa người trái tiếp xúc với mặt đường, lúc chạm xuống đường còn phát ra âm thanh “Khanh khách” rợn người...

Nàng chỉ kịp nhìn thấy mặt tài xế kinh hoàng, bên tai nghe thấy tiếng kêu khóc của em trai

“Chị — “

Lỗ tai dần dần không nghe thấy bất kì tiếng gì, nàng lẳng lặng nằm trên mặt đất, ánh mắt sau cùng dừng tại hình ảnh bầu trời màu đỏ tươi, màu đỏ tươi như máu lại rõ đến như thế...

Trước khi bà nội mất đi từng nói qua với nàng, hoàng hôn, là thời khắc ma quỷ giao thoa.

Nghe nói, thời khắc giao thoa nháy mắt tức là lúc ma quỷ giao thoa. Đến lúc đó, vạn vật thế gian đều lâm vào trạng thái hỗn loạn, yêu ma trong địa ngục cũng sẽ hiện thân trên nhân giới. Thời khắc người thấy lúc hoàng hôn thấy sắc trời đỏ tươi, sẽ bị dục vọng khống chế, sau đó... Bách quỷ sẽ xuất hiện, nghênh đón tân bằng hữu.

... Ý thức dần dần tiêu tán, trong lòng nàng lúc này lại trôi lên một chấp niệm mãnh liệt.

Ta không can tâm...

Ta không muốn chết...

Không muốn chết...

Không muốn chết...

Đói, thật đói a...

A Bảo mở to mắt, một cổ đói khát mãnh liệt thúc dục nàng đứng dậy kiếm ăn, bốn phía tối om, nàng mơ mơ màng màng cảm giác giường trong nhà thế nào lại hẹp nhỏ đi nhiều, duỗi tay ra không ngờ chạm được tới trần nhà. Nàng hơi dùng lực bắt dính nửa ngòai dậy, trên thân để giấy vàng, giấy bạc, tiền xu toàn bộ rơi xuống đất, trong không khí nồng nặc mùi hương nền tàn, nàng há miệng thờ dốt đang muốn gọi người, cổ họng căng thẳng, nàng “A phi” một tiếng, phun ra một đồng bạc?

Đói chết đói chết, giờ phút này đầu óc hỗn loạn cũng tỉnh tương tở cáo nàng tiếp tục đói cũng không thể coi đồng bạc giống cơm ăn.

Cơm kia, cơm kia...

A Trân trầm khóc trước linh đường khóc vài lần Kim tẩu cùng Kim thúc đỡ dậy đưa đến phòng nghỉ ngơi, 2 đứa nhỏ cũng bị khuyên đến trong ngõ hẻm ăn cơm tối xong tiếp tục túc trực bên linh cửu. Mọi người làm láng giềng cũng vài thập niên, hai đứa nhỏ mọi người đều chứng kiến lớn lên. Đáng thương ô, a Bảo tuổi nhỏ liền đi như vậy, người tóc bạc tiền người tóc xanh bảo ba mẹ nàng làm sao chịu được.

Nàng đứng trước linh đường lau lệ thổn thức... Khóe mắt chợt lóe, nàng chợt phát hiện vốn “cơm cứng” trên bàn thờ không thấy!

Trong lòng nàng có chút sợ hãi, sau bước lên phía trước phát hiện vốn quan tài đóng chặt cũng bị mở một nửa...

Nàng níu lấy y phục, chẳng lẽ... Xác, xác, xác chết vùng dậy?!

Quan tài đột nhiên động động, mà sau, một cánh tay nhỏ bé từ bên trong vươn ra —

“Tới... tới, người tới a...” Nàng run miêng nhỏ giọng kêu lên.

Quan tài lại tiếp tục động động, một cái đầu từ trong quan tài thò ra...

“Tới, người tới a!” Tiềm lực của con người là vô cùng, a Trân trầm trước giờ đều nhỏ nhẹ bỗng dưng hét chói tai lên tận quảng tám, “Người tới! Xác

chết vùng dậy! A Bảo xác chết vùng dậy!”

Mọi người lấy tốc độ ánh sáng chạy rầm rầm tới linh đường, Kim mẹ cùng Kim ba mắt ứa lệ xông vào trước.

“A Bảo a, con còn có tâm nguyện gì chưa hoàn thành, cùng ba nói, ba nhất định làm được!”

A Bảo sờ sờ mũi, mơ mơ màng màng chưa kịp phản ứng. Nàng đem một thứ ở sau người vuren ra, trên tay rõ ràng một cái bát trống không bị liếm sạch sẽ bóng loáng —

“Ba, cho thêm một bát.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 3: Chương 2

Tin tức A Bảo chết đi sống lại nhanh chóng truyền đi khắp phố người Hoa, hàng xóm láng giềng xung quanh cả ngày nối liền không dứt đến xem sinh vật khác thường. “Kim tẩu a, tuy rằng a Bảo hiện tại nhìn qua không có việc gì nhưng vẫn đi bệnh viện kiểm tra một chút thử xem.” Rõ ràng lúc a Bảo lúc được đem trở về nửa người mềm nhũn, xương cốt bên trong nát gần hết, hiện tại xem nàng vẫn nhảy nhót vui vẻ hoàn toàn không có việc gì?

Kim ba Kim mẹ thái độ khác thường kiên trì cho rằng do tổ tiên phù hộ, a Bảo hoàn toàn không có việc gì không cần phải đi bệnh viện.

A Bảo đối với việc này cũng không có ý kiến gì, dù sao đầu nàng tốt thân thể khỏe mạnh, có thể tỉnh lại là một chuyện.

Hàng xóm láng giềng nhiệt tình tả hữu khuyên nửa ngày, thấy bọn họ một nhà ngang ngược tức giận bết tắc, chỉ phải lưu lại lá bưởi để vào bát mì giò heo cấp a Bảo, để nàng đuổi đi vận xui.

A Bảo dùng lá bưởi tắm rửa xong, ăn thêm hai bát mì sợi giò heo, vỗ vỗ bụng có chút căng lên về phòng nàng nằm ngủ.

...

“Chị... Chị, chị ơi...”

Đang thiêu thiêu ngủ bị em trai đánh thức, a Bảo dụi mắt, trước mặt đột nhiên xuất hiện khuôn mặt em trai khóc đầy nước mắt, “Em trai, có chuyện gì, sao khóc thành thế này?”

Kim Huống giật nảy mình, nước mắt quên không gạt đi, “Uống! Chị, chị thế nào đột nhiên lên tiếng dọa chết em?”

Nàng sờ sờ đầu em trai, “Đừng dọa đừng dọa, nói cho chị biết ai bắt nạt em? Mắt khóc đến sưng thành như vậy.”

“Nói này tối lửa tắt đèn, chị nhân lực nhìn đều trở nên tốt như vậy?” Ba nói nam nhân chỉ đỏ máu không đỏ lệ. Cậu khóc thút thút vài tiếng, cảm thấy có chút bẽ mặt kiệt lực nghĩ áp chế khóc nức nở, nhưng vừa mới ngừng hai mắt đầm lệ trước lại hiện ra ánh chị mở to hai mắt nằm trong vũng máu nước mắt lại ảm ảm chảy xuống. “Ồ ô... Chị, chị, em cho rằng về sau sẽ không gặp lại chị. Ô... Nếu không chị sẽ không bị xe đâm... Ô ô, em về sau rút cuộc không ăn táo không xông loạn đường cái...”

A Bảo đem em trai đang khóc đến khoái hồi ôm vào trong ngực, “Không quan hệ, chị không trách em... Đừng khóc, đừng khóc.”

“Chị... Ô... Về sau em sẽ bảo hộ chị, sẽ không để chị xảy ra chuyện...”

“Được được, đừng khóc đừng khóc. Cần thận đánh thức ba mẹ.”

“Ừ... Nam tử hán đại trượng phu, em không khóc.”

Nàng nắm thật chặt tay em trai, “Đúng, chính là như vậy. Em trai chị kiên cường nhất.”

“... Chị...”

“Ơi?”

“Chị, thân thể chị thật mát nha...”

“Như vậy sao...”

Sáng sớm ngày thứ hai, a Bảo bị cảm giác đói khát mãnh liệt đánh thức.

Kỳ quái, trước một đêm không phải vừa mới ăn hai bát lớn mì sợi giò heo, thế nào lại đói?

Trước bàn ăn nàng ngón nghiêng hơn nửa nồi com, em trai cùng em gái lấy ánh mắt kinh dị nhìn nàng. Ba thương tiếc vỗ nhẹ mặt nàng, “Đừng gấp, ăn chậm một chút.”

Nàng chú ý đến mắt ba mẹ quàng thâm, hiển nhiên tối hôm qua không ngủ ngon.

“Ba, mẹ, hai người thế nào?”

Bọn họ lúc lắc đầu, liên tiếp gấp đồ ăn cho nàng, “Không sao không sao, a Bảo muốn ăn liền ăn nhiều một chút, hôm nay nấu rất nhiều nha.”

A Bảo biết điều gật đầu, sau đó mặc kệ vui đầu ăn mạnh.

Thấy nàng tương ăn hào hùng em trai khoe miệng run rẩy một chút, sau không nhẫn tâm quay đầu đi chỗ khác không xem tương ăn của chị.

Sau khi com nước xong, nàng lại bị ba mẹ đưa trở về phòng ngoan ngoãn nghỉ ngơi, nàng nhìn bóng lưng của em trai ngoài phòng cũng muốn cùng ra chơi đùa, nhưng mẹ ngăn cản nàng, “Không được, mấy ngày nay con phải hảo hảo nghỉ ngơi, đợi qua mấy ngày rồi ra được không?”

Nàng nhìn thấy quàng thâm đôi mắt mẹ, ngập ngừng vài cái miệng vẫn là ngoan ngoãn trở về nghỉ ngơi. Kim Huống ở bên ngoài chơi đùa quay đầu gặp chị về phòng nghỉ ngơi, vội xoay người rất là vui vẻ mang theo em gái cùng chị vào phòng.

“Chị, mặt chị thật trắng nha.” Em gái năm tuổi ôm dao phay nghiêng đầu nhìn nàng. Trong lễ chọn đồ vật dự đoán tương lai em gái không chút do dự bắt mô hình mộc đao, mẹ còn thập phần lo lắng, nếu là nam hài tử yêu thích dụng cụ cắt gọt hoàn hảo, nhưng một bé gái hứng thú với dụng cụ cắt gọt liền...

A Bảo sờ sờ mặt, “Thế sao?”

Kim Huống lo lắng nhìn thấy nàng mặt tái nhợt, “Đứng nha, trắng đến phát xanh đi. Chị thần sắc không tốt, vẫn là kêu ba mang chị đi bệnh viện nhìn xem đi.”

Nàng nhủ mi soi gương cẩn thận chu đáo chính mình, bà nội lúc còn trẻ là mỹ nhân có tiếng, theo tình lý nàng đương nhiên thừa kế mỹ mạo bà nội, còn có mấy phần ngây ngô trên mặt mang điển hình nguyên mẫu mỹ nhân bại hoại. Đáng tiếc giờ phút này khuôn mặt trong gương lộ ra bệnh trạng tái nhợt, hoặc giả nói là trắng xanh, nàng mơ mơ hồ hồ cảm giác thấy được trên mặt... Phảng phất, áp sát tầng đậm đậm tử khí...

Bỗng dung tinh hồn lại, nàng đang nghĩ cái gì a!

Nàng ném đi cái ý nghĩ khủng bố này, giữ vững tinh thần cùng em trai em gái cười nói đem đề tài này vứt ra sau.

Đói, thật đói, thật đói a...

Bị mấy lần nói không ra tiếng bị đói tinh, a Bảo sờ bụng ở trên giường lăn đi lăn lại vài vòng sau vẫn vô lực từ trên giường bò xuống, tròn tròn mắt nỗ lực chờ hừng đông.

Nàng không biết rõ chính mình là thế nào trở về, phảng phất bụng nàng là cái hang không đáy, bất luận đã ăn bao nhiêu com đều không có biện pháp nàng thỏa mãn triệt để. Cho dù biết chính mình tình huống thập phần khác thường, nàng không dám nói với ba mẹ, chỉ phải hàng đêm mất ngủ đè nén cơn thèm ăn vĩnh viễn không thỏa mãn.

Không chút đếm xỉa nằm úp sấp trước bệ cửa sổ nhỏ, nàng một tay bám lấy đầu giường chìm trong ánh sáng bạc của mặt trăng, lại cảm thấy thân thể thư thái rất nhiều, bụng vẫn đói khát tựa hồ cũng hòa dịu một ít.

A Bảo nửa nhắm nửa mở tùy ý bên ngoài cửa sổ yên tĩnh đảo qua ngã tư đường.

Chắc, con mèo nhà a Trâm thăm dò phố lại chạy ra... Ân, chó nhà Quý thúc cùng con chó cái nhà cách vách hện hò, chao ôi? Chó kia thế nào lại cúi đầu liếm bụng... Chắc, là con rận, con rận đầu thật to nha, so với kiến trên mặt đất tích cực chuyển nhà còn lớn hơn —

Dọa!!

Rốt cục ý thức chính mình nhìn thấy cái gì, a Bảo cặp mắt lờ lờ — phở đói cách chừng mấy chục mét, nàng có thể tưởng tượng nhìn thấy con rận trên người con chó cái cùng con kiến trên mặt đất?!

Chẳng lẽ nào, chẳng lẽ nàng bị xe đâm không lưu ý đem mắt mình thành Thiên Lý Nhãn?

Nàng thử đem ánh mắt hướng ra phương xa hơn, sợ hãi cả kinh, nàng phát hiện chính mình có thể nhìn thấy góc dưới bên trái đèn thờ phở người Hoa cánh chỉ hơi hơi rung động... Muỗi?

Nàng kỳ thật... Phải đi đăng ký tham gia thể vận hội đi =!

Trong mơ hồ truyền tới vài tiếng tựa hồ là mèo kêu

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tật Báo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 4: Chương 3

“Xuyên?” Nghe nói trong tương lai là một loại từ ngữ lưu hành.

Đứa bé cổ quái kia... Ân, hiện tại phải gọi Kim Khốc, Kim Khốc nói: “Xuyên chính là xuyên qua. Biết rõ xuyên qua thời không sao?”

A Bảo hồ đồ lơ mờ gật đầu lung tung, nàng đến bây giờ vẫn còn bất ngờ ba tham tài thế lại sáng khoái cho phép trong nhà thêm một miệng cơm, nhưng mà mẹ luôn thích tiểu hài tử nàng gật đầu a Bảo lại có thể lý giải.

Người một nhà vây quanh đứa bé loạn chuyển, lúc đầu ba muốn đặt tên hấn là “Kim Khố”, đáng tiếc tiểu anh nhi nghiêng đầu nhìn danh tự trên giấy hồng thoáng nhìn sau đó lập tức gào khóc kinh thiên địa quỷ, mọi người không có cách nào, chỉ phải đổi lại danh tự đến khi hấn vừa lòng mới thôi. Ba xoa xoa lỗ tai bị tiếng khóc sáng sớm yên tĩnh làm đau, thì thảo tự nói, “Chao ôi, thật tà môn! Tiểu gia hỏa này chẳng lẽ còn biết chữ hay sao?”

Đặt tên cho hấn cũng tương đương chấp nhận hấn về sau cũng là một phần tử Kim gia, đợi cho bảo bảo lấy tên sau mẹ liền đem bảo bảo đưa nàng, “Nột, tiểu Kim Khốc là con ôm trở về, về sau hấn cùng con cùng nhau ngủ.”

Nàng sợ run một chút, hay là nghe lời tiếp nhận bảo bảo trở về phòng mình, đột nhiên nghĩ đến sáng nay khi ôm bảo bảo trở về ba mẹ không ai đề cập đến việc nàng nửa đêm ra ngoài, bọn họ sao lại đối với nàng sáng suốt phóng túng vậy?

Bảo bảo cổ quái kia nhìn chung quanh phòng nàng thật lâu, giường giường miệng nhỏ, “Uy! Vừa rồi gào khóc hơn nửa ngày cổ họng đau, người đi rót nước cho ta.”

Nàng nhú mị, “Ta không kêu uy, ta kêu a Bảo.”

Bảo bảo rất phối hợp, “Được, a Bảo. Ta khát có thể rót cho ta chén nước?”

“Trẻ con có thể uống nước sao?” A Bảo đối với việc này hoàn toàn không rõ ràng, có nên đi hỏi mẹ một chút?

“... Ta cũng không rõ ràng.” Bảo bảo mờ mịt huy động cánh tay ngắn của mình, ngọt ngào ngây thơ nói, “Mặc kệ mặc kệ, người cứ rót nước cho ta, ta thật khát chết.”

Nàng nhìn tiểu anh nhi trước mặt nỗ lực ra vẻ thành thực cảm thấy có cảm giác quý dị.

Cánh tay ngắn ngủi nhỏ nhắn gần như hơn nửa chén nước “Bẹp bẹp” uống nước, bảo bảo thỏa mãn nheo mắt lại, “A, thư thái hơn. A Bảo, ba mẹ người đã phó thác ta cho người, người nhất định phải hảo hảo chiều cố ta, để ta khỏe mạnh lớn dần a.”

A Bảo gật đầu, “Ta sẽ đem người xem như em trai như thế nào hảo hảo chiều cố người.”

“... Đây cũng không cần.” Bảo bảo tựa hồ tương đối chán ghét liếc mắt nàng một cái, “Ai muốn làm em trai người, ta liền uy khuất ngang hàng với người đi.”

= =!

Cư nhiên... bị một đứa trẻ con khinh bỉ...

Bảo bảo giải quyết gấp vấn đề hàng đầu thỏa mãn đầy chén nước ra, cánh tay ngắn bám lấy đầu bắt đầu nho nhỏ lăm nhăm, “... Ta dựa vào, thực TMD* gấp xui! Thế nào lại cấp xuyên thủng Anh Quốc... vẫn là thời đại sáu mươi. ... MD**, trong nước còn đang thay đổi văn hóa... MD! MD! Lãng phí ta một thân tài học, anh hùng không đất dụng võ...”

*TMD (tha mụ đích): con mẹ nó

**MD (mụ đích): mẹ nó

Nàng chỉ linh linh toái toái nghe được vài chữ, không hiểu lắm, “Bảo bảo người đang nói cái gì?”

Bảo bảo ôm đầu bị ai thờ dài, “Xuất sư chưa công hiến gì đã chết, trường sử anh hùng lệ mẫn khâm... Người hiểu không?”

“... Phải hiểu.”

Này là bảo bảo cổ quái.

A Bảo nhìn tiểu anh nhi vẻ mặt đỏ ửng hạnh phúc ngã vào bộ ngực Tú tỷ tỷ bởi vì nuôi con bằng sữa mẹ phá lệ ngực to hơn trước. Nàng ôm bảo bảo nhất về đêm đó bảo bảo từng hàm hàm hồ hồ nói với nàng: hấn tới từ tương lai.

Tương lai a... A Bảo gãi gãi đầu, tuy rằng còn lờ mờ nhưng bản năng nàng cho biết không thể để người lớn phát hiện bảo bảo bất đồng, nó là do nàng nhất về... Nàng muốn giữ nó lại.

Em gái duỗi ngón trỏ chọc chọc mặt phúng phính bảo bảo, “Chị, em trai mặt thật hồng a.”

Nàng nắm tay em gái, chỉ nhìn thấy bảo bảo hất mặt tránh đưa em đi từ bộ ngực lớn Tú tỷ tỷ, khuôn mặt rõ ràng... Trùng mắt?

“Không nên bắt nạt em trai a.” Tú tỷ tỷ vỗ vỗ đầu tiểu muội muội coi bỏ vạt áo chuẩn bị cho bú sữa, a Bảo vội nắm em trai một bên đang thẹn thùng quay lưng không dám nhìn nhiều, Tú tỷ tỷ nhũ mẫu được mẹ thuê, trừ Tú tỷ tỷ ra, còn có một tỷ tỷ khác cũng là nhũ mẫu bảo bảo. Nghĩ đến bảo bảo cũng hai vị tỷ tỷ bộ ngực thật to, đầu a Bảo bỗng nhiên nổi lên ý nghĩ “Uy bảo bảo ăn no đường béo rồi ăn”...

“Nha!”

Phía sau đột nhiên truyền tới tiếng Tú tỷ tỷ kinh hô. Nàng vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bảo bảo khoe môi nhếch lên cười quỷ dị, máu mũi chảy dài...

“...”

“Xử lý thế nào xử lý thế nào! Bảo bảo xảy ra chuyện rồi hay không?” Mới vừa vận cho bú sữa liền mặc danh phun máu mũi, Tú tỷ tỷ một bên hoang mang lo sợ kêu hãi.

A Bảo ôm tiểu Kim Khốc đến trên giường lau máu mũi cho hấn, “Ngươi có việc gì không?”

Bảo bảo hoàn toàn không phản ứng chân tay đơ trên giường, trong miệng choáng vui sướng nhấc đi nhấc lại, “Quá kích thích... Quá kích thích...”

Nàng nghĩ... Hóa ra nàng nhất được một cái háo sắc bảo bảo.

Đói...

Thật đói...

Cảm giác đói khát lại đúng giờ đến thăm, a Bảo vùi đầu vào trong chăn cố gắng đem chính mình cuộn tròn thành quả cầu nhỏ, theo nàng chết đi sống lại hiện tại đã nửa tháng. Cảm giác đói khát trong bụng sắp đến giới hạn nhẫn nại, nàng cuộn thành quả cầu nhỏ quay cuồng vài vòng trên giường sau cân thận chậm rãi chuyển đến trước cửa sổ mở cửa, buông chăn mềm ra.

Ánh trăng bạc ôn nhu chiếu lên người nàng, nàng thư thái nhắm mắt ngẩng đầu hưởng thụ tắm ánh trăng.

Nếu giờ phút này có người ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện quanh người nàng ánh trăng phảng phất bị phân chia thành vô số các hạt bụi thật nhỏ như viên bi trắng, chúng nó xoay tròn quanh nàng rót thành một xoáy nước nhỏ, chậm rãi dung nhập vào cơ thể nàng...

Bảo bảo trong giường bị gió đêm bùng tỉnh, nó mông lung mờ mắt ra đang định gọi người vừa vận lại nhìn thấy một màn trước mắt này. Răng chưa mọc nên miệng nhỏ há to, nó run lấy bảy quay lưng lại, run lấy bảy kéo kín chăn, run lấy bảy nhắm mắt khép miệng, run lấy bảy nỗ lực vùi đầu ngủ...

Ngày thứ hai sau khi a Bảo tỉnh lại phát hiện hôm nay bảo bảo hết sức biết điều nghe lời...

“Kim Khốc, bên ngoài rất tốt, muốn hay không chúng ta cùng nhau ra ngoài chơi đùa?”

Kim Khốc ngoan ngoãn gật đầu, “Nghe người.”

Ôm nó ra cửa phòng thấy em trai đã ở bên ngoài chờ.

“Chị, làm chết ngạt em. Ba thật độc ác, đem chị trong phòng lâu như vậy không cho chị ra ngoài!” Kim Huống mang chút làm nũng gối đầu lên vai chị, cậu mới mặc kệ ba đồng ý hay không, cậu muốn cùng chị ra ngoài chơi.

“Ba cũng vì tốt cho chị. Em xem, chị không phải bởi em chuồn êm ra ngoài chơi sao.” Nàng ôm bảo bảo cùng em trai sóng vai mà đi, vừa mới bước khỏi phòng tiếp xúc với ánh mặt trời đầu nàng đột nhiên choáng váng vài giây. Nhấn mi lại, a Bảo cân nhắc: chẳng lẽ quá lâu rồi không phơi nắng?

“Chị, sắc mặt chị không tốt a. Thôi, chúng ta vẫn là... Vẫn là trở về tốt.”

Dưới ánh mặt trời a Bảo mặt vốn tái nhợt càng không có chút huyết sắc, Kim Huống lo lắng nhìn chị.

“Chị không sao...” Lời nói chưa dứt, cảm giác càng choáng váng truyền tới, a Bảo thân hình sắp ngã, Kim Huống lập tức đuổi tay vịn chặt nàng, “Nha, tay chị thật lạnh!”

Kim Khóc trong ngực nàng khản trương nhìn chăm chăm mỗi cử động của nàng, nhiệt độ băng lạnh truyền đến người nó làm nó khuôn mặt nhỏ cũng trắng bệch, nhắm mắt nỗ lực thôi miên chính mình.

Ánh mặt trời chiếu trên người có một cảm giác đau đớn khó nói lên lời, a Bảo cuối cùng vẫn gật đầu tùy em trai về phòng.

Buổi tối bố mẹ trở về nghe nói nàng đi ra ngoài hai người đều phát một trận lửa. Ba đem em trai đánh một trận sau bắt cậu đi vào trong phòng suy nghĩ. Nàng nằm ở trên giường, từ lúc ban ngày phơi nắng sau đó nàng khí lực toàn thân phảng phất như bị rút hết, nàng lại cuộn tròn đứng dậy, trong bụng lần từ hai dây lên cảm giác đói khát càng mãnh liệt, tất cả bao tử đói làm cho thần kinh run rẩy đau. Nàng nhần lại nhần, sau nhần không được nho nhỏ thanh âm gọi ba mẹ, “Mẹ, con đói...”

Kim mẹ lập tức đem toàn bộ đồ ăn đặt lên bàn, nàng cầm đũa cúi đầu ăn không ngừng, nhưng trong bụng đói khát vẫn như cũ không có giảm, “... Mẹ, con vẫn đói...”

Kim mẹ nhìn không được hốc mắt đỏ ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ về thân thể lạnh buốt của a Bảo, “A Bảo... Thực xin lỗi, có thể hay không vì mẹ nhìn một chút... Tha thứ cho mẹ, tha thứ cho mẹ...”

A Bảo nằm trong ngực mẹ, ánh mắt khô khốc, thể nào cũng không chảy ra nước mắt.

Ban đêm

Đói... Thật đói thật đói...

A Bảo không ngoài ý muốn một lần nữa bị đói tỉnh, nàng mở cặp mắt ra, lần này lại phi thường ngoài ý muốn phát hiện chính mình đang đứng tại ngã tư đường xa lạ, gió đêm thổi vào mặt, nàng mờ mịt nhìn thấy phong cảnh xa lạ bốn phía, nhớ không nổi mình thế nào lại đến đây.

“Tiểu yêu!” Một âm thanh ngang ngược gọi nàng.

Nàng quay đầu lại, nhìn thấy phía sau trên cột điện một tiểu nam hài 7,8 tuổi, nương theo thị lực tốt nàng phát hiện tiểu nam hài có một bộ tóc dài, mái tóc đen trong gió phiêu diêu, mấy sợi tóc nhẹ lướt qua khuôn mặt điều phần ngọc...

“Tiểu yêu, ngươi nhìn cái gì!” Hấn tức giận trừng nàng.

Ngay sau đó, một cổ mặt sắc đao không lồ xung quanh gần cổ nàng phóng qua!

Nàng giật mình, trong đầu vừa mới hiện lên ý niệm “nhảy ra” lần thứ hai liền thân bất do kỷ đứng lên, gió ào ào xẹt qua tai nàng, chờ nàng một lần nữa mở mắt ra liền vô lực phát hiện chính mình đã đứng trên ngọn một cây đại thụ, tiểu nam hài kia mím môi nhìn nàng.

Cổ có chút thấm ướt, nhưng nàng lại không có cảm giác đau. Cúi đầu nhìn về phía nơi nàng ban nãy đứng, chỉ thấy một người ở đường cái bị vô thanh vô tức bỏ ra cái mặt nanh ác nhìn nàng... Đây cũng quá độc đi.

Tiểu nam hài kia liếc nhìn nàng, “Chẳng qua là con tiểu yêu, ta là người có thể mạo phạm sao!”

A Bảo cảm thấy đầu óc bắt đầu hỗn loạn, nàng nhìn thấy tiểu nam hài thân hình trong bóng đêm lúc ẩn lúc hiện, hài tử này... Vừa rồi đã nghĩ muốn giết nàng.

Tiểu nam hài mân cái miệng, nàng chợt phát hiện tuy rằng hấn cực lực che dấu nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn so với ban đầu tái nhợt đi rất nhiều, khí thế cũng suy yếu không kém.

“Ngươi xem cái gì! Cản trở!”

Tiểu nam hài tròn mắt tiếp tục rống, nhưng a Bảo đã xác định sau khi hấn phát ra một kích hiện tại chỉ là con hổ giấy phô trương thanh thế, không để ý hấn.

“Tiểu yêu!”

Nhắm mắt làm ngơ, a Bảo về mặt đau khổ chuyên tâm suy nghĩ làm thế nào từ ngọn cây trèo xuống dưới.

“Tiểu yêu! Ngươi dám coi thường ta!”

A Bảo gãi gãi đầu, chẳng lẽ... Phải bò xuống?

“Tiểu yêu!”

A Bảo cẩn thận ôm thân cây, thống khổ nhận mệnh bắt đầu từ ngọn cây bò xuống.

“Tiểu yêu!”

A Bảo trợn trắng mắt, “Tôi không phải yêu, tôi là người.”

“Người?” Hấn lấy một loại khẩu khí không thể tưởng tượng nổi trào phúng giờ lên âm cuối, “A a, người là người?”

A Bảo không quan tâm hấn, chuyên tâm bò cây.

“Chắc... Chưa thấy qua đàn yêu như vậy!” Hấn không hài lòng tiếp tục nhìn xuống.

“Tôi không phải yêu.” A Bảo không đứng uốn nắn hấn một câu, tiếp tục chuyên tâm leo cây.

“Chắc...”

Thiên tân vạn khổ từ trên cây bò xuống dưới, nàng nhìn trên cột điện không thấy, quay người nỗ lực tìm kiếm đường về nhà.

“Uy! Người đi đâu!” Tiểu quý ngang ngược lên tiếng từ phía sau lưng. Tuy rằng hấn không có ngay mặt đáp ứng, nhưng quả thật không tiếp tục gọi nàng “Tiểu yêu”.

A Bảo mở miệng, “Về nhà.”

Hấn lập tức vênh mặt hất hàm ngừng đầu sai khiến, “Uy! Người đưa ta đi nhà người!”

... “Xanh xạch”

Âm thanh cửa sổ bị kéo lên, bảo bảo trong ổ chăn run lấy bầy nỗ lực đem chính mình rút vào trong chăn mềm.

Dưới ánh trăng a Bảo vẽ mặt trắng bệch theo cửa sổ chậm rãi tiến vào phòng.

“Uy! Đây chính là nhà người?” Một đứa bé xuyên vách tường vào bên trong phòng, ghét bỏ nói, “Thực nhỏ!”

“Kia cậu đừng có vào.” A Bảo không khách khí nói hấn.

Hấn căn bản không ngờ nàng phản ứng, tự ý hiểu kì nhìn xung quanh. Tầm mắt dừng lại đứa bé trên giường, hấn bĩu môi, “Chắc, kia là con người sao?”

A Bảo nổi giận, “Tôi mới không có con! Cậu cũng đừng động đến nó!”

Hấn giễu cợt, “Khẩn trương cái gì! Ta ngay cả người cũng khinh thường ăn thế nào sẽ ăn nó!”

Ăn, ăn, ăn nó...

Đứa trẻ trên giường, bảo bảo run lấy bầy, run run càng lợi hại...

Thế giới này quá nguy hiểm, ta muốn hỏi địa cầu!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5: Chương 4

Đồng tình không phải là thói quen tốt. A Bảo nâng má, nàng hiện tại không chỉ nhặt được một đứa trẻ, còn nhặt về một ... Sinh vật không biết tên. Tốt thôi, về sau nhất định phải khắc chế, quyết không tiếp tục tùy tiện lượm đồng lượm tây về nhà.

“Uy! Đây là gì!” Tiểu quý kia bay giữa không trung trên cao nhìn xuống xem nàng.

A Bảo hữu khí vô lực trả lời hấn, “Nhà tôi.”

“Ta hỏi không phải nhà người! Là nơi kỳ quái nào!”

“Đây là London phố người Hoa.”

“Nơi nào? Bồn thiếu gia chưa từng nghe nói qua!” Hấn buồn bực lớn tiếng ồn ào.

May mắn trừ nàng ra không có ai có thể nhìn thấy hấn. A Bảo vui mừng vỗ vỗ ngực, bằng không bị ba mẹ nhìn thấy còn không đem bọn họ dọa chết.

“Ngươi nói thăm cái gì!”

A Bảo vô lực lắc đầu, “Không có a. Nhưng mà cậu từ tối hôm qua rống đến bây giờ cổ họng không hả, mẹ tôi có cam thảo, chút nữa tôi đun đưa cậu đường cổ họng.” Giống bảo bảo, hần chỉ gào khóc 1 giờ liền cần nước làm dịu.

“Cần rồi! Ngươi lại dám cười nhạo ta!” Tiểu quý phần nộ rống, trong phòng đồ vật nhẹ bắt đầu lung la lung lay.

“Tôi không có ý tứ cười nhạo cậu.” A Bảo không biết vì sao hần lại tức giận, hảo tâm khuyên nhủ, “Cậu hiện tại đừng tiếp tục cạy mạnh, không phát hiện thân thể của mình càng trở nên càng mờ nhạt sao.”

Tiểu quý càng thêm phần nộ, cặp mắt tức giận đỏ bừng, “Ngươi lại dám, lại dám cần rồi như thế! Nếu không phải mặc danh lưu lại nơi này pháp lực mất dần, ta quyết sẽ không chịu bị làm nhục như thế!”

A Bảo mặc danh kỳ diệu, không biết rõ chọc hần chỗ nào tức giận? Nghĩ lúc trước em trai mới trừ ở ngoài thích khóc ra không có cổ quái như vậy nha.

Tiểu quý hung hăng trừng nòng, a Bảo chỉ có thể xuống nước làm lành, “Tốt thôi tốt thôi, cậu nói làm nhục thì là làm nhục. Nếu không, tôi nói lời xin lỗi?”

Tiểu quý “Hừ” một tiếng.

Tiểu hài tử thật khó lấy lòng, a Bảo thở dài một tiếng, mở cửa phòng muốn ra ngoài.

“Đứng lại! Ngươi đi đâu!”

“Đi lấy nước cam thảo mẹ nấu.” Tuy rằng trước mắt còn không thấy, nhưng tiếng tiểu quý cao tần gầm rú phá tan cuồng hống đã chui vào tai.

“... Uy!” Trầm mặc vài giây, tiểu quý lại mở miệng.

A Bảo dựa trên cửa, “Có gì liền nói đi.”

Tiểu quý ngập ngừng, “... Ta cũng đi cùng ngươi.”

Mở cửa phòng, a Bảo đi phía trước, tiểu quý ngồi xếp bằng giữa không trung, bay trên đỉnh đầu nòng.

Vốn bảo bảo đang ở trước ngực Tú tỷ tỷ chợt thấy một trận rét lạnh, nó quay đầu thoáng nhìn đỉnh đầu a Bảo nhìn đông tây sau lại run lấy bảy đem mặt vui vào bộ ngực lớn của Tú tỷ tỷ. Nó không nhìn thấy, không nhìn thấy, nó cái gì cũng không nhìn thấy...

“Di, bảo bảo thế nào, thế nào lại run lợi hại?” Phát giác nó dị thường, Tú tỷ tỷ kinh ngạc nói.

Tiểu quý đang bay qua đỉnh đầu bảo bảo nghe được câu này, hiếu kỳ bay xuống ngừng tại chỗ bảo bảo.

Cảm giác khí lạnh ngừng bên cạnh mình, bảo bảo càng run lợi hại. Nó dùng lực nhắm chặt mắt, nó không nhìn thấy, không nhìn thấy, không nhìn thấy...

Tiểu quý quay đầu duỗi một ngón tay chọc chọc khuôn mặt trẻ con non nớt.

Cặp mắt bảo bảo phun lệ như cũ chết không mở mắt, nội tâm điên cuồng khóc thét:

A a! Ta không nhìn thấy! Không nhìn thấy! Không nhìn thấy!!

Tiểu quý cười hướng a Bảo đang hiếu kỳ nói, “A a, nó thấy được ta!”

A a a! Ta không nhìn thấy! Không nhìn thấy! Không nhìn thấy~

Tiểu quý chỉ vào thân thể bảo bảo run không ngừng, “Ngươi xem, nó còn hung phần đến độ rung động nè.”

A a a —

Bảo bảo duỗi hai chân, hôn mê.

A Bảo tiếp nhận bảo bảo mặt đầy nước mắt từ Tú tỷ tỷ, sờ sờ cái mũi, “Nha, như thế nào liền ngủ luôn vậy?”

Bà nội từng nói qua, cặp mắt trẻ con cùng động vật là tinh khiết nhất, bởi vậy bọn chúng có thể tự do nhìn thấy người chết cùng yêu vật ở nhân gian.

A Bảo nhìn bảo bảo vừa mới tỉnh dậy vẫn run lấy bầu cho đến tận tối trừ nỗ lực an ủi hần ra, cũng chỉ có thể chờ hần tự mình xây dựng tâm lý tốt.

“Uy! Ngươi sợ cái gì!” Tiểu quý vòng quanh bảo bảo tương đối hứng thú đặt câu hỏi.

Bảo bảo dùng lực lắc đầu.

“Kìa người run cái gì!”

Bảo bảo lập tức càng điên cuồng lắc đầu.

A Bảo bị hấn lắc choáng váng đầu, vội dè đầu bảo bảo lại, “Đừng lắc đừng lắc. Không cần sợ hãi như vậy, hấn sẽ không ăn người.”

Bảo bảo ngồi giữa giường lớn, bên trái là a Bảo, bên phải là tiểu quý. Nó nhìn xem bên trái sau đó lại nhìn sang bên phải, gian nan lựa chọn xong, nó thông khổ bỏ vào trong ngực băng lạnh của a Bảo, thật tốt, tiếp tục run lấy lấy.

A Bảo thở dài, thật sự nhẫn nại dè nén cảm giác đói khát mãnh liệt cuộn trào nổi lên, đi ngủ.

...

Thật ấm... Thư thái... Thật thư thái...

Lúc mở mắt ra, a Bảo lần nữa phát hiện chính mình đứng tại ngã tư đường xa lạ, gió nhẹ nhàng thổi sương mù thổi vào mặt. Nàng nháy mắt mấy cái, tỉnh táo triệt để.

Xem ra... Sau Thiên Lý Nhân, Thuận Phong Nhĩ, cước lực phi phàm, ngoài cặp mắt âm dương, năng lực nàng còn tiếp tục nhiều thêm một hạng: thỉnh thoảng còn mộng du.

Tốt thôi, không phải là mộng du sao, không phải là mỗi lần sau tỉnh lại lại xuất hiện ở nơi xa lạ sao, không phải là mỗi lần muốn hơn nửa đêm thiên tân vạn khổ tìm đường về nhà sao... Nàng nhẫn luôn luôn làm người khác kinh ngạc, nàng nhẫn.

“Hừ! Rốt cuộc cũng tỉnh táo!” Tiếng tiểu quý kiêu ngạo từ đỉnh đầu truyền tới.

Nàng ngẩng đầu, tiểu quý tay ôm ngực bay giữa không trung, thân mặc trường bào kỳ quái cùng mái tóc đen ở dưới ánh trăng nhảy múa.

“Uy! Ai cho phép người càn rỡ nhìn ta như vậy!”

A Bảo thu hồi tầm mắt không tức giận so đo với hấn. Sờ sờ bụng, dưới bàn tay truyền tới cảm giác thỏa mãn kì dị... Kỳ quái, nàng trước khi ngủ không phải chính là cực kì đói sao, “Cậu... Có thấy tôi ăn gì không?” Ngày thường ăn thế nào cũng không đủ no, đêm này thế nào sẽ...

“Người... Có phải hay không nghĩ là người?”

A Bảo nhìn không được liếc hấn một cái, “Tôi vốn chính là người.”

Hấn khẽ cười một tiếng, “Không gấp qua như vậy dần...” Phía sau hấn vốn muốn nói “Yêu”, nhưng nhìn thấy cặp mắt trong suốt sáng ngời hấn lại mặc danh kỳ diệu đem câu này nuốt trong cổ họng.

“Cậu còn không trả lời tôi, thấy tôi có ăn cái gì không?”

“Chắc! Bồn đại gia mới không rảnh rồi công phu chú ý!”

“À...” A Bảo mắt mắt cúi đầu, mấy ngày qua đây là lần đầu tiên thỏa mãn, chẳng lẽ về sau còn muốn tiếp tục chịu đói?

“À cái gì, còn không trở về!” Tiểu quý lại bắt đầu hô hô hoán hoán.

“Ừm, chúng ta trở về.” A Bảo thở dài, lại vô lực bắt đầu gian khổ tìm đường về.

Tiểu quý bay sau lưng a Bảo, ánh trăng đậm bạc mông lung chiếu lên bóng lưng hết sức nhỏ của nàng. Tiểu quý nheo mắt lại, nhìn chăm chăm sau lưng nàng mấy chỗ loang lổ vết máu, hấn giờ tay lên, chỉ thấy sau lưng a Bảo mấy vết máu như chất lỏng thông thường dần dần tiêu tán...

Bầu trời, tiểu quý tăng tốc độ đuổi theo nàng.

Trong gió bí mật mang theo tiếng nói thì thầm, “Thực chi là... Đần yêu...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 6: Chương 5

Ngày thứ hai a Bảo tỉnh thần phần chân, quả nhiên, cảm giác ăn no thật khác cảm giác đói bụng. “Chị, hôm nay chị tâm tình rất tốt nha.” Tuy rằng mặt

vẫn trắng dọa người nhưng mặt mày so với mấy ngày trước tốt hơn nhiều.

A Bảo vỗ nhẹ đầu em trai, khe khẽ mỉm cười, lộ ra lúm đồng tiền nhọt nhọt.

Tiểu quý bay đến bên cạnh nàng nhìn Kim Huống, “Thật không thú vị! Em trai người cũng không nhìn thấy ta!”

Nàng e ngại em trai bên cạnh, không nói.

“Ủy! Ta cùng người nói chuyện kia!” Tiểu quý hòa khí lại bắt đầu bốc lên.

A Bảo không quan tâm.

“Ta gọi người đây!” Bàn ghế bắt đầu khẽ chấn động.

Kim Huống dụi mắt, “... Minh hoa mắt sao?” Thế nào lại nhìn thấy bàn ghế tự chấn động?

A Bảo chỉ phải mang tiểu quý trở về phòng, “Tốt thôi, cậu muốn cái gì nói đi, tôi bồi cậu nói vẫn không được.”

Tiểu quý tương đối thấy bị vũ nhục rống, “Ai muốn người bồi! Ta không hiếm lạ!”

“Như vậy a.” A Bảo thu khẩu khí, “Như vậy là tốt. Đã không thích thì đừng gọi tôi, ở trước mặt người khác tôi không thể nói với cậu.”

Tiểu quý nhếch miệng, thế này nói hi vọng nàng đáp lời không được, không hiếm lạ nàng đáp lời cũng không được. Chỉ có thể buồn bực trừng a Bảo nỗ lực tìm ra vết tích hấn chèn ép nàng.

“Cậu lại sao vậy?” A Bảo mặc danh kì diệu thấy hấn về mặt tìm tòi nghiên cứu trừng nàng.

Tiểu quý bực tức rầu rĩ nói, “Không có...”

“Vậy tôi đi ra ngoài.” Em trai còn ở bên ngoài đợi.

“Đợi lát nữa!”

“Thế nào?”

“Người hiện tại... Cảm thấy thân thể thế nào?”

A Bảo sờ bụng khinh khất, “Cảm giác rất tốt a.” Chỉ là không biết rõ có thể chống đỡ được mấy ngày.

Tiểu quý từ trên xà nhà bay xuống dưới, mũi giống con chó nhỏ ở trên người nàng ngửi tới ngửi lui.

“Cậu làm gì?” A Bảo duỗi một ngón tay chọc giữa trán tiểu quý cảm chỉ hấn tới gần. Nàng buổi sáng vừa mới tắm, chẳng lẽ thân thể có mùi gì sao?

“Người về sau tận lực ít đi ra ngoài đi.” Tiểu quý nhăn mi, mùi hương đã giấu không được a...

“A?”

“Người không rõ thời gian mình sinh ra hả? Máu trong người trời sinh có thể hấp dẫn yêu tà.” Tiểu quý tung bay từ trái sang phải, lại từ phải sang trái, “Thành thật nói, ta rất hoài nghi người sống thế nào lớn như vậy...” Mới chết.

A Bảo nhìn thấy tiểu quý bay tới bay lui, không bình tĩnh liền đem hấn xách xuống dưới, “Nghe ba nói tôi vừa mới sinh không bao lâu liền không ngừng sinh bệnh, sau bà nội đem vòng ngọc gia truyền đeo trên người tôi mới dần dần tốt lên.” Chỉ tiếc vòng ngọc từ tai nạn lần ấy đã vỡ, tay phải trống thật không có quen.

Tiểu quý khó nói ra một câu quan tâm, “Về sau ra khỏi nhà tận lực cẩn thận, đừng có ngốc nghếch lượm lung tung trở về!” Tuy rằng nàng hiện tại đã không “Mới mẻ”, nhưng thân thể huyết nhục đối với yêu ma bình thường vẫn cực có lực hấp dẫn. Càng huống chi nàng đêm qua đã phá giới bắt đầu kiếm ăn, thân thể kia tuy mùi hương không thể xung bay xa mùi đậm, nhưng một đậm thì vẫn có thể.

A Bảo sùng sốt, vừa định nói, “Tiểu quý cậu cũng do tôi nhặt về a.”

Đáng tiếc tiểu quý không nghe câu này liền trực tiếp bay ra cửa, nàng nháy mắt mấy cái, tiểu quý đã không thấy.

Tiểu quý này... Là ngại ngần sao?

A Bảo gãi gãi đầu, cười.

Cảm giác no trong bụng chống đỡ được năm ngày, đêm ngày thứ sáu a Bảo lần thứ hai bị đói tỉnh.

Nàng lần này sớm có tâm lý chuẩn bị, ý thức hồi phục sau liên thẩm dò hoàn cảnh bốn phía... Nha, lần này tựa hồ là nơi quen thuộc, ồ, chẳng qua là nơi mục nát.

Nàng tỉ mỉ phân biệt ngã tư đường bên cạnh mình, tiếp tục nhìn quán bar san sát xa xa cùng đám đông bên cạnh lui tới, thờ dài rốt cục không cam nguyện khẳng định nơi này quả thật là khu SOHO, làng chơi náo nhiệt nhất London hiện tại, việc I* chỗ này được phát triển mạnh mẽ.

I: cái này tác giả không nói rõ, nhưng mình đoán có thể là kĩ nữ, trai bao... nói chung là công việc không lành mạnh.

Mẹ đã từng nói với nàng, “Người không đứng đắn mới đi nơi kia, chúng ta là người đứng đắn, không đi nơi kia.”

Mẹ, con thật xin lỗi người... A Bảo sai, a Bảo không thanh bạch.

“Ngươi tỉnh?” Tiếng tiểu quý truyền tới.

“Đừng nha.” A Bảo gật đầu, thế nào cảm thấy tiếng hân có chút thất vọng.

“Hiện tại đã tỉnh chúng ta liền trở về đi!” Không nghĩ đến nàng trước khi kiểm ăn liền tỉnh táo, xem ra nàng mấy ngày tới còn muốn tiếp tục chịu đói.

A Bảo mang tiểu quý đi về một hướng. Tại ánh đèn đỏ hết sức ái muội thân thể thiếu nữ hết sức nhỏ so với tuổi thật còn có khuôn mặt tinh xảo của người phương Đông ở chỗ này hết sức bắt mắt, khuôn mặt vốn trắng bệch hiện tại vì mấy ánh đèn mờ lung chiếu cũng làm tan rất nhiều làm khuôn mặt bệnh trạng thành non nớt khá ái hơn. Dùng lời nói của Kim Khốc, nàng chính là LOLI không là tình cảm chân thành của đại thúc biến thái điển hình.

LOLI không — đây là tộc người thô tục từ nhiều thời đại cho đến khi trái đất hủy diệt đều có.

A Bảo hiện tại chính là là cây gậy trúc, sau lưng xuyên một chuỗi hồ lô ngạo đường.

Cho dù tiếp tục ngốc, dựa vào thị lực cùng thính lực nàng cũng phát giác sau lưng nàng đám người này không thích hợp. Lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên bị người ác ý theo dõi, a Bảo khuôn mặt vốn trắng bệch càng giống bức tường. Nàng tăng tốc bước chân vòng quanh ngõ nhỏ rắc rối phức tạp quanh co khúc khuỷu đi, vận khởi cước lực bất chấp ánh mắt kinh dị của người khác cùng với lúc chạm trên mặt đất có bị ngã chân tay hướng lên trời hay không.

Nam nhân kia ngay từ đầu đi chậm, mà sau dần dần gia tốc, mà sau cùng một nhóm người gần như là sử dụng lực bú sữa liều mạng đuổi theo nhưng vẫn trông mắt thấy con thỏ đến miệng bọc phát tốc độ không thể tưởng tượng được biến mất trước mắt bọn chúng...

Trong bóng đêm vài tiếng vui cười u u truyền tới...

“Hi... Các người đang tìm người sao...”

A Bảo tại mấy ngõ nhỏ vòng qua vòng lại, vui mừng là: đám người theo dõi sau bị nàng bỏ lại, không may là: nàng hiện tại lạc đường.

Nàng ngọt ngào nhìn xung quanh, nói với tiểu quý, “Cậu có thể hay không bay cao một chút xem lối ra ở đâu?”

“Chính mình xem!”

“... Tôi không muốn.” A Bảo tưởng tượng đến lần trước chỉ nhảy một chút liền nhảy đến ngọn cây, ai biết rõ nàng lần này chính xác thể nào, lại nghĩ nên xuống dưới thể nào mới chính là vấn đề.

“Chắc, không gặp qua như vậy vô dụng...” Yêu!

A Bảo nhún nhún vai, hân đã không chịu nàng cũng không nguyện cũng chỉ có thể thành thành thật thật tiếp tục lần mò trong ngõ nhỏ đi tìm.

“Help... help...”

Trong ngõ nhỏ lại dọa qua một vòng, a Bảo đột nhiên nghe thấy phía trước mơ hồ truyền đến vài tiếng kêu cứu, kinh hoàng trong âm thanh mang theo rú thảm ngán ngủ.

Nàng ngây người, còn không kịp suy nghĩ dưới chân liền phảng phất có ý thức bình thường tiếp tục đi đến.

“Đàn độn! Đừng!” Mặt tiểu quý hiện lên một tia kinh hoàng.

A Bảo về mặt đau khổ, so với hân càng hoảng, “Không phải tôi không nghĩ ngừng, là tôi hăm không được chân a a a!” Nàng còn không có thông thạo vận dụng năng lực của mình.

Mùi máu tươi đậm đậm bay tới...

Ngừng! Dừng!

A Bảo nỗ lực ra lệnh chính chân mình dừng, chân hơi run, a Bảo phanh không kịp lần nữa hướng phía trước ngã, bốn bề yên tĩnh quỳ rạp trên mặt đất.

Mùi máu tươi ngọt ngào đậm đặc hòa trong không khí... Đợi đợi, nàng thế nào dùng từ ngọt ngào để hình dung?

“Cứu mạng... Cứu mạng a...” Âm thanh nhỏ bé yếu ớt rên rỉ gần trong gang tấc.

A Bảo run lên một cái, tầm mắt nhìn phía trước chỉ thấy ngời trước mặt nàng một quái vật mắt đỏ. Nàng lập tức bò dậy lui về sau, mới phát hiện quái vật này chừng 5, 6 đầu, thân hình phi thường cao lớn, tai nhọn, trên đầu có sừng dài nhọn góc, khom người eo toàn thân đỏ sẫm.

Không cần xem a Bảo biết người kêu cứu kia lành ít dữ nhiều, bên cạnh không xa xa còn rải rác phân bố phần còn lại của chân tay đã bị cắt, dưới lòng bàn tay chạm được cũng là một trận âm áp trắng mịn...

“Hi... lại tới một cái nữa...”

“Tuy rằng chất thịt không mới mẻ... Nhưng cái này tuyệt đối là mỹ vị...”

Mùi máu nồng đậm xông vào mũi, a Bảo không trụ lui về sau, đột nhiên một đạo sắc quang hướng tới quái vật gần nàng trên thân thể nổ tung!

Bóng trắng kia bay đến trước mặt nàng, tiểu quý đầu không quay lại rống lớn, “A Bảo! Còn không chạy đi!”

“Hi... Còn có một cái kia...” Quái vật kia nâng cánh tay bị thương mất máu đen, đồng loại chung quanh cũng chậm rãi vây thành vòng nhỏ.

Hắn hừ lạnh, “Chẳng qua là quái vật bậc thấp! Lại dám làm loạn như thế!”

Tay vung lên, mười bả đao hình lưỡi trắng nháy mắt hiện lên, vây quanh bốn phía. Đao nhọn sáng ngời chỉ vào đám quái vật kia! Nhóm quái vật nhất thời bị chấn trụ, tạm hoãn vây vòng nhỏ dừng tại chỗ...

A Bảo lo lắng tiến lên một bước, tuy rằng tiểu quý trên mặt kiêu căng nhưng thân hình đã dần dần mờ nhạt gần như trong suốt, nàng thấy hắn là ngoài mạnh trong yếu...

Còn không đợi hai người thở, chuyện xấu nổi lên!

Không biết phương nào động trước, chỉ trông thấy gần góc bên trái quái vật đột nhiên không hề báo trước nhào lên —

Chốc lát! Vô số đạo quang chớp động, một giây sau, quái vật bị chém được giống như con nhím “Phanh” một tiếng đập trên mặt đất!

Tiểu quý thân hình quơ quơ, thân thể càng trong suốt...

Còn lại mấy quái vật cùng nhìn ra tiểu quý dị thường, “Hi hi... Thì ra chỉ là phô trương thanh thế...” Quái vật ngoáy ngoáy lỗ tai khó nhịn chuyển động vài cái, lưỡi thô lệ liếm răng nanh tham lam nhìn chằm chằm hai người...

Cuộc đời ngắn ngủi a Bảo chưa từng có lúc vô lực hoảng sợ như bây giờ, nàng cắn chặt răng đem thân ảnh tiểu quý kéo ra phía sau, ngăn cản, giương mắt nộ trừng mắt nhóm quái vật trước mặt...

Rất nhiều năm sau, khi ấy nàng vượt lên tất cả chúng yêu phía sau chấn nhiếp bầu trời, từng có người cẩn thận hỏi nàng, “Vì sao tổng đối với quái vật soi mói mọi cách?” Lúc đó nàng sờ sờ cái mũi thành thật nói, “Chẳng qua là thời trẻ tư oán thôi...”

Đương nhiên, đây đều là việc về sau, hiện tại a Bảo chỉ là nhỏ yếu hồ đồ, không hề tự giác... là Yêu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Chương 6

Sau lại? Sau bọn họ như thế nào...

Khụ, người không biết sao. Anh hùng cứu mỹ nhân là kiểu tiểu thuyết quen thuộc, đến thời điểm kịch tính anh hùng sẽ lên sân khấu xoay chuyển toàn cục nha...

Ngay lúc a Bảo tận lực ngồi trong vũng máu trong hẻm tối, từ trên bầu trời truyền xuống một trận uy áp khủng bố, nàng kinh ngạc trừng lớn mắt nhìn thấy tất cả quái vật bên người “Bùm” “Bùm” liên tiếp ngã xuống đất, trước ngực phảng phất như bị rút hết đường khí cứ như vậy ngạt thở mà lui.

Từ không trung vang lên tiếng chuông từng đợt trong trẻo mờ ảo, nàng to gan ngẩng đầu lên lút nhìn, chỉ thấy bốn con quái mã có vẩy đỏ rực kéo một chiếc xe đỉnh màu đen tuyền thân màu ngọc trên đỉnh đầu nàng chạy qua.

Đêm nay ánh trăng đặc biệt sáng, chiếc xe ngọc trong ánh sáng hơi mờ theo trăng tròn trước kính hồng vượt qua, nàng chỉ kịp thấy người ngồi trên xe ngựa một đầu có mái tóc đen như mực dài giống như thủy ngân lưu động vậy, lập tức bách yêu vây quanh xe liền che khuất tầm mắt nàng...

“Chắc, cứ nhiên sẽ nhìn thấy quái vật...”

Một yêu quái ở gần xe trong lúc vô tình cúi đầu xuống, thuận tay khẽ phát. Trên mặt đất mấy con quái vật giống như con kiến bị một bàn tay vô hình cắn nuốt...

Tiếng chuông xa dần, uy áp không lồ xung quanh a Bảo cũng dần dần biến mất...

Chỉ vài giây công phu, liền làm cho a Bảo trải qua một trận sinh tử đột biến.

A Bảo trước giờ không biết rõ trên đời lại có mãnh liệt tồn tại như vậy.

Nàng há to mồm thở hổn hển từ trên mặt đất bò lên, lại phát hiện tiểu quý chẳng biết đã biến mất lúc nào không thấy... Nàng nhìn quanh bốn phía sạch sẽ phẳng phất như chưa từng phát sinh chuyện gì trong ngõ nhỏ này, nhắm mi lại.

Nàng muốn trở nên mạnh...

Mơ tưởng... Trở nên mạnh...

“Chị, chị lại phát ngốc!” Kim San ôm con dao phay chưa mở bất mãn chu miệng.

A Bảo vội lấy lại tinh thần bổ cứu, “Chị sai rồi, chúng ta tiếp tục chơi, được không?”

Tiểu muội tím tím lắc đầu, “Quá trễ, em không muốn chơi.” Ôm dao phay liền rời đi.

Tiểu muội đi rồi a Bảo chậm rãi bò vào trong giường nhét người vào trong chăn.

Tiểu quý đã biến mất hai ngày...

Trong lòng a Bảo khó chịu, tưởng tượng đến hai ngày trước hắc thân hình nhỏ nhỏ đơn bạc dần trong suốt nàng liền lo lắng ăn cũng ăn không ngon ngủ cũng ngủ không được.

Đói... Thật đói nha... Cảm giác đói khát lại họa vô đơn chí đến thăm lúc này, a Bảo chậm rãi cuộn mình lại, cắn răng nhẫn nại.

“... Người như thế nào?” Để bảo bảo một bên trong nhà chỉ thừa lại nó một người, lập tức run lấy bảy lui vào trong chăn.

A Bảo khó chịu nhắm mắt, không lên tiếng.

“A Bảo...?”

Kim Khốc thăm dò mở miệng.

A Bảo như cũ vùi đầu trong chăn, không lên tiếng.

“A Bảo... Người thế nào?” Thấy nàng trầm mặc khác thường, Kim Khốc do dự, hỏi tiếp.

A Bảo trực tiếp tiến vào trạng thái lão tăng ngồi thiền, không nói.

Nó nhìn thấy a Bảo hiềm khi có bộ dáng không nguyên khí, rõ ràng Kim Khốc “Hào huynh đệ” bình sinh sợ nhất bất khả tư nghị phát hiện chính mình lại có chút lo lắng, “A Bảo, a Bảo người khó chịu nơi nào?”

A Bảo không nói chuyện, cùng với tiếng Kim Khốc ngọt ngào ngây thơ dần dần ngủ...

...

“Đến... Tĩnh lại... Mau tĩnh lại...”

Bụng ăn no thỏa mãn, a Bảo không muốn mở mắt ra.

“Tĩnh lại... A Bảo tĩnh lại... Đủ rồi, đừng tiếp tục ăn...”

Không được a, nàng muốn ăn nhiều một chút để chống đỡ nhiều hơn mấy ngày, bụng nàng mất ngày nay đói tới sinh đau...

“Đừng ăn... Mau tĩnh lại... A Bảo mau tĩnh lại...”

Tiếng tiểu quý kêu căng ở bên tai không ngừng hô hoán, a Bảo khẽ rung lông mi, chậm rãi mở mắt...

Lại đến nữa... A Bảo buồn sầu, lần này là tại một đình viện xa lạ. Đình viện chiếm diện tích khá lớn, ở trong sương mù u tối lộ ra an tĩnh quý dị.

“Rốt cục tỉnh lại!” Tiểu quý xa cách hai ngày không bình tĩnh bay tới bên cạnh nàng, còn không kịp nói thêm cái gì, hần đột nhiên bị kéo vào trong cái ôm băng lạnh.

“Cậu rốt cục trở về! Lo lắng chết tôi, tôi còn cho rằng người gặp việc gì... Hiện tại mới trở về...” A Bảo gắt gao ôm hần, thanh âm dần dần thấp, càng ngày càng thấp, “Trở về liền tốt... Trở về liền tốt...”

Hần không tự nhiên gãy giữa, nhưng a Bảo lại ôm chặt gần chết làm hần không thể động đậy, “Buông tay ra! Đần yếu!” Như vậy rất bề mặt!

“Không buông!” A Bảo mắt cũng không nâng cự tuyệt, đôi tay như cũ ôm chặt.

Đần yếu... Tiểu quý không tiếp tục gãy giữa, vốn khuôn mặt kiêu căng đã từ từ mềm mại, hần chần chừ, mà sau cẩn thận duỗi tay ra ôm lấy eo tinh tế của a Bảo, ôm chặt...

“Tiểu quý, cậu còn chưa nói cậu vì sao lại biến mất hai ngày?”

“Tu dưỡng thân thể.”

“Thân thể cậu sao rồi?”

“Hoàn hảo.”

“Cậu vì cái gì biết rõ tôi ở nơi này?”

“... Theo người.”

“Nha, nói như vậy là cậu trở về sớm hơn.”

“Ồ...”

“Tôi có thể biết cậu tên gì sao?” Cũng không trẻ già trẻ tuổi quý gọi hần.

“Tục danh của ta bọn người có thể biết rõ sao!”

“Kìa tôi đặt tên cho cậu được không?”

...

Tiểu quý sau khi trở về trở nên ham ngủ rất nhiều nàng ôm tiểu quý thân thể nhỏ gần như trong suốt lại nghĩ đến hần trước kia vênh mặt hất hàm sai khiến hình dạng phần chân, lại có một sự thương tiếc.

Bảo bảo nằm trên giường em bé nhìn a Bảo vẽ mặt trắng bệch lại ngó ngó tiểu quý mơ hồ, giật mình rùng mình một cái.

MD~ này quả thực chính là bản “Cùng quý đồng hành” tăng cường, nó thân thể yếu đuối như vậy sao chống lại a.

Tiểu quý thoáng nhìn ánh mắt kinh hãi của bảo bảo khó chịu duỗi tay ra bóp gò má hồng nộn của nó, “Uy! Người xem cái gì!”

Bảo bảo hoảng sợ trừng lớn mắt nhìn bàn tay gần trong suốt, nó trương cái miệng nhỏ “Y nha” “Y nha” kêu to vài tiếng.

“Còn giả vờ! Người cho rằng lừa được bốn đại gia sao!” Hần thương thương ở bên cạnh a Bảo thể nào không có khả năng không chú ý đến đứa trẻ cổ quái khác thường, xem nó mấy thứ liền nói chuyện mồm miệng rõ ràng đáng vẻ lạnh lợi không giống như ngày thường cả ngày y nha học nói hình dạng ngu xuẩn.

Bảo bảo cuộn thành quả cầu nhỏ, không ngừng hướng a Bảo phát SOS...

A Bảo tiếp thu ánh mắt bảo bảo đáng thương tội nghiệp cầu cứu vội bắt tay tiểu quý, “Không được khi dễ bảo bảo.” Mà sau bảo bảo trong ánh mắt vô cùng hoảng sợ đem nó từ trong giường ôm lên, cùng tiểu quý mặt đối mặt, “Các người phải học tốt sống chung ô.”

A a a a ~

Hai chân bảo bảo duỗi ra, lại choáng.

Tiểu quý bĩu môi khinh thường, “Thật không thú vị, nó lại ngu.” ...

A Bảo một tay một cái ôm bọn họ, thỏa mãn thư thái tốt đẹp sau giờ ngo, ngoài cửa sổ ánh sáng bắt đầu mờ “Ồ ề” “Ồ ề” tiếng còi cảnh sát. Kỳ quái... Ở gần đây thể nào lại có nhiều xe cảnh sát đi qua?

“A Bảo, đừng quản nhiều chuyện.”

A Bảo “À” một tiếng, rất là phối hợp nhắm mắt cùng hai người tiếp tục giấc ngủ trưa...

Tiểu quỷ ở cạnh nàng thân thể khẽ chuyển quay lưng, a Bảo do dự chậm rãi nâng tay phải hí mắt nhìn chăm chú móng tay phải trong khe còn lưu lại vết máu đỏ sẫm, khẽ run nắm tay lại, nàng chậm rãi nắm chặt...

Kiến thức chú giải:

1. Yêu ma quỷ quái: nguyên ý vì “đủ loại đủ kiểu yêu ma quỷ quái”, “Quái vật” trừ phương pháp sáng tác nhiều hơn một chút bên ngoài, hàm ý cũng không tính thiếu. Nó có thể chỉ “Bóng dáng mờ nhạt”, cũng có thể chỉ “Bộ dáng xa vời không chỗ dựa”, nghe nói yêu ma quỷ quái chuyên ăn mỹ nữ, bề ngoài phần lớn là cao lớn, thân đỏ, tai nhọn, đầu có sừng là đặc thù chủ yếu, truyền thuyết dân gian tại nơi hoang dã núi sâu không người, từ núi khắp nơi trong rừng rập cổ xưa.

2. Quái mã có vây đỏ rực gọi — Hồng.

Hồng: nhân thú phương bắc, gần giống chó, là thần thú trong biển, gần giống ngựa mà có vây, trong miệng phun lửa, mạnh mẽ dị thường, họ nhà rồng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: Chương 7

“Trời! Lại có thêm người chết!”

Sau bữa cơm chiều, a Trần thăm phố đối diện lại chạy tới.

Một tháng trở lại đây London xảy ra các vụ sát án kinh hoàng. Người bị hại đều là nam giới, tuổi, nghề nghiệp, vẻ ngoài, không có một điểm liên kết. Điểm chung duy nhất cũng quỷ dị nhất chính là: người bị hại máu trong người gần như là bị rút sạch sẽ. Ở trên thi thể có khi phát hiện ra vết tích răng cắn.

Nhất thời lòng người kinh hoàng, từ cuối thế kỷ ở khu Đông xuất hiện “Jack Black” tới nay, London lại một lần nữa lâm vào khủng hoảng, ban đêm gần như không có người dám ra ngoài.

“Là yêu quái ăn người sao...” A Bảo nhủ mi lại, từ khi sống lại tới nay nàng gặp quá nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, theo bản năng ý nghĩ đầu tiên liền nghĩ đến yêu ma cắn người.

Tiểu quỷ cảnh cáo nhìn nàng một cái, “Quản nhiều chuyện như vậy làm gì.”

A Bảo cúi đầu, “...Không có gì.”

Ban đêm, a Bảo ngủ khó ngủ.

Nàng mơ thấy chính mình hốt hoảng đi chân trần tại ngã tư đường yên tĩnh, con gió ẩm ướt bầu vuu trên người, màn sương mù u tối che chắn tầm nhìn...

Hình ảnh chuyển động, nàng nhìn thấy chính mình đi vào trong ngõ tắt u ám, phía sau là một nam nhân da trắng xa lạ. Bọn họ rẽ vào khúc sâu trong hẻm đi một hồi, trong lúc nàng nhìn thấy chính mình thường thường quay đầu hốt hoảng nhìn nam nhân xa lạ, nam nhân kia do dự một chút vẫn tăng tốc cùng nàng đi vào ngõ hẻm đen...

A Bảo đột nhiên không nghĩ nhìn lại, nàng phát hiện từ trong miệng hàm răng cảm giác tê dại, đầu cũng bắt đầu hôn hôn trầm trầm, mà nam nhân xa lạ kia lại tới gần ngay lúc này...

Đừng tới đây, nguy hiểm... Đừng tới đây...

A Bảo bất an gạt tay hấn ra, nỗ lực đè nén xúc động rít gào trong lồng ngực. Nam nhân kia cười kỳ quái tiếp tục đưa tay tới gần, mùi mồ hôi của nam nhân kia tùa vào xoang mũi nàng...

Không... Ta không muốn!... Chạy đi... Nguy hiểm, chạy đi...

A Bảo co rút thân thể cực lực kiềm chế, nam nhân lại không ly khai, bàn tay lấy một phương thức làm người ta cực không thư thái vuốt ve làn da băng lãnh của nàng...

Chạy đi... Ta... Không thể nhẫn được... Đã nhẫn đến cực hạn...

Trước mắt đỏ lên, a Bảo tầm mắt bị huyết hồng nồng đậm che dấu...

“Tôi cũng vẫn không có cách nào che dấu được.” Tiếng tiểu quý bên tai vang lên.

A Bảo chậm rãi mở mắt ra —

Một đôi đồng tử không có tiêu cự phóng đại không hề báo động trước, a Bảo sợ hãi kêu một tiếng rất nhanh lui về sau!

“Hắn, hắn...” Nàng chỉ vào nam nhân dưới chân vừa mới xuất hiện trong mộng của mình, nửa ngày không nói ra một câu hoàn chỉnh.

Toàn bộ thế giới trước mắt nàng chậm rãi nổ tung, a Bảo bịt miệng, trong miệng mùi máu tươi mặc danh làm nàng từng đợt buồn nôn...

“Thôi, sớm phát hiện cũng là chuyện tốt, là lúc nên nhận rõ sự thật.”

A Bảo lúc lắc đầu, bản năng không muốn nghe cái gì “Sự thật”.

Nhưng tiểu quý thực sự không tha nàng trốn tránh vạch trần sự thật tàn khốc —

“A Bảo... Ngươi đã sớm chết rồi.”

Nàng trong đầu trống rỗng vài giây, hơn nửa ngày mới tìm được thanh âm của mình, “Đùa, nói gì vậy, tôi còn sống tốt...”

“Ngươi đã chết rồi.” Tiểu quý bay đến bên cạnh nàng liếc sâu một cái, “Tại lúc ngươi bị tai nạn xe liên chết rồi, hiện tại lưu trong thân thể ngươi chỉ là chấp niệm mãnh liệt mà thôi.”

A Bảo ngây ngốc tại chỗ cũ, đôi tay không tự giác nắm chặt, “Tôi...”

Hắn không cho nàng thời gian nói chuyện, một hơi tiếp tục, “Lúc ngươi chết, hồn tản ra mà phách còn lại liền thành tẩu thi. Kỳ thật tẩu thi vừa mới chết không lâu không có ý thức, chỉ có cương thi đạo hạnh trăm năm trở lên mới bắt đầu có ý thức. Có lẽ là ngươi tại thời khắc hoài bão mãnh liệt không cam chịu chết, thân thể liền từ tẩu thi trực tiếp biến thành yêu thi...”

“A Bảo chân tay luống cuống lắc đầu, “Tôi... không phải yêu, tôi là người.”

“Đàn yêu, ba mẹ ngươi sớm biết rõ ngươi đã chết rồi còn đem ngươi giữ chặt trong nhà, ngươi không có một điểm tự giác sao?”

A Bảo cắn môi, trước mắt không khống chế được hình ảnh hiện lên: mới từ trong quan tài tỉnh dậy ba không đưa đến bác sĩ khám thân thể, không cho phép chính mình ra ngoài tiếp xúc ánh mặt trời, mẹ chảy nước mắt cầu xin chính mình nhẫn nại khát...

“Thân thể ngươi là trực tiếp từ tẩu thi lên yêu thi, chỉ dựa vào một ít hấp thụ từ nhật nguyệt tinh hoa (ánh trăng) không thể thỏa mãn, huyết nhục mới là món chính của cương thi. Ăn cơm là bản năng của yêu, cũng bởi vậy...” Hắn ngừng ngừng, gương mặt xinh xắn lần đầu tiên hiện lên thương hại, “Bây giờ muộn như vậy, ngươi vĩnh viễn không thể cam đoan ngày nào đó chính mình vô ý thức ăn người nhà ngươi. Yêu, là vĩnh viễn không thể sống chung cùng nhân loại.”

“... Tôi... Không phải yêu... Tôi là người!”

Hắn thở dài, thân thể trong suốt dưới ánh trăng trở nên chói mắt, “Kia, vì cái gì ngươi trước giờ không dám sờ mạch đập cùng trái tim?”

A Bảo sợ run một chút, cắn chặt môi, tay phải run rẩy đưa về phía ngực mình...

Rỗng —

Một tiếng hét cắt ngang bầu trời đêm yên tĩnh —

Kim ba Kim mẹ đột nhiên cảm nhận được bùng tỉnh, “A Bảo!”

Kim mẹ xúc động từ trên giường nhảy xuống, “Là a Bảo, nhất định là a Bảo!”

Hai người lão đạo ngay cả quần áo cũng không quan tâm chỉnh lại liền phá cửa phòng a Bảo. Bên trong phòng im ắng, chỉ thừa lại bảo bảo trên giường góc tường bị bùng tỉnh, tấm rèm trên cửa sổ bị mở tùy ý bay bay...

“Ba, mẹ. Hai người ồn gì thế?” Kim Huống dụi mắt mở cửa phòng. Cậu không có ngủ say như em gái, động tĩnh hơi lớn chút làm cậu thức.

Kim mẹ còn mang một tia hy vọng hỏi, “Chị có ở phòng của con không?”

“Không có a, chị không phải ở trong phòng của mình sao.” Vì sao còn muốn ủy khuất chen chúc với cậu?

Kim ba Kim mẹ suy sụp ngồi xuống, nửa ngày không nói.

“Sao vậy, là chị đã xảy ra chuyện sao?” Kim Huống dù trì hoãn cũng phát giác không khí ngưng trệ.

Ngoài cửa bỗng nhiên “Chi nha” một tiếng.

Bọn họ rất nhanh mở cửa phòng chạy xuống, dưới ánh trăng màu bạc, a Bảo gương mặt khát thường tái nhợt cũng đầm nước mắt, vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ đối.

“Chị, chị đứng ở chỗ này làm gì? Cùng em về nhà a.”

A Bảo mím môi lắc đầu.

“A Bảo, cùng ba về nhà đi...”

“A Bảo, con muốn ăn cái gì mẹ làm cho con, cùng mẹ trở về đi...”

A Bảo thần sắc càng bi ai.

Mẹ, a Bảo... Ăn chính là... Người...

“Chị, chị vì cái gì không trở về?”

A Bảo thủy chung không có lên tiếng, vẫn cùng bọn họ bảo trì cự ly.

Sắc trời chậm rãi sáng lên, tiểu quý bay nhanh tới đỉnh đầu nàng nhẹ nhàng nói, “Trời sáng mau quá, chúng ta nên đi.”

A Bảo sau cùng lưu luyến nhìn người nhà một cái, hai chân nhẹ điểm lên đường —

Kim Huống chỉ kịp hô một tiếng, “Chị —!” Trong giây lát liền không gặp lại tung tích chị...

Này là cậu thời thiếu niên lần cuối cùng nhìn thấy chị.

Vài thập niên sau, khi bọn họ lần nữa tương kiến là lúc cậu thành lão nhân con cháu dưới gối, mà chị, vẫn là thiếu nữ non nớt ngây ngô.

Tiểu quý trong không trung nhìn ra xa a Bảo không quay đầu lại, than nhẹ.

“A Bảo, chúng ta là yêu. Yêu cùng người vĩnh viễn không thể sống chung.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 9: Chương 8

16 tuổi năm ấy, a Bảo mang theo một tiểu quý ngang ngược cùng một bảo bảo cổ quái bắt đầu hành trình lưu lạc. Người muốn hỏi bảo bảo vì cái gì cũng theo bọn họ đi lưu lạc?

Khụ... Nên nói là vận khí của nó đi, đêm hôm sau tiểu quý lại chạy về nhà a Bảo ôm tiểu Kim Khốc đến. Đối với bảo bảo cảm thấy hứng thú tất nhiên là vì một nguyên nhân, mà nguyên nhân khác chính là... Khụ, chính là đem nó thành lương thực dự trữ của a Bảo ==!

Lời nói kia lúc a Bảo đem bảo bảo lượm trở về, Kim ba cũng đem nó thành lương thực dự trữ của a Bảo không chút do dự đem nó xử lý đến phòng a Bảo, cũng mỗi ngày tìm đại vũ em đem nó dưỡng thành béo trắng.

Nên nói gì, bảo bảo... Vạn phần đồng tình người.

“Đem bảo bảo lưu bên cạnh tôi quá nguy hiểm, cậu nhanh đem nó trở về đi.” A Bảo lắc đầu cự tuyệt, “Cậu cũng nói qua, người và yêu khác đường, yêu cùng người không thể sống chung.”

“Nó không giống nhau.” Nó chính là tới làm đồ ăn... Câu nói này đương nhiên không thể thẳng thắn nói ra miệng. Tiểu quý bay tới trước mặt bảo bảo nấn khuôn mặt non nớt, “Người xem nó biểu diễn kỹ xảo vụng về như vậy, để nó cùng người khác tiếp xúc không mấy ngày cũng sẽ bị người phát hiện nó khác thường.” Không phải tộc của ta tâm nhất định khác “— nhân loại đều bài xích sinh vật ngoại, có thể dung hạ nó sao? Đến lúc đó bảo bảo hành vi không hề có năng lực phản kháng, nó kết cục chính là ra sao?”

A Bảo nhăn mi lại, không đáp lời.

Tiểu quỷ vội rên sát khi còn nóng. “Chúng ta cùng là ngoại tộc có thể đoàn kết lẫn nhau, càng hướng chi bảo bảo nó phi thường thích ngươi, ngươi không ở nó liền ngày ngày đêm đêm không ngừng khóc rống...” Hân vừa nói vừa tăng thêm lực đạo, đồng thời ánh mắt hung ác trừng bảo bảo muốn nó phối hợp...

Thân tuyệt đối là quần thể yếu, bảo bảo dưới âm uy vạn ác của tiểu quỷ chỉ có thể bất cứ giá nào rung rung sử ra chiêu tam bộ khúc một khúc hai nháo ba thất cổ quần quyết nỗ lực làm a Bảo gập đầu lưu nó lại, cũng may mắn bảo bảo không biết rõ lý do vạn ác tiểu muốn lưu nó lại.

Địa cầu cũng quá nguy hiểm, bảo bảo ngươi vẫn là đi sao hóa đi!

Sau đó, a Bảo một bọn ba người mất chút công phu vài ngày lựa chọn một gian nhà cũ, đến tối nằng cùng tiểu quỷ luân phiên đến phòng phần quỷ dọa người. Ân... Kỳ thật cũng không cần phần, bọn họ tạo hình tự nhiên cũng đã đủ kinh hãi ==. Thành công đem chủ nhà dọa chạy sau, a Bảo rốt cục có một gian nhà thứ nhất trong đời.

... Tuy rằng là quỷ ốc.

Vào đêm a Bảo ôm chặt bảo bảo hướng lên trời không ngừng sám hối, Mẹ... A Bảo thực xin lỗi, a Bảo sa đọa...”

Ăn ở đi lại, căn bản của con người.

A Bảo tuy rằng là yêu, nhưng yêu cũng gặp phải nguy cơ đối, giải quyết xong vấn đề “Ở” bước tiếp theo nên là đồ ăn.

... “Cái này như thế nào?”

A Bảo lắc đầu, “Quá to.”

“Kia đi, hết sức nhỏ lại cao gầy.”

“Giống như cây que, không có mỹ cảm.”

“Kia đối diện, đủ xinh đẹp đủ mỹ cảm đi!”

“Trên mặt quá nhiều phần.”

Tiểu quỷ trừng nằng. “Kia tẩy sạch sẽ rồi ăn!”

A Bảo tránh đi tầm mắt hân hùng hổ dọa người, “Quá phiền toái.”

“Ta không biết rõ nguyên lại ngươi lại kiêng ăn!”

“... Cái kia,” a Bảo nhỏ giọng hỏi, “... Trừ ăn người ra, liền không có phương pháp sinh tồn khác sao?”

Nơi này là trung tâm đường, một trong phố buôn bán nhộn nhịp nhất của London. Người đi đường nhón nha nhón nháo nói liên không dứt, nhưng không ai nghĩ một búp bê phương đông mang vẻ mang khả ái hoang mang đứng tại góc đường đang cùng một con yêu quái đem bọn họ làm nguyên liệu đồ ăn chọn lựa lựa bình đầu phẩm túc.

Tiểu quỷ thờ dài, cảm thấy chính mình cùng đàn yêu này cùng một chỗ tàn suất thờ dài càng ngày càng cao, “Yêu tu luyện phương thức sinh tồn có hai dạng. Một loại là hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa, phương pháp này là bản năng của tất cả yêu, căn bản không cần học tập hoặc bất kỳ ngoại giới nào trợ giúp, nhưng từ cái đó hút sinh lực chỉ có hạn, không thể thỏa mãn ngươi như vậy vượt cấp thăng giai cần gấp đôi sinh khí của tân yêu. Một loại khác chính là thái độ, bất luận là mị hoặc, luyện đan, hấp thụ hay là “Thực ăn” trực tiếp. Yêu cấp bậc thấp thông qua hút sinh lực huyết nhục của tinh linh khác, yêu cao cấp liền hấp thụ thân thể đối phương hoặc nguyên thần để tăng cường đạo hạnh.

“Kia chính là nói... Tôi không nhất định phải ăn thịt người!”

Tiểu quỷ trắng trợn mắt, “Nghe lời phải nghe trọng điểm a. Ngươi hiện tại trạng thái này chỉ có thể dựa vào thái độ, giống như ngươi tân yêu hồ đồ không biết gì có thể thái độ yêu khác sao? Không bị ăn là tốt rồi, càng hướng chi thân thể không rõ, đối với bọn hân mà nói ngươi quả thực chính là thập toàn đại thuốc bổ.”

“Chính là tôi...”

A Bảo hướng phương xa không ngừng tìm kiếm, cuối cùng sau trụ tại một địa điểm, “Có lẽ tôi nghĩ đến biện pháp khác...”

Bệnh viện —

Còn có nơi nào so với bệnh viện huyết lượng nhiều?

Vì thế a Bảo liền bắt đầu những ngày sa đọa ban ngày trốn tránh ban đêm dạo chơi cuộc sống mới. Bình thường không việc gì liền phơi ánh trăng, luôn luôn đến bệnh viện bồi bổ đồ dự trữ, tâm tình tốt còn có thể cướp bóc mấy đại thúc háo sắc cấp bảo bảo tiền bột sữa.

Mấy tháng sau, a Bảo thích ứng cuộc sống sinh hoạt của yêu quái rất tốt, nhưng thân thể tiểu quỷ lại càng mơ hồ gần như chỉ thừa lại quang ảnh.

A Bảo từng cho rằng là vấn đề đồ ăn, từ khi nhận thức tiểu quỷ tới nay nàng chưa hề gặp qua hấn ăn bất kỳ thứ gì. Nhưng hấn lại đậm đậm phủ nhận, “Hiện tại ta chỉ là linh thể, linh thể không cần ăn cơm.”

A Bảo vô pháp, chỉ phải lo lắng nhìn khuôn mặt tinh xảo của tiểu quỷ dần trong suốt.

“A Bảo, ta có chút lạnh.”

A Bảo cuống quýt nói, “Nếu không tôi đem máy sưởi mở lên?”

Hấn trực tiếp chặt chẽ ôm lấy eo a Bảo, “Không cần phiền toái như vậy... Như vậy liền tốt, ta lạnh...” Âm cuối mềm nhũn còn mang điểm làm nũng.

Thân thể hấn lạnh buốt, tựa vào trong ngực a Bảo băng lãnh như một tượng khắc băng tinh tế.

Ngồi ở chỗ không xa bị ép yêu cầu chơi trò chơi trí tuệ tiểu Kim Khốc rùng mình, nói thầm, “Có gặp qua hai khối băng son ôm nhau cùng một chỗ sưởi ấm sao? Ngu ngốc...”

Nhân dịp cuối thu, tiểu quỷ ngủ say càng ngày càng dài.

Ban đêm, a Bảo cảm theo mấy túi huyết tương vô thanh vô tức từ bệnh viện ra phía sau liền nhanh như sao băng chạy trở về chiếu cố tiểu quỷ.

“Chúng ta là côn trùng có hại, chúng ta là côn trùng có hại ~ “

Ngã tư đường vang lên giọng nói trong trẻo, a Bảo nhìn kỹ, chỉ trông thấy một hắc y thiếu niên ngồi bên nóc nhà màu trắng sữa bên đường khoải lạc hát, “Chúng ta là côn trùng có hại, chúng ta là côn trùng có hại ~ “

Hấn phát hiện ánh mắt a Bảo, rất có nguyên khí lớn tiếng chào hỏi, “Hắc! Xin chào a!”

Mẹ dạy nàng đối với người phải lễ phép.

Thế là a Bảo cũng gượng lên mỉm cười so với hấn càng lớn như ánh mặt trời, “A! Xin chào a!”

Thiếu niên kia trên nóc nhà vọt xuống, thân hình rất là tiêu sái. “Ta chưa gặp qua người ô, là vừa mới hình thành tân yêu sao?”

A Bảo hăm mộ nhìn thấy hấn động tác tiêu sái lưu loát, “Chiều vừa rồi có thể dạy tôi được không? Tôi ngày thường luyện thể nào đều không hãm được chân.” Mỗi lần chạm đất nàng đều một tiếng “Phịch” lăn ngã ngũ thể đầu địa, tiểu quỷ thường khinh bỉ nói nàng là si nhục yêu giới.

“Dạy? Chẳng lẽ người pháp thuật chưa từng học sao?” Thiếu niên không thể tưởng tượng nổi nhìn nàng.

A Bảo gãi gãi đầu, giật mình hiểu ra, “Hóa ra còn muốn học pháp thuật a.”

Thiếu niên rút rút khoe miệng, “Người sẽ không cho rằng pháp thuật là mỗi yêu sinh ra liền sẽ...”

A Bảo nghiêm túc hỏi, “Chẳng lẽ không phải sao?”

“...”=0=!

“Cậu sao vậy?” Biểu tình này cùng tiểu quỷ thường bày ra sắc mặt với nàng giống hệt.

Thiếu niên chà xát chà xát mặt hỏi phục vốn ánh mặt trời thanh xuân. Rõ là... Lâu không gặp qua yêu không biết gì. “Người tộc nhân đi? Chúng nó liền cái gì đều không dạy người?”

Tộc nhân? Cương thi sao? A Bảo từ tế suy nghĩ một chút, “Tộc nhân không có, nhưng mà họ hàng gần lại có rất nhiều.”

“Họ hàng gần?” Thiếu niên vẽ mặt dấu chấm hỏi.

“Ừm, thi thể có tính không? Nhà xác bệnh viện cách gần đây.” Nàng là cương thi, cũng tính là thi thể đi.

Oh-my god!

Ở đâu ra thiên binh cương thi.

Hấn kéo mắt buông tha cho nàng tái hỏi bất kỳ yêu cơ bản thường thức, “Thôi, người liền trực tiếp nói cho ta biết người có phải muốn học pháp thuật?”

A Bảo dùng lực gật đầu, “Tôi muốn học.” Nàng muốn biến cường!

Hắn chống cằm đánh giá nàng, “Xem người đối với loại thường thức toàn bộ trông rỗng hẫ không phải từ Phù Trần giới ra, ừ, Phù Trần giới biết rõ không? Người cũng có thể gọi nó Yêu giới.”

“Yêu giới...”

“Nơi này tất cả yêu đều từ Phù Trần giới ra.” Thiếu niên mỉm cười hướng nàng duỗi tay —

“Tân đồng học, muốn gia nhập sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 10: Chương 9

Trước mắt là một mảnh kim quang sáng ngời mà nhu hòa. A Bảo ôm tiểu Kim Khốc, phía sau tiểu quý thân ảnh trong suốt mơ hồ theo sát, đứng trước cửa Huyền Ngọc không lộ mở ra.

Thiếu niên cùng a Bảo sóng vai mà đứng, “Vào cánh cửa này chính là Phù Trần giới. Nhưng người phải suy xét rõ ràng, vào Phù Trần giới sau đó nhất định phải có đủ thực lực mới có thể có tư cách ra, nếu người học nghệ không tinh, cũng chỉ có thể vĩnh viễn ở lại Phù Trần giới.” Nói thô tục là, nghe nói người đương đại lúc đó vì “Không để tiểu yêu cấp bậc thấp ra xấu mặt Phù Trần giới” mới định ra quy định biến thái này.

“Thật nhức đầu...” A Bảo ôm Kim Khốc thì thào tự nói. Nàng không phải vấn đề, nhưng không biết rõ tiểu quý cùng bảo bảo nghĩ thế nào?

“Người muốn đi sao?” Tiểu quý quay đầu nhìn a Bảo.

A Bảo do dự một chút, thành thật nói, “... Muốn đi.”

Tiểu quý không kiên nhẫn nói, “Đã muốn đi còn do dự cái gì! Ta cùng bảo bảo cũng cùng nhau đi!”

“Chính là...” Bảo bảo cẩn thận dè dặt nhắc nhở bày yêu này chú ý nó một chút nhân quyền, nó yêu cầu giữ gìn nhân quyền tự chủ.

“Người có vấn đề gì sao?” Tiểu quý ánh mắt âm lãnh quét tới, uy hiếp hần lộ lộ răng nanh xinh đẹp sắc bén.

Lại nói thừa, ta ăn người!

Nha a a a a ~

Bảo bảo lập tức điên cuồng lác đầu, “Không vấn đề! Hoàn toàn không vấn đề!”

“...” = =!

Bước vào Huyền Ngọc môn, lúc đi ra cửa một khắc, a Bảo cảm giác chính mình như xuyên qua làn nước, một cảm giác thanh lương gột rửa toàn thân.

“Đây chính là kết giới Phù Trần giới, chỉ có yêu quá thực lực đủ cường hãn mới có thể mở kết giới tiến vào hiện thế.

Tiểu quý theo vào trong kết giới sau chậm rãi tung bay, bay tới bên người a Bảo ôm lấy tay trái nàng cố trụ thân thể lại lần nữa chìm vào giấc ngủ. . .

A Bảo sờ sờ đầu hần, nghĩ đến tại phụ cận khu SOHO gặp qua mấy yêu quái liền hỏi, “Quái vật cũng là từ nơi này ra sao?”

Thiếu niên khinh thường nói, “Làm gì có khả năng! Quái vật chỉ là khí mặt xanh quỷ quái bậc thấp, càng huống chi đại nhân luôn luôn chán ghét quái vật, chúng yêu ở Phù Trần giới đối với quái vật hết sức bài xích.”

A Bảo nghi ngờ hỏi, “Đại nhân?”

“Chính là hai vị tạo ra Phù Trần giới. Đương nhiệm vương là Nhại Ti đại nhân, thượng cổ Long thần đệ thất tử (con thứ bảy của rồng). Một vị đại nhân khác là hạn bạt, đáng tiếc ngàn năm trước liền biến mất, truyền thuyết rằng nàng là người Nhại Ti đại nhân yêu, Phù Trần giới chính là bọn họ hai người sáng tạo ra.”

“Sáng tạo không gian?”

Kim Khốc ghen hống nhìn trần trời, “Kia không phải cùng thần một dạng!”

Thiếu niên tự hào, “Đúng a, đây là chỉ có thần, phật, tiên tài năng làm được. Viễn cổ đại yêu quái đại đô tu thành chính quả đắc đạo phi thăng, hiện thế

còn sót lại lại chỉ lo thân mình không hồi thể sự, gần trăm năm yêu suy nhược đã lâu chỉ có Nhại Ti đại nhân trấn thủ nơi này, cấp nhóm yêu quái chỗ trú. Bởi vậy, độc lập với thế giới bên ngoài Phù Trần giới cũng bị gọi là ‘Yêu giới’.” Không người nào biết Nhại Ti đại nhân đạo hạnh cao bao nhiêu, thiên tính của yêu là tính hiếu sát thị huyết, từng có đại yêu quái liên hợp lại cố gắng khiêu chiến địa vị ngài. Năm đó yêu quái bao vây ngài chỉ vung tay lên, hơn một ngàn con yêu quái liền như thể hội phi yên diệt. Ngài trên cao nhìn xuống một con chưa thành niên run run trốn tránh nhìn mình, liền trực tiếp xoay người lên xe ngọc bay trên không mà đi.

Cường giả vi vương* là chuẩn tắc yêu quái, yêu quái tôn trọng cường giả cũng chỉ phục theo cường giả. Đến tận đây, không ai còn dám khiêu chiến.

*Cường giả vi vương: kẻ mạnh lên làm vua.

Giọng nữ mềm mại hiếu kỳ hỏi, “Nếu như tôi siêng năng tu luyện biến thành hạn bất, có thể hay không cũng giống bọn họ cường đại?”

Thiếu niên kinh ngạc cười, “Kia cũng không đơn giản như vậy, ồ, ta đây tu luyện năm trăm năm vẫn xa xa không kịp nổi. Càng huống chi ngàn năm qua không có cương thi thứ hai nào có thể thành công tu luyện thành hạn bất.”

“Như vậy a...” A Bảo thụ giáo gật đầu.

Thiếu niên có chút hối hận vừa rồi nói thẳng, không biết có thể hay không làm tổn thương tích cực của nàng. Vội thêm một câu, “Nhưng mà có chí lớn như vậy rất tốt nha, ta tin tưởng người nỗ lực tu hành nhất định sẽ thành công.”

A Bảo tiếp tục gật đầu, kỳ thật thần kinh thô, căn bản liền không bị lời nói của hắn đã kích.

Trong kết giới ra sau trước mắt là một mảnh lam bầu trời trong suốt, chân chính ý nghĩa lâu đài trên không hiện ra trước mắt bọn họ. Do hắc diệu thạch (đá đen) kiến tạo bảy tòa lầu tầng tầng lớp lớp trôi nổi trong không trung, kéo dài chừng hơn mười ngàn dặm, ánh mặt trời sáng ngời khúc xạ trên tầng chói mắt làm cho người khác khó mà nhìn gần.

Trên đường yêu quái lại mặc dù loại phục sức (quần áo và trang sức), thường có thể thấy một trang nam tử thân Hán phục bên cạnh một nữ tử mặc váy ngắn, hoặc là nam tử tây phục kéo giai nhân cung trang...

Bảo bảo từ lúc ra ngã tư kia một khắc nước miếng liền rằm lạp chảy, “Mỹ nhân, thật nhiều mỹ nhân a...” Kêu nó cam tâm tình nguyện ở trong này cả đời nó tuyệt đối nguyện ý, nơi này quả thực chính là thiên đường nam nhân. Ưc ~ mỹ nhân a!

Thiếu niên trực tiếp xem nhẹ biểu tình thèm nhò dãi của nó tiếp tục giới thiệu, “Kia tọa phù trong không trung cùng điện gọi là Thiên Không Chi Thành, là trụ sở Nhại Ti đại nhân cùng nhóm đại yêu quái thống trị Phù Trần giới, một khi có sự kiện gì trọng đại liền tại Không Trung Chi Thành truyền đạt mệnh lệnh quyết sách. Sáu vùng còn lại là nơi chôn cho yêu quái bình thường, trong biển còn có Ngự Thủy cung, là giao nhân (người cá) cùng yêu quái Thủy tộc ở. Tại phương bắc Câu Mang sơn có năm tòa đại điện, kia chính là nơi nhóm yêu quái tu tập pháp thuật...”

A Bảo chú ý đến nơi này ánh sáng mặt trời chiếu lên người cũng không có bất kỳ cảm giác gì, nghi ngờ nhìn thiếu niên, “Vì cái gì ánh mặt trời này...”

“Kết giới Phù Trần có thể lọc ánh sáng mặt trời, bởi vậy ở chỗ này cương thi cùng quỷ hút máu có thể nguyên vẹn hưởng thụ tắm nắng a.”

“Quỷ hút máu?” Kia không phải của phương Tây sao?

“Thời Trung Cổ thời kỳ ma nữ săn bắt sau liền có hàng loạt vụ nữ cùng quỷ hút máu gia nhập nơi này, Phù Trần giới đối với người bên ngoài đến không có thành lập trạm kiểm soát đặc biệt gì, nhưng chỗ này sinh tồn phải dựa vào bản sự riêng.” Dù sao, yêu phạm vi ý thức rất mạnh, muốn tại nơi này tranh một chỗ đứng chân cũng không dễ dàng như vậy.

Bảo bảo đột nhiên nói chen vào, “Cái kia, Thiên Không Chi Thành... Là ai đặt tên?”

“Là hạn bất, năm đó nàng vì Nhại Ti đại nhân đặt.”

Bảo bảo gật đầu.

A Bảo lại nghe hán trong ngực nàng hốt hoảng nhắc đi nhắc lại, “Xuyên...” “Chín phần là xuyên...” Vân vân.

Thiếu niên vỗ vỗ gò má phẫn nộ của nó, “Phù Trần giới toàn yêu quái, giống người như vậy không bao lâu cũng sẽ bị bọn họ ăn vào bụng. Ta cấp người chút yêu khí ăn nạp đi.”

A Bảo kinh ngạc nhìn thiếu niên liếc mắt một cái, không nói.

Bóng đêm mê hoặc người, đỉnh Câu Mang sơn cao cao mây mù lượn lờ, trong làn khói mờ ảo hiện ra một góc lầu son các.

Thiếu nữ đứng trước cửa sổ lầu các mái tóc dài tung bay, ánh trắng vòng quanh nàng chậm rãi xoay tròn...

“Kỳ thật tâm lý cũng cố xem lại, cũng cảm thấy hình ảnh này xinh đẹp.” Âm thanh bập bẹ mười phần non nớt vang lên.

“Bảo bảo, người còn không ngủ sao?” A Bảo chuyển tâm hấp thụ nguyệt tinh hoa.

“Người cho rằng ta là tiểu quý kia.” Kim Khốc liếc tiểu quý trên giường biết điều ôm gối cố định tư thế ngủ. Hắn thời gian ngủ say càng ngày càng dài, một ngày chỉ có mấy phút là tỉnh táo thời gian còn lại toàn ngủ say.

A Bảo lo lắng nhìn tiểu quý trên giường tư thế ngủ khá ái rồi tỉnh rồi ngủ, “Ta hỏi qua Tru Vũ, hắn cũng không biết nguyên nhân.”

Tru Vũ, chính là thiếu niên nhiệt tình kia.

Hắn đem bọn họ tổng đến Câu Mang sơn sau liền vì nàng khai thông các quyết định đạt được tư cách tiến vào đại điện học tập, trước khi đi hắn đem bọn họ đưa đến chỗ ở, mỉm cười nói, “Ta gọi Tru Vũ, tại ngũ trọng điện, có việc có thể tìm ta.” Nói xong liền tiêu sái rời đi.

A Bảo tuy rằng tuổi nhỏ chưa tiếp xúc thế sự, nhưng trời sinh nắn cảm làm nàng cảm thấy Tru Vũ này thiếu niên nhiệt tình cũng không khỏi... Nhiệt tình thái quá.

Trên đời có yêu quái nhiệt tình như vậy sao?

“Tru Vũ... Người cũng cảm thấy không thích hợp đi.” Kim Khốc bám lấy cằm nhỏ.

A Bảo gật đầu, tuy rằng Tru Vũ không thích hợp nhưng nàng theo bản năng cảm giác hắn đối với bọn họ cũng không có ác ý.

Nàng đem bảo bảo ôm vào trong ngực, thấp thấp an ủi, “Bất luận thế nào, ta nhất định sẽ nỗ lực bảo hộ mọi người. Tuy rằng hiện tại ta còn quá yếu, chính là ta sẽ liều mạng làm cho chính mình biến cường!” Trở nên... Có khả năng bảo hộ tất cả người muốn bảo hộ.

Kim Khốc an tĩnh trong ngực a Bảo, kiếp trước đến giờ lần đầu tiên có nữ nhân nói muốn bảo hộ nó. Rõ ràng phải lớn tiếng cười nhạo, nhưng áp áp lại mềm mại làm nó không có cách nào mở miệng.

Nửa ngày, nó thấp giọng nói, “Nữ nhân quá cường hãn, nam nhân sẽ trốn thật xa nha.”

A Bảo ôm nó, nghiêm túc nói, “Ta có người cùng tiểu quý là đủ rồi, mục tiêu của ta chính là biến cường, sau đó mạnh có khả năng bảo hộ mọi người.”

“Sau đó đâu?”

“Sau đó cứ tiếp tục biến cường.”

Nó bật cười, “Vì cái gì? Chẳng lẽ người muốn tu thành chính quả làm thần tiên sao?”

A Bảo lắc đầu, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

“A Bảo không làm thần tiên, ta muốn làm... Người.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Chương 10

Phù Trần giới 12 tháng so với hiện thế còn áp ám hơn nhiều, Nhưng Câu Mang sơn độ cao so với mực nước biển cực cao, sáng sớm trên đỉnh núi có mây mù lượn lờ gió se se lạnh. A Bảo điểm nhẹ mũi chân cẩn thận không chế thắng bằng đi qua sương mù, một đường thời khắc còn muốn lưu ý rêu xanh trắng mịn trong khe núi. Chung quanh nàng mỗi phương hướng đều có các nhóm yêu quái cùng hướng lên đỉnh núi vội đi, bầu trời mặt đất không ngừng từng đạo ánh sắc bay vút, mỗi người đều đua nhau lộ tài lộ về thần thông.

Câu Mang sơn có ngũ phong, mỗi phong có một đại điện, không biết là kẻ biến thái nào thiết kế đem đệ nhất phong cùng đệ ngũ phong thành một chỗ giảng bài một chỗ học viên ở, cũng phải nói, mỗi ngày lên lớp liền nhất định phải thông qua tầng tầng đại điện cùng núi cao ngàn dặm lặn lội. Càng biến thái là: thời gian ra ngoài bị nghiêm khắc hạn định tại giờ dần canh ba (hơn bốn giờ sáng), mà học viên thi lại phải đến trước giờ mao (5 giờ). Quyết không chuẩn bất kì ai xuất phát trước thời gian!

= =!

Trong học viện cấp bậc vị giai được quy định nghiêm khắc, quyền lực giáo viên nhân loại cùng quyền lực giáo viên yêu giới định nghĩa bất đồng, tại yêu giới sùng bái cường giả thực lực tối thượng yêu cấp thấp sẽ bị nắm sinh mạng trong tay kẻ khác. Bởi vậy, nhóm tân yêu trong học viện bá kiến các sư huynh sư tỷ phá lệ kính cẩn cẩn thận, đương nhiên, nếu đối với chính mình có đầy đủ lòng tự tin cùng gan khiêu chiến quyền uy các sư huynh, hiểu chiến giáo viên cũng rất hoan nghênh.

Cấp bậc tân yêu mới nhập môn là tại đệ nhất trọng điện, học viện cứ 5 năm kiểm tra một trọng điện, nếu có thể thành công thì vật áo bên ngực trái thêm một đạo liệt diễm có thể lên đệ nhị trọng điện tu tập. Cứ như vậy theo thứ tự, cho đến ngũ trọng thì đình liền có thể thăng tới Thiên Không Chi Thành.

Nhưng có khả năng qua được ngũ trọng điện đến nay quá ít ỏi yêu quái có thể đếm được, tại học viện thông qua tam trọng điện yêu quái liền có thể trực tiếp xuất sư lý khai học viện. Chẳng qua nếu người đối với sự nghiệp giáo dục sung mãn nhiệt thành trong lời nói người cũng có thể lựa chọn thi làm giáo viên làm giáo viên tiểu học yêu giới nhóm tiểu hoa vất vả cần cù.

A Bảo nhanh như sao băng tại chúng yêu tả xung hữu đột, đối với học viên nhị trọng điện mà nói đến trước giờ mao chẳng khó, nhưng đối với tân yêu mà nói đến trước giờ mao không thể nghi ngờ muốn bọn họ nửa mạng.

Lúc bấy tân yêu thờ hồng học như trâu đuôi tới đại điện, ánh mặt trời từ từ nhô lên, ánh nắng sớm chậm rãi hiện lộ hình dáng nguy nga của đại điện.

A Bảo lúc này cách cửa đại điện còn có mấy chục mét, mắt thấy thời gian nhanh đến nằng rớt cuộc chẳng quan tâm ra sức vọt!

Cùng với một tiếng hét thảm, a Bảo thành công chạm đất.

Kỳ quái, hình như ban nãy nghe được âm thanh gì đó? A Bảo sờ sờ đầu, nhưng ngắm nhìn bốn phía cũng không phát hiện ra cái gì dị thường sau nằng liền chuyển tâm đem tâm tư phóng ngay một thân phần hồng trang trước mắt... Trên người giáo viên (?).

“Các vị tân sinh, ta là giáo viên phụ trách ngự hỏa thuật, Đào.” Nữ tử mặc bộ đồ màu hồng trang một ngữ khí nghiêm trọng không hợp với khuôn mặt khả ái nói, “Các người có thể gọi ta giáo viên, cũng có thể gọi ta Đào. Ta rất dân chủ.”

Lúc nói chuyện, lại có mấy tân sinh vừa mới đến đại điện.

Đào mắt cũng không nâng, trực tiếp hướng mấy tân sinh mở tay —

Chỉ thấy mấy đóa hỏa liên (hoa sen lửa) từ trong lòng bàn tay nằng bay ra trực tiếp đem mấy tân sinh kia nướng đến ngoài khê trong nhào, mà sau nằng ngón tay bắn bắn, một bầy vịt cháy đen liền trực tiếp bị ném ra ngoài điện!

“Thật... Thật lợi hại nha.” A Bảo hai mắt sáng lên không ngừng hâm mộ.

“Đã... Quấy rầy một chút... Có thể thỉnh bạn chú ý mình một chút...”

Âm thanh run rẩy từ dưới chân a Bảo truyền lên, a Bảo vội nhảy dựng sang bên cạnh, chỉ thấy một thân ảnh cao lớn đỡ eo lưng la lung lay từ trên mặt đất bò lên.

“Thực xin lỗi! Minh vừa rồi không nhìn thấy có người dưới chân... Thật phi thường xin lỗi.” A Bảo lập tức nhận lỗi.

Người kia đỡ eo “Cùm cụp” “Cùm cụp” vài tiếng cố định lại chỗ lưng bị giẫm, âm giọng nói, “Không quan hệ, không cần để ý...”

“Không được ồn ào!”

Lạnh lẽo rét buốt nữ âm truyền tới, cùng với tiếng hướng bọn họ đánh lại còn có một đóa hỏa liên tươi đẹp —

Mắt xem hỏa liên phản ngược trong đồng tử càng ngày càng gần! A Bảo lập tức phản xạ thần kinh tốt dùng hai chân điểm lực phi, tại chỗ nằng văng ra một giây sau nổ tung tại chỗ!

Sau tiếng vang, giống như đốt trời xong phiêu tán. Khói trắng nhạt đi sau, chỉ thấy thiếu niên kia còn bảo trì tư thế đỡ eo cùng a Bảo trò chuyện liên tiêu tại chỗ.

“Cái kia... Thực xin lỗi...” A Bảo rút ra giáo huấn nho nhỏ đối với thiếu niên kia vừa biến thành vịt thiêu cháy đen nhận lỗi.

Bởi vì phần eo bị thương tránh né không kịp thiếu niên kia chỉ có thể cười khổ lắc đầu.

“Yên lặng!” Đào lạnh giọng quát, cặp mắt liếc nhìn toàn trường,

“Ta muốn nói đơn giản.” Đào hai tay ôm ngực, khí thế kinh người, “Các người là tân sinh, cho nên ngày thứ nhất ta có thể khoan hồng độ lượng bao dung các vị chút khuyết điểm đáng chết. Học khóa của ta chỉ có ba điều cần chú ý: thứ nhất, không được đến muộn. Ai vi phạm bốn môn xóa bỏ! Thứ hai, yên lặng. Ai vi phạm bốn môn xóa bỏ! Thứ ba, phục tùng, tuyệt đối phục tùng! Ai vi phạm bốn môn xóa bỏ! Ba điều này ta chỉ nói một lần. Các vị, nghe hiểu chưa!

Chúng yêu bị nằng khí thế chấn nhiếp, đồng thanh nói, “Đã rồi!”

A Bảo bị một chuỗi dài “Bốn môn xóa bỏ!” khiến cho choáng váng đầu mắt hoa. Tân sinh mỗi lần khảo một trọng điện, liền nhất định phải đồng thời qua các môn thành tích thi luyện, lại giành được các thứ hạng luận võ hỗn chiến trước một trăm tên trở lên thuận lợi thắng lên một cấp, nếu trong đó có một môn bị xóa bỏ có nghĩa là không có tư cách tham gia cuộc thi thăng cấp 5 năm sau...

Thật ác độc nha.

“Rất tốt.” Đào vừa lòng còn nhìn quanh tân sinh bị chấn nhiếp, chậm rãi nhẹ lướt làn váy, “Hôm nay là ngày đầu tiên, vì sư cũng thuận theo đại thể chọn một hoạt động nhẹ nhàng làm các vị hảo hảo nghỉ ngơi một chút, ngày mai chính thức lên lớp.”

Nói xong, chúng yêu đều mắt sáng lấp lánh tha thiết nhìn nàng. Xem kia, không giống tiểu hài nhân loại bài xích lên lớp, yêu giới cũng rất nhất trí a.

Đào thổi thổi móng tay, nghênh đón ánh mắt lấp lánh nhóm tiểu yêu, “Ồ, liền vòng quanh Câu Mang sơn ngũ phong tùy tiện chạy hai vòng đi. Đúng, không được bay chỉ được chạy a ~ “

Câu, Câu Mang sơn?

... Ngũ, ngũ phong?

... Hai vòng?

Còn không cho bay!

Nhóm tân yêu lập tức đen một nửa.

“Còn có, nhớ trở về trước trời tối. Ai trốn học vi phạm bốn môn xóa bỏ!”

Nhóm yêu quái khuôn mặt trắng nõn nà càng thêm đen. Giáo viên, ngài xác định ngài thực không phải biến thái sao?

Đào nhìn sắc trời, cuối cùng bổ sung một lần, “Đúng rồi, lúc chạy qua đệ tứ trọng phong thỉnh các vị cần phải cẩn thận dưới chân. Dưới nền đất kia là bầy sói trưởng thành, nếu không cẩn thận, sẽ chết a ~ “

Nàng — tuyệt đối tuyệt đối là biến thái!

Chúng yêu sắc mặt đã đen chuyển xanh, xanh hoàn toàn. 5 năm tới... Dưới sự đào tạo mọi người có thể sống sót mà tốt nghiệp sao?

Trước mắt là một mảnh đen tuyệt vọng, tiền đồ... Đen tối...

Câu Mang sơn cao ngất dốc đứng, lên xuống khác xa nhau, trong núi cỏ thụ san sát, cỏ mọc thành bụi... Nhưng này đó không phải thứ đòi mạng nhất, đòi mạng nhất là trong nhón yêu quái đi vội nhất định phải phá lệ cẩn thận phân biệt hoa xung quanh có phải hay không là hắc sơn hóa thành, hoặc là hoa ăn thịt người... Đối với tiểu yêu chưa trưởng thành mà nói, hoàn cảnh học viện không thua kém cạm bẫy tử vong là mấy.

Chớ trách học viện hàng năm đều có hàng loạt tân yêu biến mất ly kì, nhưng tại yêu giới, chỉ có kẻ mạnh mới có thể có tư cách sống sót. Cũng bởi vậy, cho dù hàng năm học viện tỉ lệ tử vong chỉ cao không hạ, nhưng hàng năm vẫn có hàng loạt yêu quái trẻ già măng mọc muốn tiến vào học viện.

“Minh là a Bảo, còn bạn?” A Bảo điểm nhẹ mũi chân trên bụi cỏ nhẹ nhàng bay vút. Tru Vũ chỉ kỹ xảo khổng chế rất hữu hiệu, hiện tại nàng đã có thể khá khổng chế được cước lực cùng tốc độ, nhưng còn không đủ thông thạo, bởi vậy cũng không dám tận tình chạy như bay.

Thiếu niên kia ôn hòa nói, “Minh là Mặc Ngôn.”

“Mặc Ngôn? Tên này rất dễ nghe.” Chỉ ít so với “Kim Nguyên Bảo” thô bỉ lại kim quang lấp lánh dễ nghe hơn nhiều.

“Tên bạn cũng vậy. A Bảo nghe ra liền cảm thấy người nhà bạn rất thương tiếc bạn.”

“... A, là như vậy a.”

Nửa buổi, a Bảo dời khuôn mặt chậm rãi mở miệng.

“Bạn thế nào?” Mặc Ngôn nghiêng đầu nhìn a Bảo, vừa rồi trong phút chốc, này thiếu nữ nhỏ nhỏ biểu tình phảng phất như gần khóc.

“A, không có gì... Chỉ là, có chút tưởng niệm bọn họ.”

“Tưởng niệm bọn họ có thể thừa dịp nghỉ phép lại trở về.” Mặc Ngôn an ủi, trong học viện hàng năm đề cho nghỉ đông, kỳ hạn chừng hai tháng.

“... Trở về không được.” A Bảo chậm rãi lắc đầu, phi về phía trước không cho bất kì ai nhìn thấy biểu tình của nàng.

“... Rốt cuộc, trở về không được...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Chương 11

Con đường phía trước phẳng phát vĩnh viễn không chừng mực, đến giữa trưa a Bảo mới đến đệ tứ phong.

“Bạn hoàn hảo sao? Còn tiếp tục đi được nữa sao?” Mặc Ngôn nhìn thấy nàng tốc độ ban đầu như bay dần chậm lại.

“Không quan hệ. Mình còn có thể duy trì.” A Bảo nhìn kĩ về phía trước, từ lúc tiến vào đệ tứ phong bắt đầu cẩn thận cảnh giác.

Nơi này cỏ mọc cao lớn sum suê che trời, tán lá thật dày rừng cùng cỏ dại sinh trưởng tốt đem bước chân xóa sạch sẽ bóng loáng. Vừa mới chạy đến đệ tứ phong tất cả tiểu yêu nhỏ tuổi toàn tự giác tụ một chỗ, không để cho mình lạc đơn.

A Bảo Mặc Ngôn tốc độ hai người chạy tính ở giữa, bên cạnh yêu quái tụ tập đại khái có gần trăm. Bầy tân sinh này ẩn theo tốc độ chạy cùng địa thế chia làm ba tổ, a Bảo vận khí tốt, đứng tại tổ thứ hai.

Trong quá trình chạy qua đệ tứ phong chúng yêu đều ẩn ý nín thở yên tĩnh hết sức chăm chú, ân... A Bảo là cương thi, vốn không hô hấp. Thành công chạy ra khỏi đệ tứ phong sau tân sinh đều không hẹn mà cùng thở phào, an tâm rất nhiều.

A Bảo cũng hợp tình lau mồ hôi lạnh trên trán, thở một hơi.

Mặc Ngôn nhìn sắc trời, “Buổi trưa nhanh qua, chúng ta nhất định phải gia tăng tốc độ.”

A Bảo “Ừ” một tiếng, tự nhắc mình gia tăng tốc độ, nhưng bước chân vẫn có chút hư vờng.

“Nếu không, tớ công bạn đi?” Bằng không nàng tất không kịp trở về.

A Bảo nhìn thấy trên cổ Mặc Ngôn một tầng mồ hôi cùng hơi thở vì loạn, yên lặng lắc đầu. Nàng đã biến thành gánh nặng người khác sao?

Cẩn chặt rằng, a Bảo thở sâu điều tức lực quanh thân toàn lực hướng phía trước chạy như bay, hiện tại chẳng quan tâm vấn đề phan hay không phan... Cùng lắm, cùng lắm đến lúc đó lại tiếp xúc với đất một lần. Lại giữ tốc độ phân tán tâm lực đi không chế dưới chân nàng sẽ đến muộn! Nàng muốn biến cường... Biến cường! Quyết không ngừng ở chỗ này!

Tâm niệm trong lòng, a Bảo cảm giác dưới chân nóng nóng, trong bụng có một cỗ ả khí chậm rãi chảy xuống lòng bàn chân. Nàng chỉ cảm thấy cảm giác ả áp này rất là thư thái vốn cảm giác cứng nhắc trên chân cũng thư hoãn rất nhiều, thân hình a Bảo lại không tự giác nhanh hơn rất nhiều.

Nếu là Đào đứng ở chỗ này tất sẽ sợ hãi than, a Bảo chưa hề tiếp xúc bất kỳ kiến thức pháp thuật nào nào lại đánh bại đánh bại lĩnh ngộ thân pháp, không biết nên nói là nàng thiên phú cao hay là vận khí cực tốt.

Nét ôn hòa trên mặt Mặc Ngôn dần dần hiện ra ngạc nhiên, chỉ thấy thiếu nữ tốc độ vốn mất dần bỗng nhiên thân hình nhanh như điện chớp, thân thể nhỏ bé tự nhiên bay nhanh trên ngọn cỏ, càng lúc càng nhanh, tối hậu quả thực liền hóa thành một đạo điện quang vội vã hiện lên —

Hắn là Quán Sô, trời sinh sở trường chạy. Ban đầu hắn chậm rãi chạy đợi a Bảo, hiện tại hắn muốn xuất sức toàn lực, chạy kiệt lực như điên miễn cưỡng song hành cùng nàng.

“Bạn trước vẫn ẩn dấu thực lực sao?” Mặc Ngôn nhẫn không được hỏi, trong lòng có chút không vui. Tính tình hắn luôn ôn hòa, cũng lý giải có chút yêu tiến vào học viện vì bảo tồn thực lực cố ý đạo quang dưỡng hời*, nhưng tưởng tượng thiếu nữ bên cạnh thân đơn thuần vô tranh chỉ là tăng nguy trang, liền khó nén cảm giác bị lừa gạt.

*Đạo quang dưỡng hời: nói bên ngoài một đẳng, nhưng bên trong lại khác.

“Ồi chào?” A Bảo mặc danh kỳ diệu nhìn hắn, “Cái gì thực lực?”

“Bạn cước lực đột nhiên so với ban đầu nhanh vài lần, chẳng lẽ bạn không có cảm giác sao?”

“Như vậy a,” a Bảo không nghĩ nhiều, hào phóng chia sẻ kinh nghiệm với hắn, “Tớ chỉ là đem ả khí trong bụng xuống dưới chân mà thôi, cậu cũng có thể thử xem a!”

Mặc Ngôn quan sát nàng thật kĩ, ánh mắt nàng trong suốt sáng ngời, không có chút giấu giếm. Hắn chỉ cảm thấy nói lòng mấy phần, quả thật không hi vọng cặp mắt sạch sẽ kia lấy dính thời đời giáo hoạt.

A Bảo thấy hắn nhìn chăm chăm nàng không có động tác, không chút do dự thúc giục nói, “Cậu không thử sao? Trên chân thực nhẹ nhàng hơn nhiều.”

Mặc Ngôn cười khỏ, trong bụng là nơi tồn tại nội đan. Nhưng muốn dẫn lực từ nội đan cũng có mục đích đem chúng nó xuống tới lòng bàn chân không đơn giản như a Bảo nói vậy, này nhất định phải cực chuyên tâm cùng thuần thực vận dụng mới có thể làm được. Nhìn về mặt a Bảo ngây thơ hắn cũng vô pháp đem nàng cùng thiên tài liên hệ một chỗ.

Vừa rồi... Hắn là vận khí đi?

...

Dựa vào tốc độ cực nhanh a Bảo chạy trở về đệ nhất phong thời gian không đến một nửa.

Chắc, người thứ nhất a.

Đào hứng thú kiêu ngạo nhìn thấy a Bảo như điện ảnh nhanh chạy vọt tới bên cạnh nàng, mà sau “Bep” một tiếng! Mặt nhìn xuống bốn bề yên tĩnh nằm bò dưới chân nàng —

Đào: “...”

A Bảo: “...”

Mặc Ngôn: “...”

Nhấn không được giật giật khoe miệng, Mặc Ngôn ngẩng đầu nhìn trời. Vừa rồi... Quả nhiên chỉ là vận khí.

Hiện trường quý dị an tĩnh 3 giây.

Ngay sau đó, chỉ thấy a Bảo đỏ bừng cả khuôn mặt từ dưới mặt đất bò lên, gãi gãi tóc hướng Đào cúi thấp đầu, “Thất lễ.”

Mà sau đó, ánh điện lấp lánh biến mất trong tầm mắt hai người...

Vòng chạy thứ hai bắt đầu, a Bảo cùng Mặc Ngôn chạy chậm lại chờ những tân sinh khác phía sau mới đuổi lên tập hợp vượt qua đệ tứ trọng phong...

Làn gió mang theo vị cỏ xanh của Vu Sâm lâm từ trong núi thổi ra, a Bảo nhăn mày lại, bản năng cảm thấy có mấy phần nguy hiểm.

Lần này a Bảo bọn họ gia nhập đệ nhất tổ, khi bọn họ theo tầng lá rụng dày đặc giẫm qua trong lòng mỗi người không nhận được run sợ... A Bảo cùng Mặc Ngôn đi men theo đường trước, đội bọn họ rời khỏi địa giới đệ tứ trọng phong, phía sau đột nhiên vang lên một trận kêu thảm!

Mặc Ngôn nắm chặt tay a Bảo, “Gia tăng tốc độ! Cái gì cũng không được nói! Cũng tuyệt đối không được quay đầu!”

A Bảo gật đầu, mím môi không quan tâm vui đầu xông về phía trước!

Mặc Ngôn hơi chậm so với nàng mấy bước, đội a Bảo hoàn toàn rời khỏi địa giới sau đó, dưới chân hấn bùn đất đột nhiên vỡ ra! Một móng vuốt sắc bén cường tráng từ giữa duỗi ra, đồng loạt nắm chân hấn!

Móng vuốt sắc bén vô cùng, đâm sâu vào cổ chân hấn, hấn cắn chặt răng, không tự giác từ trong họng kêu lên một tiếng đau đớn.

Chính là thuận lợi ra khỏi đệ tứ phong a Bảo còn không kịp vui mừng, thỉnh thoảng sau lưng nghe thấy tiếng Mặc Ngôn kêu rên.

Nàng mạnh mẽ quay người, chỉ thấy Mặc Ngôn đứng tại một hố đất bị vỡ ra, đã có nửa bàn chân lâm vào trong đất. Từ dưới nền đất duỗi ra một hình dáng giống như sói nhưng so với sói lớn hơn rất nhiều, sói kia mở mồm to như bồn máu không dám tiếp xúc trực tiếp với ánh mặt trời, nghiêng đầu núp bên bóng tường bảo của Mặc Ngôn, một móng sắc muốn vút lên muốn xuyên ngực của hấn —

A Bảo đầu nóng lên, ngàn cân treo sợi tóc làm nàng thần lực đại phát một phen rút một đại thụ che trên đầu sói nhắc ra!

Không nghĩ, cỏ mọc kia lại khổng lồ thái quá, cũng đem Mặc Ngôn đập bay! Mặc Ngôn đầu óc choáng váng bay bay bay ra đệ tứ trọng phong, còn không đội hấn vững vàng hồi phục xuống dưới chỉ thấy trên eo căng thẳng, a Bảo ôm hấn tiêu chuẩn ôm công chúa trong không trung xoay tròn 360 độ nhanh nhẹn an toàn chạm đất...

Nếu là đồng thoại, kỳ sĩ a Bảo anh dũng cứu công chúa Mặc Ngôn như vậy phải được nhận tình yêu công chúa, cùng nàng hạnh phúc cuộc đời mỹ mãn...

Đáng tiếc không phải...

Càng đáng tiếc là, giờ phút này công chúa Mặc Ngôn sắc mặt xanh mét, môi run run run rẩy lấy lấy nửa ngày không nói ra lời...

Con địa lang (sói đất) kia bằng công lực hấn đối phó dư dả, không nghĩ, tại lúc hấn dụ sói ra chuẩn bị phản kích lại đột nhiên bị tai họa bất ngờ...

A Bảo nhìn thấy hấn mặt lúc trắng lúc xanh ngai ngừng sờ sờ cái mũi, “Hắc hắc... Tớ hiểu rồi, không cần quá cảm động... mọi người vốn liền giúp đỡ nhau thôi.”

Này không, cảm động nói không ra lời.

Mặc Ngôn mắt tràn đầy nước mắt không nói nhìn trời.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Chương 12

Ban đêm, a Bảo nằm trên giường trần trọc trần trờ rất lâu lại bò dậy mở cửa sổ hấp thu tinh hoa nhật nguyệt. Bảo bảo mơ mơ màng màng mở mắt ra, “Ngươi hôm nay không phải một ngày chạy sao, thế nào còn không đi nghỉ ngơi?”

A Bảo nhắm mắt lại chuyên tâm tu luyện, “Không quan hệ... Ta nghỉ lại tu luyện một hồi.”

“Muốn lao dật kết hợp, yêu quái cũng không phải làm bằng sắt. Đừng quên ngày mai còn có lớp.”

“Chính là, tổng có một loại không làm cái gì không thể xúc động...” A Bảo mờ mờ không rõ cảm giác này là gì, nhưng duy nhất có thể khẳng định là lúc lòng nàng không có việc khác tu luyện nội tâm yên tĩnh rất nhiều.

Tiểu quý đã ngủ say gần hai ngày lúc này lờ mờ tỉnh lại, hẳn khó có được tỉnh trẻ con xoa xoa mắt, “A Bảo, hiện tại là lúc nào?”

Thấy hẳn rốt cục tỉnh lại a Bảo vội đến bên cạnh hẳn, “Hiện tại đã là đêm khuya, cậu như thế nào?”

Tiểu quý thân thể băng lãnh tiến vào trong ngực a Bảo đồng dạng băng lãnh, cảnh cáo bảo bảo thường chiếm lấy cái ôm của a Bảo, “Có chút lạnh... Ngươi ôm chặt một chút...”

Bảo bảo nhin không được quay đầu tròn trắng mắt, dựa vào! Ngươi cho rằng bản đại gia sẽ giống ngươi ấu trĩ như vậy sao?

“Còn không đủ chặt sao...” A Bảo buộc chặt hai cánh tay, cũng may mắn tiểu quý chỉ là linh thể, bằng không không phải bị nàng thần lực trời sinh bóp chết yếu.

Tiểu quý khép hờ con ngươi, tầm mắt xuyên qua cửa sổ phía chân trời xa xa, màn trời tầm sao dày đặc gần gũi không thể tưởng tượng nổi, “Chúng ta hiện tại ở đâu?”

“Phù Trần giới phía bắc Câu Mang sơn, ta tại nơi này học pháp thuật a.”

“... Đáng tiếc ta bây giờ chỉ là linh thể, nếu không sẽ luân phiên giáo bọn họ!”

“Ừừ... Cậu lợi hại nhất.”

“Này không cần nghỉ ngơi.”

“Phải phải phải...”

“Nghe ra rất có lệ a.”

“Tôi tuyệt đối thành khẩn.”

...

Hôm sau, a Bảo bắt đầu chính thức hành trình tu luyện tại học viện. Tại cùng chúng yêu sau khi hưởng thụ xong tuần lễ khai giảng, dùng sĩ a Bảo rốt cục thành công nhận thức tất cả giáo viên giảng dạy buru hẳn.

Cái gì gọi là tuần lễ thủ nguyệt?

Chính là tân sinh tiến vào học viện tháng đầu cùng tất cả các giáo viên giảng dạy tiếp xúc, lại nói một chút, chính là tương tự khai giảng hiện thể một tiết tất cả các giáo viên mới tự mình giới thiệu. Chẳng qua bởi vì trong học viện an bày một giáo viên dạy một tuần một khóa, đến tuần tới liền thay một giáo viên khác. Một học viên tối đa học bốn khóa, bởi vậy liền thành dài đến một tháng tuần lễ thủ nguyệt.

Trong bốn khóa, a Bảo lựa chọn: ngự hỏa, trị liệu, công kích, phòng ngự.

Mặc Ngón lựa chọn: ngự hỏa, ngự thủy, công kích, phòng ngự.

Trị liệu — đối với rất nhiều yêu quái mà nói thật sự là kỹ năng vô dụng. Chúng ta là yêu quái cũng không phải Bồ Tát!

A Bảo nhìn thấy Mặc Ngón ánh mắt nghi vấn, thành thật nói, “Bởi vì tớ có mong muốn bảo hộ người.”

...

Đề tài trở lại tuần lễ thủ nguyệt, kế tiếp Đào khuôn mặt ngọt ngào thái độ lạnh lùng bên trong biến thái sau đó, các vị giáo viên buru hẳn mà biến thái tại tuần lễ thủ nguyệt nhao nhao đăng trường...

Trải qua Đào một tuần yêu giáo dục sau đó những học sinh mới lệ rơi đầy mặt nghênh đón bọn họ tân giáo viên, giáo viên phụ trách công kích, một người... Thẹn thùng thanh thuần như tiểu thiếu nữ muội muội nhà bên.

“Mọi, mọi người hảo... Tôi là giáo viên mới, hi vọng mọi người về sau có thể hảo hảo chung sống.” Tiểu muội muội nhà bên ôm một con rối búp bê cúi đầu hành lễ thật sâu.

“Được, được. Đương nhiên đương nhiên.” Nhóm tiểu yêu trải qua đào tạo bạo lực chà đạp này chân tay luống cuống, cũng vội cúi đầu thật sâu.

“Nếu có nơi nào không hiểu, thỉnh đứng lúc đề xuất ý kiến, tôi nhất định sẽ nghiêm túc cải thiện.” Tiếp tục cúi đầu.

“Ừ, ừ, sẽ, chúng ta sẽ.” Chân tay luống cuống, tiếp tục cúi đầu lần hai.

“Tuyên bố trước, tôi cho rằng lúc chân chính học công kích trước phải học sẽ bị đánh thế nào, sau này phải thất lễ.” Ôm con rối, cúi đầu lần ba.

“Không quan hệ, không quan hệ, có thể lý giải.” Xoay người, tiếp tục cúi đầu lần ba.

“Lần cuối thanh minh, bởi vì tôi trong lúc đánh nhau có thể dễ dàng hưng phấn, thỉnh mọi người phải ngàn vạn cẩn thận không muốn bị tôi ăn luôn, cũng thỉnh mọi người trong năm năm này nỗ lực sống sót trong sự giáo đạo của tôi.” Ôm con rối, lần thứ tư cúi đầu thật sâu.

“Không quan hệ không. ... Ân... Ân, ăn, ăn luôn?!”

...

Về phần giáo viên thứ ba, giáo viên phụ trách phòng ngự nữ vương tóc hồng áo da.

“A a a a ~” Nữ âm kéo dài bén nhọn cất cao, “Đây là nhóm hài từ thanh xuân khả ái nha.”

Chúng yêu: “...”

“A a a a ~ đầu tiên phải chúc mừng nhóm hài từ khả ái, chúc mừng các người trong năm năm tương lai có khả năng dưới sự dạy dỗ của ta khỏe mạnh lớn dần. Ta chân thân là Mạn Đà La, cũng là nói... Giáo viên ta rất nguy hiểm a ~ thỉnh tất yếu phải nhớ thuận theo ta, không được ngỗ ngược ta. Đương nhiên, nếu như ai khiêu chiến ta ta sẽ phi thường vui vẻ, nhưng mà — sẽ chết a.”

Chúng yêu: “...”

Mồ hôi lạnh râm rập ~

“Đừng rồi, tại bài giảng phòng ngự cần chiến đấu thực tế thí luyện, thời điểm thí luyện chủ yếu... Đều có có nguy hiểm tính mạng. Cá nhân ta kiến nghị, mọi người trước tiên có thể lập di chúc, tuy rằng tính tình của ta không tốt nhưng một khi đã hứa hẹn liền nhất định nhớ tuân thủ, các hài từ có thể đem di chúc gửi tại ta đây a.”

Chúng yêu: “...”=0=!

Liên tục trải qua ba nữ nhân tàn phá, giống đực đối với nữ nhân thế giới này đã tuyệt vọng triệt để. Cảm ơn trời đất, giáo viên thứ tư là nam nhân, nhìn qua một cái giống như nam nhân bình thường.

Giáo viên mới một thân y sư bạch bào (Áo bác sĩ đó), cả người tản ra ý vị trách trời thương dân.

“Sớm an, ta là giáo viên phụ trách trị liệu.”

Chúng yêu lệ nóng doanh tròng, rót cục tới người đàn ông hoàng.

Giáo viên chính kính mắt trên sống mũi, “Đầu tiên hy vọng mọi người biết rõ, chúng ta môn này là trị liệu, như vậy tất cần phải tư liệu sống thực nghiệm. Tại đệ tứ trọng phong có ta từ các thế giới vơ vét chìm quý hiếm mạnh thú lệ quỷ hung ác, hoan nghênh mọi người tiến đến thám hiểm, đương nhiên, nếu như các người còn thể còn sống trở về ta sẽ dành cho phần thưởng — bốn môn thêm phần, không về được liền xử phạt — bốn môn xóa bỏ.”

Chúng yêu: im lặng = =!

Không về được còn sợ xóa bỏ sao...

“Mặt khác, thỉnh mọi người trong quá trình thực nghiệm không được ly khai ta trong phạm vi mười thước, nhóm tiểu bảo bối của ta bướng bỉnh, hoạt bát ~ cho nên, thỉnh cần phải cẩn thận nếu không muốn bị ăn luôn... A? Vì cái gì không gây mê bảo bối thực nghiệm? A! Ta vì cái gì phải gây mê?”

Chúng yêu: “...”

Nội tâm gào thét ~ biến thái a biến thái ~

Sau tuần lễ thủ nguyệt tất cả tân yêu xúc động hô muốn thôi học, nhưng mọi người đều là văn minh lý trí yêu, xúc động xong cuộc sống vẫn tạm ổn tiếp tục qua.

A Bảo dựa vào thần kinh kiên cường dẻo dai không gì sánh được hoặc thần kinh thô to không gì sánh được tinh thần phấn chấn lên, cũng dần dần đi vào quỹ đạo xoay quanh.

Đầu tháng ba các môn đi vào giai đoạn đặt móng, cũng không có dạy pháp thuật cao thâm gì, mỗi ngày chính là không ngừng rèn luyện thể lực.

Theo các vị giáo viên nói, muốn dưới tay bọn họ dũng cảm sống qua năm năm trừ pháp thuật ra còn phải có thể lực phi phàm.

Cũng bởi vậy, a Bảo tay chân buộc so với những học sinh khác nhiều hơn gấp năm lần huyền thiết (tắm sắt đen) gian nan từ đệ nhất trọng phong đường đi lên, từ xa nhìn lại, thân ảnh nhỏ bị huyền thiết bao phủ phảng phất như một tòa huyền thiết sơn tại khe núi di động.

Trên đường đi nhóm yêu quái bên cạnh nàng nhìn thấy nàng sau liền lạnh lùng rét buốt tránh đi, không để ý.

Chỉ trách lúc trước Đào cấp a Bảo huyền thiết sau một thân thần lực a Bảo thành thành thật thật nói nàng hoàn toàn không có cảm giác gì, thế là Đào liền một lần tăng một lần tăng, tăng đến sau cùng liền thành bộ dáng hiện tại. Chỉ thấy Đào kinh ngạc trông a Bảo trên lưng huyền thiết sơn, nếu không dựa vào pháp thuật đường băng thể lực, cả tòa Câu Mang sơn sợ rằng không mấy người có thể chống đỡ này... Bất giác càng lưu ý a Bảo.

Súng bắn chim đầu đàn. Yêu quái khác bắt mắt Đào đối đãi với nàng ánh mắt khác, lại thấy nàng thanh cao yêu thích khoe khoang, liền nhao nhao cô lập nàng...

“A Bảo, đừng quản bọn họ làm cái gì, không cần để ý.” Mặc Ngôn lo lắng an ủi.

“A?” A Bảo hồ đồ nhìn hấn, để ý cái gì?

“...” Mặc Ngôn im lặng 2 giây, “... Không có việc gì.” Kỳ thật... Liền theo ý nghĩa nào đó mà nói, thần kinh vô cùng thô to cũng xem như có ý nghĩa cường đại a.

Nhưng mà, liền tính a Bảo biết rõ nàng như cũ sẽ không có phản ứng gì tiếp tục nỗ lực luyện tập nàng tu hành, vì sao? Bởi vì căn bản nàng không chú ý tới bọn họ.

Cái gọi là vô cụ vô phổ, vô dục tác cương. (Không sợ không hãi, không muốn lại được)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 14: Chương 13

Sau giờ ngo, gió hơi lạnh từ trong núi thổi vào mặt.

Men theo khe núi mà lên, a Bảo công huyền thiết sơn cùng Mặc Ngôn câu được câu chăng vừa tán gẫu vừa đi.

Mặc Ngôn không để lại dấu vết hướng a Bảo cổ tay hết sức nhỏ nhìn lại, nàng một thân cây mạnh tới cùng là đến từ đâu, vẫn là nàng căn bản thần lực trời sinh?

A Bảo mắt không nhìn nơi khác chuyên tâm làm cừu vụn vác công, “ì ạch ì ạch” gánh vách tảng đá.

Cùng nhau theo bọn họ một bóng đen trên đỉnh đầu xẹt qua, trong không trung ngừng ngừng, bóng đen kia lại trở lại đỉnh đầu bọn họ không ngừng xoay xoay.

A Bảo thị lực cực tốt, từ huyền thiết không lồ ngửa đầu nhìn lên bóng đen —

Ngàn dặm trời không mây xanh thăm, một con kim điêu xoay quanh trên đỉnh đầu bọn họ, nàng hí mắt đón ánh mắt trời phân biệt bóng người trên kim điêu... Có chút quen mặt a.

Nàng nhũu mây cân nhắc vài giây, tầm mắt tại tươi cười siêu cấp ánh mắt trời nàng bỗng dừng nhớ lại, hấn quay lại một nét thoáng hiện cười xán lạn, a Bảo vung tay múa may hướng hấn, “Tru Vũ! Xin chào a!”

Kim điêu từ trên không bay xuống, hắc y thiếu niên cười tít mắt từ kim điêu xuống, “A Bảo, lâu không gặp.” Tầm mắt tại a Bảo cùng trên người nàng gần như có thể xưng là huyền thiết sơn chuyển một vòng, Tru Vũ khẽ nhũu nhũu này, mấy tháng không gặp, chẳng lẽ đám giáo viên kia trình độ biến thái lại thăng cấp?

Này phân lượng khủng bỏ huyền thiết nếu không dựa vào pháp thuật, ngay chính hần cũng không dám cam đoan chính mình có thể đeo lên.

“Bạn biết Tru Vũ?” Mặc Ngôn kinh ngạc.

“Ừ, hần là người mang mình tới Câu Mang sơn.” A Bảo thấy hần biểu tình có chút kỳ quái, “Thế nào? Hần rất nổi sao?”

“Hần là danh nhân đồng lứa với chúng ta, là người thứ hai thiên tài ngàn năm qua trong vòng năm trăm năm thành công tiến đến cấp đệ ngũ trọng điện.”

Ngũ trọng thi đình một trọng so với một trọng càng gian nan hà khắc, không nói yêu quái có khả năng thành công thông qua ngũ trọng điện đến nay ít ỏi có thể đếm được, riêng yêu quái bình thường chỉ ít cũng tiêu tốn mấy trăm năm mới có thể đến đệ tam trọng điện tốt nghiệp, mà Tru Vũ không dùng đến trăm năm liền đến ngũ trọng điện, thực làm trong mắt yêu quái vinh quang tột đỉnh.

“Thật lợi hại nha.” A Bảo cặp mắt lập tức sáng lên, quay đầu không ngừng hâm mộ nhìn thấy Tru Vũ vạt áo bên trái năm đóa diễm hỏa thật đẹp. Nàng cúi đầu xem vạt áo của mình chỉ có một tiểu diễm hỏa cô đơn, hơi mỉm cười, nháy mắt đẩy lên ý chí chiến đấu hùng hục! “Mặc Ngôn, chúng ta xông đi! Xông đi! Xông đi!”

Nàng đầu tàu gương mẫu, bỏ rơi Mặc Ngôn ở một bên làm bích hoa thật lâu cùng Tru Vũ hóa thành một đạo ánh sáng biến mất giữa sơn đạo.

Mặc Ngôn: “...”

Tru Vũ: “...”

“... Cái kia, thật thất lễ.” Mặc Ngôn lúng túng cùng Tru Vũ ngơ ngác nhìn nhau vài giây, vội vàng cáo lui.

Tru Vũ ngốc đứng tại chỗ bị đá kích sờ sờ cảm, “Ai nha, bị coi thường.”

Ba tháng vác nặng lên núi, quá khứ chèo cũi rất nhanh qua đi, những học sinh mới nhe răng trợn mắt từ chi bị nhào nặn thành nô dịch ba bốn tháng tập hợp tại đệ nhất trọng điện.

Trên đại điện Đào vẫn một thân phần hồng, quần hai khăn trùm đầu dễ thương. Đại điện từ trái tới phải treo những tấm lụa mỏng dài, lụa mỏng theo thứ tự chồng lên trăm mộc cùng bàn đá xanh.

Nhưng tân sinh đứng trước hàng lụa mỏng thành một dãy, Đào đôi tay ôm ngực cách dải lụa mỏng kia một khoảng trong không trung, “Trải qua ba tháng đặt móng chắc hẳn các vị sẽ phát hiện chính mình tâm chịu đựng tăng tiến không ít.”

A Bảo gật đầu, sáng nay coi bỏ huyền thiết kia thân thể nhẹ nhàng nhanh nhẹn muốn bay, động tác toát ra như nước chảy mây bay một mạch. Câu Mang sơn địa thế hiểm trở yêu thú hoành hành, tiểu yêu tầm thường ở đây vài ngày bị gặm ngay đến xương cốt không còn, càng huống chi ngày ngày thân đeo thêm huyền thiết tại đây kiên trì ba tháng.

Ba tháng tới nay nhưng tân sinh đem hết khả năng tự hội cùng một chỗ đoàn kết liên hợp lại, tân yêu chịu không nổi sẽ bị đào thải, trong đại điện tân sinh ban đầu chỉ còn 23. Còn chưa chính thức vào bài, nhóm giáo viên dạy bọn họ trước tiên cái gì là cá lớn nuốt cá bé kẻ mạnh thì sống.

“Ở đây có tân sinh nào chưa hề tiếp xúc pháp thuật?” Đào ánh mắt lợi hại đảo qua giữa đám tân sinh.

“Em!”

Âm thanh trung khí mười phần quanh quẩn tại tĩnh điện, a Bảo sờ sờ đầu, phát hiện tất cả mọi người quay đầu nhìn nàng. Dĩ? Liền nàng một người sao.

Đào có chút ngoài ý muốn nhìn thiếu nữ trước mắt sung mãn nguyên khí mười phần, ba tháng đặt móng đào thải tựa hồ vẫn chưa ảnh hưởng bất kỳ đối với nàng, nàng như cũ vẫn như ngày đầu tiên cặp mắt sáng ngời, nguyên khí mười phần.

“Đã như thế ta liền bắt đầu từ sơ đẳng.” Đào duỗi một tay ra, “Đầu tiên tập trung lực, tưởng tượng trong bụng chính mình có một chỗ ấm áp. Chỗ ấm áp này là nơi chứa nội đan, cũng là toàn bộ sức mạnh...”

A Bảo nghe theo, nàng tâm từ thuần hậu tập trung tâm lực cực nhanh, hơn nữa ba tháng trước vô ý lĩnh ngộ bí quyết, không chờ đến một khắc liền nói, “Lão sư, em tìm thấy!”

Tức khắc trong điện tiếng hít mạnh nổi lên bốn phía, a Bảo nghi ngờ chọc chọc Mặc Ngôn bên cạnh, “Là tớ làm sai sao? Vì cái gì bọn họ kỳ quái vậy?”

Mặc Ngôn vô lực thở ra một hơi, nhìn thấy a Bảo không hề tự giác vô hình trung bị ánh mắt ghen tị giết chết, chết lại chết, “Yên tâm, bạn không làm sai...” Người sai nhất chính là làm quá đúng!

Năm đó hần một đêm mới lĩnh ngộ tâm lực cũng đã kêu ngạo trong tộc, dù có là Tru Vũ xưng danh thiên tài cũng dùng một canh giờ...

Đào nghiêng đầu đánh giá a Bảo, hứng thú nhíu mày, tiếp tục giảng, “Tưởng tượng nội đan quán quýt lấy thành một vòng tơ, đem sợi tơ dẫn xuống cánh tay... Đi tới bàn tay, trong đầu hình thành một ngọn lửa, đem ngọn lửa hóa thành một hình dạng cụ thể...”

A Bảo nhắm mắt lại, thuận theo chỉ dẫn điều động thân thể. Cảm giác ấm áp lại lần nữa tràn đầy đi kên, a Bảo cẩn thận đem nó dẫn lên cánh tay... Mà

sau, đình trệ.

Đình trệ.

Bắt quả nạng lại tưởng tượng ra sao, bàn tay như cũ trống không, không có chút dấu vết ngọn lửa.

Mặc Ngón bên cạnh mở bàn tay “Tăng” một tiếng toát ra ngọn lửa, Đào hơi hơi phân tâm, nhìn a Bảo như cũ bàn tay trống không.

... Nửa canh giờ qua đi, những học viên mới một lại thêm một từ lòng bàn tay hiện ngọn lửa, Đào hí mắt nhìn lại, chỉ thấy A Bảo mím môi, vẫn không có động tĩnh gì.

Hai nhân tình trong xanh phẳng lặng sáng ngời trong đầu nạng chột lóe, Đào gõ trán... Chờ một chút đi,

... Buổi trưa trôi qua.

Tất cả đại diện ánh lửa lung lay, rất quyến rũ... Chỉ có A Bảo tay vẫn trống không như cũ, cô đơn đứng giữa đám tân sinh, mím môi.

Đào khó nén thất vọng nhìn A Bảo một cái, bay đến trước đám tân sinh xếp hàng chỉnh tề trước tấm lụa mỏng.

“Ngự hỏa thế nào? Các ngươi hiện tại chỉ là đơn thuần vấy ra hỏa, ngự hỏa là có thể tùy tâm sở dục tự nhiên sử dụng khống chế nó, lệnh chúng nó y theo tâm ngươi lưu ý chuyển...” Đào nói mở lòng bàn tay, chỉ thấy một ngọn lửa màu lam từ bàn tay nàng dâng lên, nàng nắm chặt quyền, ngọn lửa kia liền hóa thành một đóa sen, trong tay nàng vô cùng sinh động.

Đào một tay lập tức giữ, chỉ thấy đóa sen kia càng lên càng cao, càng lên càng cao, đến sau cùng lên tới đỉnh đại điện. Lúc này Đào lại duỗi hai tay khép lại, đóa hỏa liền vận vẹo thống khổ, thu lại...

Lòng bàn tay Đào xoay thành hình bán nguyệt thỉnh linh ép xuống, hỏa liên liền ầm ầm nổ vang khắp ra bốn phía, chỉ thấy trong biển lửa Dục Hỏa Phượng Hoàng từ giữa lao ra, một thân xích kim hỏa có thể làm tổn thương đến mắt —

Tiếng vang của phượng hoàng vang vọng đến tận cửu vân, Hỏa phượng hoàng hiện ngang trên đỉnh đầu mọi người bay quanh một vòng sau đó ngừng trước Đào một thân phần hồng, liếc nhìn bọn họ...

“Oa—”

Nhóm tiểu yêu há to miệng nhìn không được đồng thanh tán thưởng.

“Yên lặng!” Đào nâng ngón tay, một quả cầu lửa ném xuống, phía dưới “Oanh!” một tiếng thi thể đầy đất!

Đào nhìn xuống một đồng đang nằm ngay đơ... À không, hẳn là thi thể bị đốt xém của chúng yêu, khoanh tay mà đứng, “Các vị đang học chính là khống chế lửa, chút lụa mỏng, trầm mộc, đá xanh chính là công cụ để mọi người học khống chế. Các vị phải làm, chính là đem đá xanh này thiêu đốt mà không tổn hại tới trầm mộc. Đợi các ngươi sử dụng thành thạo, phải đem trầm mộc đốt mà không chạm tới lụa mỏng. Hiểu chưa!”

“Đã rõ!” Vô thức đồng loại trả lời, chúng yêu bắt đầu đau khổ suy tư không biết nên dùng ngọn lửa trong bàn tay thực nhỏ để đốt đá xanh như thế nào.

Đào nhàn nhã dựa vào phượng hoàng nhìn xuống đám tiểu yêu mặt mày ủ ê nồn nà không hào hoài niệm thanh xuân một đi không trở lại...

“Lão... Lão sư...” Một âm thanh nho nhỏ có chút chần chừ gọi.

Đào phân tâm liếc xuống phía dưới.

“Lụa mỏng kia...” Tại ngai ném quả cầu lửa liền trực tiếp biến thành tro bụi trở về đất mẹ. = =!

Đào khẽ chau mày.

Quần thể yếu ớt liền lúng túng ngậm miệng không dám lên tiếng.

... Bên cạnh những tân yêu đang nỗ lực luyện tập với đá xanh cùng trầm mộc, a Bảo bị cô lập bên ngoài, không có tư cách tham gia luyện tập cao cấp nhất.

“Một lần thất bại không có nghĩa vĩnh viễn sẽ thất bại, đừng buông tha.” Mặc Ngón lo lắng bồi bên cạnh nàng an ủi.

“Mặc Ngón, cậu cứ luyện tập trước đi, tớ không sao.” A Bảo cúi đầu nhìn lòng bàn tay vẫn trống rỗng, thu tay về đứng tại một góc trong đại điện chuyên tâm suy tưởng.

....

Mặt trăng mọc phía Tây, đại điện huyền ảo trầm mặc đứng sừng sững tại dốc núi.

A Bảo mím môi lẻ loi đứng bên trong đại điện trống trải, lòng bàn tay trống rỗng dưới ánh trăng tái nhợt khác thường. . .

“Hắc! Vẫn còn luyện tập sao?”

Một tiếng chấn động bên ngoài đại điện vang lên, a Bảo lộ đầu, đón nhận nàng là Tru Vũ cười xán lạn đang ngồi trên kim điều.

“Ta biết rõ Câu Mang sơn có một nơi linh khí rất dồi dào, muốn đi không?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Chương 14

Ngồi trên kim điều nhìn xuống dưới, biển mây nhấp nhô dưới chân nàng. Từ trên cao nhìn xuống ngũ phong, núi non chập chùng kéo dài, mây khói quấn quanh.

Trên cao gió thổi tung mái tóc dài, a Bảo bình sinh chưa nhìn qua cảnh tượng thế này lập tức hưng trí nhìn dưới chân, phân nửa người lộ ra ngoài nếu không có Mặc Ngôn giữ lại đã té từ trên kim điều xuống không biết bao nhiêu lần.

Mặc Ngôn trên mặt ôn nhuận mang chút cười khở, ban đầu chỉ là thấy a Bảo sau giờ lên lớp vẫn còn lưu tại đại điện khổ luyện, tức thì xuống núi đem bữa ăn tối đưa cho a Bảo, không nghĩ lúc lên núi liền gặp a Bảo đứng trước kim điều đang muốn cùng Tru Vũ bay đi.

A Bảo thành yêu không lâu không biết thế sự trên này, nhưng Mặc Ngôn ở trong gia tộc sớm đã chứng kiến quá nhiều cường hào thủ đoạn, ức hiếp lẫn nhau. . .

“Thái bỏ” — phương pháp gần như là tất cả Phù Sinh giới đại yêu quái lựa chọn. Dù sao... Hút nhật nguyệt tinh hoa thật sự quá chậm mà rườm rà a.

Cho dù là tại Câu Mang sơn, trong học viện trước giờ không nói rõ cấm thái bỏ, chỉ một mắt nhắm một mắt mở dung túng các học viên lên thái bỏ đồng bạn.

Tuy rằng tàn khốc, nhưng cá lớn nuốt cá bé kẻ mạnh sinh tồn là số mệnh yêu quái. Hắn không quan biết Tru Vũ, nhưng hắn không hy vọng sau này sẽ không còn gặp lại thiếu nữ lỗ măng này, chỉ phải chủ động yêu cầu cùng nhau đi.

“Mặc Ngôn, về sau tớ có thể bay phải không?” A Bảo mê muội nhìn núi non trùng điệp xẹt qua dưới chân.

“Đương nhiên, ngự không phi hành là kỹ năng cơ bản của mỗi yêu quái.”

A Bảo than thở, “Thực muốn học mau chút a...”

Tru Vũ xoay người cười với nàng, “Đừng gấp a, dục tốc bất đạt. Học tập phép thuật không được tham lam.”

“Ừ! Thụ giáo!” A Bảo lớn tiếng đáp.

Tru Vũ lại cười, quay đầu tiếp tục tham dò. Phía sau Mặc Ngôn như có như không ánh mắt tìm kiếm hắn không phải không phát hiện ra, Tru Vũ chỉ vô lực sờ sờ núm đồng tiền trên mặt mình. Trách, hắn là chủng loại sẽ vì người bên cạnh xuống tay sao!

Lại qua lúc sau, kim điều hạ xuống đệ tứ trọng phong, mấy tháng trước tu hành làm cho a Bảo hiểu rõ đệ tứ trọng phong là nơi nguy hiểm nhất tại Câu Mang sơn. Hơn nữa giáo viên trị liệu tồn mấy trăm năm trên đỉnh đệ tứ trọng phong này thả các con vật thí nghiệm, mà đệ tứ trọng phong này vào ban đêm liền thanh tịnh không có một bóng dáng yêu nào.

“Chỗ linh khí dồi dào ở đệ tứ phong?”

Tru Vũ nhanh đi trước dẫn đường, “Đương nhiên, bằng không người cho rằng vì cái gì đệ tứ phong yêu thú sẽ liêu lĩnh ngang ngược như vậy. Đây tại trung tâm chỗ này chính là bí mật của lão sư, chẳng qua bởi vì các người quá yêu mới không công bố tin tức này.”

Chú ý Tru Vũ dùng “Các người” mà không phải “Chúng ta”. A Bảo nghiêng đầu nhìn hắn, “Ý tứ của người là người rất mạnh?”

Tru Vũ sừng sốt, có chút khó xử nói, “Ta không có ý tứ này. Chỉ là...”

“Chỉ là chúng ta quá yếu.” A Bảo vẫn chưa chú ý trực tiếp nói ra, “Không quan hệ, hiện giờ thực lực của ta sẽ không đơn độc mạo hiểm đến nơi này.” Muốn tới nàng nhất định đi cùng hắn với Mặc Ngôn.

Tru Vũ yên tâm không ít, “Đúng rồi, đêm nay trừ chúng ta ra ở ngoài còn có một người. An tâm, hắn rất dễ chung sống...” Nói hắn có ngụ ý lờ mờ Mặc

Ngôn, “Còn là người quen a.”

Người quen?

A Bảo hiếu kỳ nhìn Mặc Ngôn, không ngờ nhìn thấy hần cũng nhíu mi cụp mắt.

Một âm thanh lãnh đạm vang tới, “Mặc Ngôn, đệ sao lại ở đây!”

Nàng ngẩng đầu nhìn lại, người đến là thiếu niên khoảng 16, 17 tuổi, trên lông mày có mấy phần tương tự với Mặc Ngôn, thân thể ngọc lập đôi mắt như sao sáng. Nhưng bất đồng với Mặc Ngôn ôn hòa, trên người hần mang theo lãnh liệt tiêu điều sát khí.

Mặc Ngôn hơi hơi cúi đầu, “Mặc Ngôn biết sai.”

Thiếu niên kia lại lạnh nhạt liếc hần một cái, “Biết sai liền nhớ sớm trở về.” Nói xong cứ thế xoay người đi về phía trước.

A Bảo chú ý đến trước ngực hần cũng có năm đóa điểm hỏa, không khỏi hỏi, “Hần là ai?”

Mặc Ngôn nhìn bóng lưng lãnh liệt, râu lông mi, “Còn nhớ mình đã từng nói qua Tru Vũ là yêu thứ hai trong ngàn năm qua trong vòng năm trăm năm thành công tiến vào ngũ trọng điện không?”

“Ừ, còn nhớ.” Hai người có quan hệ sao?

“Người thứ nhất chính là anh ấy, Thanh Dạ.” Mặc Ngôn lại giương mắt nhìn bóng lưng kia, “Anh ấy là đại ca của tớ.”

“Nha!” A Bảo hô nhỏ, “Đại ca cậu thực lợi hại.”

“Đúng nha...”

“Nhưng mà...” A Bảo không lý giải được, Thanh Dạ chẳng phải đại ca cậu ấy sao, vì cái gì tên kia đối với cậu lại lãnh đạm như vậy?

Mặc Ngôn nhìn nàng chưa nói ra, “Đại ca tớ đối với mọi người đều như thế.” Bởi vậy mà phá lệ khó tưởng tượng được đại ca luôn lạnh lùng thế cùng với Tru Vũ tính cách trông đánh xuôi, kèn thổi ngược lại là bằng hữu.

Tru Vũ cười tít mắt tới gần a Bảo, “Hần nói không sai, Thanh Dạ chính là tính tình cứng nhắc, nhìn không quen người trực tiếp xem nhẹ tên kia đi.”

A Bảo lên án, “Người lúc trước không phải nói hần rất dễ chung sống...”

Tru Vũ nhún vai, “Quả thật dễ chung sống a, hần không hay nói người có thể trực tiếp xem hần như không khí, không khí còn không dễ chung sống sao?”

Phía trước đột nhiên bay tới một tảng đá lớn nhằm thẳng trán Tru Vũ mà ném tới!

Tru Vũ thân thủ nhanh nhẹn né sang bên cạnh, lắc đầu thở dài, “Thô bạo a, thực thô bạo ~”

Phía trước mơ hồ truyền tới một tiếng hừ lạnh, a Bảo cùng Mặc Ngôn đều không hện mà cùng lựa chọn cách xa Tru Vũ ngoài ba bước.”

Ban đêm ở đệ tứ trọng phong bởi vì cỏ mọc mọc san sát nhau, cánh lá che kín trời ngăn trở ánh trăng, trong cỏ mọc đưa tay lên không nhìn thấy năm ngón, Tru Vũ trong tay hiện lên một quang cầu phát sáng, chiếu sáng phía trước mười trượng, hoa cỏ trên mặt đất trong ánh sáng sáng ngời phảng phất như có sinh mệnh cuộn tròn một chỗ run run, cây cối có ý hay vô ý đuổi cảnh cây ra thăm dò, chạm nhẹ vào kết giới trong suốt bao bọc bốn người bọn họ...

Một bụi rậm huy động nhanh cây che tầm nhìn phía trước, Thanh Dạ có chút không kiên nhẫn đưa ra khỏi kết giới một thủ quyết, lam quang thần nhiên như sóng nước ở giữa rừng tầng tầng đẩy ra... Phàm là cây rừng bị sóng nước chạm đến đều phát ra tiếng gào thét, không đợi bọn họ tới gần liền nhao nhao hoảng sợ thối lui lộ ra một thông đạo.

A Bảo nhìn thấy hoa cỏ rừng cây xung quanh không ngừng run, “Kỳ quái, ban ngày ta ở đệ tứ trọng phong chúng nó còn không liêu lĩnh như vậy nha.” Trừ một số rất ít tập kích bọn họ ra, đại bộ phận cỏ cây vẫn an phận không chuyển động, làm đầy đủ chức trách làm phong cảnh hoàn mỹ.

Tru Vũ giải thích, “Nơi này hoa cỏ trải qua ngàn năm đã thành tinh, trong đó có đạo hạnh cao ban ngày có thể hoạt động, số còn lại vào đêm mới có thể hoạt động, tìm kiếm con mồi vô tình đi ngang qua.”

A Bảo hiếu kỳ nhìn xung quanh xem một hoa một cây cùng đại bộ phận cây rừng tự động thối lui tạo thành thông đạo, trong thông đạo tràn ngập hương khí, lại mang theo mùi hương nhàn nhạt.

Tru Vũ chỉ vào phía trước, “Qua thông đạo này liền đến. Người vận khí không tệ, hôm nay chính là trăng tròn.”

“Trăng tròn?” A Bảo chưa có cảm giác mình không biết gì.

“Ừ, biết rõ kính nhớ lại không?” Tru vũ nghiêng ngẫm nhìn nàng, “Kính nhớ lại đặt tại tứ trọng phong a.”

A Bảo về mặt mờ mịt.

Mặc Ngôn lên tiếng giải thích, “Kính nhớ lại là yêu vật, không có pháp lực tự vệ. Ngày thường giấu ở trong thâm sơn tránh né, chỉ đến trăng tròn mới xuất hiện.”

“Cũng có yêu quái yếu như vậy sao?” Yeu giới có thể dụng hạ nhược yêu?

“Ồ, cũng không thể nói như vậy.” Mặc Ngôn nhẹ nhàng nói, “Kính nhớ lại sở dĩ có thể sinh tồn tại yêu giới lý do duy nhất là: nhìn qua nó, có thể thấy chính mình năm trăm năm sau.”

“Năm trăm năm sau... Tương lai.” A Bảo vô ý thức xoa xoa trái tim không còn đập.

Đúng vậy... Nàng đã không còn là người, đương nhiên sẽ có tương lai năm trăm năm sau...

Kỳ thật cũng không thể nói là tương lai, xác thực nói hẳn là nhìn thấy hình dạng năm trăm năm sau.”

Hình dạng? Chỉ là hình dạng thì có ý tứ gì?

Tru Vũ vỗ nhẹ a Bảo hơi hơi hoảng thần, “Đừng có phát ngốc, không chừng đêm nay còn thật bị người đánh nha.”

Nhiệt huyết của a Bảo đối với cái này không có gì mong đợi, lực chú ý của nàng lại quay về tu luyện ban đầu, không biết rõ Tru Vũ đã nói nơi đầy linh khí dồi dào có thể làm nàng thành công triệu hồi lửa hay không...

“Đến.” Thanh Dạ lãnh đạm mở miệng, dừng bước.

Trước mắt rộng mở trong sáng —

Thông đạo kéo dài đến cuối tiêu tán chương khí, còn lại u hương thanh đạm triền miên tràn vào khứu giác. Nàng không nghĩ tới đầu bên kia thông đạo lại là một địa thế rộng rãi bằng phẳng, ở bình địa này trăm hoa tán ra ánh sáng mờ lung đem bốn phía sáng rực như ban ngày, các kiểu hoa quyền rũ dưới ánh trăng thân thể đung đưa thì thâm to nhỏ. Bốn người đến xâm nhập, biển hoa đung đưa, đóa hoa non mềm khê run, mà sau một đợt lay động nhỏ bé yếu ớt, vốn thiên vạn hồ điệp đang đậu trên cánh hoa dưới ánh trăng đồng loạt bay lên, trải rộng nửa bầu trời dưới ánh trăng phát ra ánh sáng yếu ớt.

Ánh trăng lúc này đều hóa thành những sợi tơ bạc trong suốt, triền miên ôn nhu xoay tròn theo cánh bướm. Hồ điệp truy đuổi theo hồ điệp cánh bướm chậm rãi lay động, lấp lánh ánh lam quang...

Dù là người luôn luôn không hiểu phong tình a Bảo cũng bị cảnh tượng mộng ảo trước mắt chấn trụ, thì thầm hỏi, “Đây chính là nơi linh khí dồi dào...?” Từng lỗ chân lông đều giãn ra thư thái làm người ta muốn ngâm nga.

“Đúng a.” Tru Vũ không ngạc nhiên bước vào trong bụi hoa tìm kiếm chỗ tu luyện, kiểu hoa bị hấn dẫm dưới chân phát ra âm thanh nhỏ bé cthets chói tai nhao nhao né tránh.

Về phần Thanh Dạ luôn lạnh lùng càng đừng hy vọng hấn thương hương tiếc ngọc, một đạo quang đầy ra, một đại đạo liền lập tức xuất hiện.

A Bảo cùng Mặc Ngôn không nhẫn tâm phá hoại cánh đồng hoa, liền phân công nhau tìm chỗ khác tu luyện.

A Bảo dọc theo biển hoa đi càng sâu, dọc theo đường đi kiểu hoa thấy nàng liền xào xạc né tránh, nàng thấy thú vị, tìm một chỗ thừa thốt hoa nhất bắt đầu tu luyện.

Ngay từ đầu, liền thấy khí tức cực kì thuần hậu, đầu tiên là nội đan... Không chế dẫn đường, suy tưởng...

Đình trệ.

Vẫn là đình trệ quen thuộc.

Rõ ràng trong cơ thể cảm giác được sức mạnh cuộn trào mãnh liệt nảy lên, nhưng phảng phất như ở đường ra mạc danh bị ngăn trở, không có cách nào tiếp tục...

A Bảo thử nghiệm gần một canh giờ, nhưng cho dù mượn linh khí cuộn cuộn bên cạnh thế nào cũng vô pháp phá vỡ cảm giác ngưng trệ.

Một tiếng cười “Khanh khách” khó mà phát hiện bên người vang lên, a Bảo lông mi run run, nỗ lực bảo trì tư thế nhắm mắt.

Tiếng “Khanh khách” lại gần thêm mấy phân, ước chừng là khí tức bên cạnh a Bảo rất là tinh khiết thư thái, âm thanh ngừng vài giây, lại không chịu nổi dụ hoặc lại gần thêm mấy phân.

Cảm giác rầu rĩ trong lồng ngực tiêu tan một ít, a Bảo mang mấy phần tâm tư vui đùa bảo trì tư thế ban đầu.

Đội âm thanh thừa thốt chuyển động đến gần, a Bảo đột nhiên mở to mắt chuẩn bị bắt —

Dọa!

Nháy mắt ngây người, a Bảo trừng mắt xuống gương đồng màu xanh thẫm không ngừng dấy dựa trong tay, họa tiết điều chạm tỉ mỉ tinh tế xung quanh gương.

“Cứu mạnh a! Phi lễ a ~” tiếng bị phản chói tai giộng trẻ con vang lên.

A Bảo ngẩn ngơ, chỉ thấy chiếc gương một lực đánh vào lòng bàn tay nằng, rất nhanh nhảy ra khỏi bàn tay nằng! Trong mặt gương xẹt qua trước mắt nằng, a Bảo bị ánh sáng chiếu chói mắt, vô ý thức nỗ lực nhìn mặt kính đang nỗ lực chạy trốn...

Sợ hãi cả kinh, một tay khê che miệng, một bàn tay khác dụi mắt, một thoáng kinh hồng nhìn nằng phản chiếu trong gương làm nằng sững sờ tại chỗ!

Lúc này ở trong gương, một thiếu nữ cái đầu tóc bạc chói mắt, con ngươi lửa đỏ như máu, yêu khí tận trời...

... Có phải là nằng không?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Chương 15

“Mặc Ngôn! Mặc Ngôn!”

Âm thanh mềm mại truyền tới, Mặc Ngôn ngừng lại mở mắt.

Thiếu nữ trước mắt tùy ý đem mái tóc đen buộc thành bím tóc dài, lộ ra gương mặt trắng bệch tái nhợt như bị bệnh, lộ ra kúm đồng tiền nhợt nhạt, càng tôn thêm sắc môi có vẻ đỏ bưng, yếu đuối như ngọn liễu trước gió. Trên khuôn mặt búp bê ngây thơ ấy so với tuổi thật còn trẻ hơn, thoát nhìn như bệnh nhược như thiếu nữ phương Tây, trên thực tế là tiểu cường đội lột dê con.

A Bảo đứng bên cạnh hần do dự, thì thầm hỏi, “Cương thi... Có thể thay đổi tướng mạo được không?”

“Có, hình thái cuối cùng của cương thi — hạn phạt. Hạn phạt tóc bạc mắt đỏ, răng nhọn móng sắc, có thể giết long nuốt vân, tạo ra hạn hán. Phù Trần giới chúng ta có một nửa là do hạn phạt tạo ra.” Mặc Ngôn phiền muộn muốn trông năm, vì cái gì hần phải thay một con cương thi bỏ tức cho một con cương thi?

A Bảo thì thào, “Nghe rất mạnh a...”

“Đúng a, đáng tiếc từ ngàn năm trước hạn phạt sau khi biến mất chưa từng xuất hiện lại.”

A Bảo thu lại ánh mắt, không tự giác buông bím tóc xuống ngực...

Trước mắt hiện lên đôi ngươi lửa đỏ như máu, trừ đồng tử cùng màu tóc ra, rõ ràng là một khuôn mặt tàn ra cổ yếu dị khó hình dung, lại tràn ngập uy áp chỉ thuộc về kẻ đứng trên tất cả...

Nàng năm trăm năm sau... Tựa như, đại yêu quái chân chính tại Thiên Không Chi Thành.

A Bảo cúi thấp đầu, mái tóc trượt xuống má nằng dẫu đi biểu tình trên mặt nằng.

Năm trăm năm sau... a Bảo còn mang tính “Người”, đã hoàn toàn biến mất a...

“A Bảo, sao lại không nói gì? Tu luyện có vấn đề gì sao?” Mặc Ngôn lo lắng hỏi.

“Ồ, tớ vẫn không triệu hồi được hóa...”

“Vẫn không được sao.” Mặc Ngôn nhìn mặt trắng treo giữa bầu trời, “Nếu không, qua mấy ngày chúng ta lại tới thử xem? Hiện đã nhanh đến giờ Tý (23-1h), giám thị qua nửa canh giờ nữa liền bắt đầu kiểm tra phòng.” Một khi có học viên bị phát hiện đêm không về ngủ liền khiển trách không phải để dọa người.

A Bảo gật đầu, đang muốn tùy hần cùng Thanh Dạ Tru Vũ tụ lại, không trung đột nhiên truyền tới uy áp quen thuộc —

Uy áp khủng bố cường đại lệnh bọn họ nhẫn không được quỳ phục xuống, từng đợt chuông thanh linh mờ ảo từ chân trời truyền tới...

A Bảo ôm ngực bên trái, rõ ràng trái tim đã lâu lắm không đập lại tại uy áp khủng bố kia làm cho khó thở.

Uy áp kia bỗng nhiên thu lại mấy phần, Mặc Ngôn vội thờ gấp lòi a Bảo đi nói, “Đi, nhanh đi!”

Người tới vừa mới cảnh cáo bọn họ, nếu ở lại sẽ bị coi là khiêu chiến!

A Bảo vừa mới thở ra, không rõ nguyên nhân bị hấn lòi kéo rất nhanh ra cửa thông đạo. Ma xui quỷ khiến, trước khi đi a Bảo to gan nhìn lại...

Một chiếc xe huyền ngọc từ trong trắng tròn đi tới, nàng lần đầu tiên chú ý tới cái đầu kia có mái tóc đen dài như thủy ngân, bằng thị giác cực tốt nàng thành công nhìn thấy ân nhân tiền đường cứu nàng đêm đó, mái tóc tung bay theo gió trong bầu trời đêm đúng là một đôi mắt hẹp dài, đuôi mắt hơi hơi nhấc lên, nàng chú ý tới dưới mắt trái có một nuốt ruồi đỏ thẫm như lệ, một chút điểm thêm đỏ đã làm dung mạo mê hoặc lòng người tăng thêm một chút lạnh diễm thoáng hiện...

A Bảo chỉ cảm thấy người này rất dễ nhìn, dễ nhìn... Dễ nhìn tựa như mới trước đây nàng cùng mẹ bình luận về người trong tranh...

Mặc Ngôn vội đi thấy a Bảo còn có thời gian quay đầu nhìn ra xa, không khỏi tức giận vỗ đầu a Bảo, “Lúc này cậu còn rảnh rồi phát ngốc mê luyện sắc đẹp?”

A Bảo vội liều mạng lắc đầu nỗ lực giữ gìn trong sạch, “Tớ không có mê luyện, chỉ là cảm thấy người này lớn lên rất dễ nhìn mà thôi.”

Ở cửa thông đạo Thanh Dạ cùng Tru Vũ đã sớm chờ.

Thanh Dạ hừ lạnh, đậm mặt liếc Mặc Ngôn, “Đệ cuối cùng cũng tới.”

Nói xong không thèm nhìn hấn trực tiếp đi ra ngoài.

Mặc Ngôn ánh mắt âm đạm, cùng a Bảo sau lưng hấn nói đuôi nhau mà ra.

Tru Vũ nhìn không được trợn trắng mắt, lớn tiếng nói, “Uy! Lo lắng liền nói thẳng ra, không có chuyện gì giờ gương mặt người chết đi dọa người a!” Chúng ta là yêu cũng không phải quỷ!

Phía trước một đạo lam sắc tốc độ ánh sáng bay tới, âm ngoan ngấm trúng đầu, cổ, eo Tru Vũ!

“Uy uy! Cảm chi đồng môn tương tàn!” Tru Vũ thân pháp xẹt qua nhanh nhẹn tránh ra, “Cùng một gốc tương trợ lẫn nhau nhanh quá a ~”

“Xoạt xoạt xoạt” lại bay tới ba đạo! Cùng lúc đó, đạo lam sắc vốn bị hấn tránh được lại vòng một hình cung trở lại...

“Oa! Thanh Dạ ~ người làm thật!”

“Xoạt xoạt xoạt” lại bay tới!

“Uy uy! Đừng nhỏ mọn như vậy...”

...

“Đại ca cậu rất quan tâm cậu.” A Bảo tổng kết đứng trọng tâm.

Mặc Ngôn ôn nhuận như cũ, nhưng bàn tay lòi kéo nàng không tự giác nắm chặt.

A Bảo giờ tay lên trước mặt hấn lắc lắc, “Mặc Ngôn, chúng ta đã ra, không cần lòi kéo tớ chạy đi nữa.”

Mẹ nói con gái không thể cùng người khác tùy tiện nắm tay.

Mặc Ngôn sững sốt, này mới phát hiện vừa nãy vội vã chạy đi còn quên chính mình nắm tay nàng. Vội hỏa tốc buông tay a Bảo, lắp bắp nói, “Xin, xin lỗi... Vừa nãy mình quên...”

“Không sao không sao.” A Bảo sáng khoái đáp lại, thừa dịp hấn không chú ý lén lút đem tay cầm qua giấu sau lưng sạch sẽ chùi. Lúc trước chạy đi Mặc Ngôn vẫn nắm tay nàng, lòng bàn tay có mồ hôi ẩm ướt nàng nhìn thật lâu.

Đúng lúc thoáng nhìn động tác nhỏ của nàng, Mặc Ngôn khóe mắt giật giật, tự nhấn đã kích bị ghét bỏ to lớn.

A Bảo ngẩng đầu nhìn trắng tròn giữa không trung, bỗng dừng nghĩ đến vừa rồi Mặc Ngôn bọn họ phản ứng kỳ quái, “Người ngồi trong xe ngọc là ai?” Vì cái gì bọn họ một bộ phục tùng cung kính?

“Ngài chính là người đứng đầu Phù Trần giới.” Mặc Ngôn ôn tồn nói, “Nhại Ti đại nhân.”

Trở lại phòng Kim Khố còn không ngủ, nó nhăn nhăn cái mũi nhỏ, “A Bảo, người đêm nay không phải ở trong rừng rậm mạo hiểm đi? Toàn thân toàn

là cảnh khô cỏ vụn.”

A Bảo ngại ngừng vỗ vỗ y phục, “Đêm nay cùng Tru Vũ bọn họ cùng nhau đi đệ tứ trọng phong tu luyện, cho nên về trễ.”

“Muộn?” Kim Khốc nhíu mày, “Đã hơn nửa đêm! Thân là LOLI, người không biết rõ nên giữ khoảng cách cùng lũ quái thú sao?”

A Bảo dị nghị, “Bọn họ không phải quái thú.”

“Thiết, lấy thời gian bọn họ tu luyện cũng tính hơn người.” Quả thật không gọi là quái thú, kêu quái lão nhân.

“Hình như... Cũng không sai.”

“Kia đúng! LOLI có ba cái tốt, giọng nói mềm người nhỏ dễ đẩy ngã! Người thời khắc phải luôn ghi nhớ nha.” Bảo bảo nói lời thăm thía.

A Bảo suy tư vài giây, thành thật nói, “Cái kia... Ta không thấy có người có thể đẩy ngã ta.”

“...” =!

Cũng đúng, bằng a Bảo thần lực trời sinh chỉ có năng đẩy ngã người... Ai đẩy được lại nàg?!

“Đẩy” cùng “Bị đẩy”!

Kia cũng là một vấn đề nghiêm túc.

“Nột... Người cũng phải nhớ không thể lấy mạnh hiếp yếu đẩy loạn người a.” Ngừng vài giây, Kim Khốc tuân theo nguyên tắc không chịu thiệt tiếp tục giáo dục a Bảo, “Nhưng mà, về sau nếu như có người muốn đẩy ngã người, người nhất định không được do dự đẩy trở lại!”

A Bảo thụ giáo.

Ân ân, về sau không được đẩy loạn người. Trừ phi có người muốn đẩy a Bảo, kia a Bảo liền đẩy ngã hấn trước!

“A Bảo...” Tiểu quý ôm gối mơ màng màng mờ mắt.

A bảo vội đến trước giường tiếp tiểu quý, “Tỉnh lại a, lần này cậu ngủ ba ngày.”

Tiểu quý không để ý tựa vào bên eo a Bảo, ngửa đầu nhìn nàg, “Đừng lo lắng, bổn thiếu gia mệnh rất dài.”

“Làm sao lại không lo lắng?” A Bảo sờ khuôn mặt tiểu quý đang muốn khiển trách vài câu đột nhiên cứng đờ, tầm mắt dừng trên khuôn mặt tỉnh xảo kia

Trên khuôn mặt vừa mới tỉnh ngủ đôi mắt mang hơi nước khép hờ, đuôi mắt hẹp dài giờ lên...

Trừ dưới mắt trái không có lệ chí, tiểu quý xinh đẹp này quả thực chính là tiểu Nhai Tì thu nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Chương 16

“Cái kia... Cái kia...” Luôn luôn giấu không được tâm nhãn bị người dạy muốn khốc a Bảo đồng học khó được kì kèo mè nheo muốn nói lại thôi. “Thế nào?” Mặc Ngôn hiểu kỳ hỏi.

“Ừ... Tớ muốn biết, cái kia, Nhai Tì đại nhân đã kết hôn chưa?”

“Không có. Nhưng mà cậu đột nhiên hỏi vấn đề này... Hắc hắc.” Mặc Ngôn lấy một ánh mắt kì dị X quang trên người nàg loạn xạ, “Thì ra cậu đối với đại nhân nhất kiến chung tình.”

“Không có! Tuyệt đối không có!” A Bảo liên tục không ngừng lắc đầu, “Tớ... Chỉ muốn biết có ngài có con hay không.”

“Có con?”

A Bảo gãi gãi đầu, “Ừ, nếu chưa kết hôn... Ngài có con riêng sao?”

“Không có,” Mặc Ngôn suy tư, “Thực không có, từ sau khi hạn bật biến mất Nhại Tì đại nhân liền không gần nữ sắc, càng huống chi ngài luôn luôn giữ mình trong sạch tinh khiết thanh tâm quả dục. Con riêng... Sinh thế nào?”

“Như vậy a.” A Bảo nhíu mi, tiểu quý cùng Nhại Tì đại nhân giống nhau như vậy... Chẳng lẽ không phải cha con?

Đem đó nàng nhìn thẳng mặt tiểu quý hỏi hẳn, “Cậu biết Nhại Tì đại nhân sao, hai người có phải cha con hay không?”

Tiểu quý lúc ấy trông như vô cùng nhục nhã tức giận trừng nàng, “Cần rõ! Đừng tưởng rằng bây giờ ta đối với ngươi dung túng liền để ngươi có tư cách khoa tay múa chân với ta!”

Trên khuôn nhỏ nhắn mặt trắng nõn nà bởi vì phần nổi lên hai rặng mây đỏ, bị lửa giận cháy sạch trong nháy mắt, a Bảo kim không được nhào lên néo khuôn mặt hẳn, “Oa, thật khá ái!”

Kế tiếp mỗi âm thanh “Cần rõ” của tiểu quý triệt để lệch khỏi quỹ đạo...

“Hai hài tử khá ái, chiến đấu thực tế rất rảnh rỗi sao?” Nữ vương tóc hồng áo da quỳn rũ thân hình chữ S, bên dưới quần siêu ngắn mỏng manh làm cho tân yêu cái mũi ngứa, máu mũi muốn phun.

“Không phải!” A Bảo cùng Mặc Ngôn vội biết đều nhất tề lắc đầu.

“Hả?” Không rảnh rỗi còn thể tán gẫu trong chiến đấu? Nữ vương nửa khoi mào ném cho bọn họ một mị hoặc cười, “A a a ~ nói các hài tử không rảnh rỗi liền để các ngươi buông lỏng một chút.”

A Bảo bản năng cảm giác không ổn, vận khởi thân pháp cùng Mặc Ngôn vừa mới lui về sau hai bước một cỡ lực khổng lồ như bàn tay vô hình đánh tới hai người, a Bảo chỉ thấy đột nhiên thân thể bị bóp chặt mạnh mẽ, ngay sau đó, bàn tay khổng lồ vung lên, a Bảo cùng Mặc Ngôn liền hoa lệ bay tự do phía trời xanh!

“A a a ~ chúc các hài tử lữ đồ khoái trá.”

Lữ đồ?

Hai người ở giữa không trung nghe đến câu này không khỏi dự cảm không may...

Ánh sáng xẹt qua, còn không đợi hai người rơi xuống, không khí bỗng dưng xuất hiện một đôi vết rách không gian đem hai người cắn nuốt...

“Mặc Ngôn, cậu không sao chứ?” A Bảo vừa đứng vững liền gọi Mặc Ngôn.

Mặc Ngôn nhanh chóng khôi phục tinh thần, bắt đầu cẩn thận quan sát xung quanh... Bọn họ giờ phút này đang đứng trong một không gian hỗn loạn, trước mắt là một mảnh ám trầm màu xám, dưới chân mềm nhũn không thực như trên mặt đất, không khí vẫn đục nặng nề làm người có cảm giác mê mang không hiểu...

“Nơi này là...” Mặc Ngôn nhíu mi, nghĩ đến tóc hồng lão sư một câu cuối cùng nói đến “Lữ hành”, đi về phía trước tìm kiếm nhắc nhở a Bảo, “Cẩn thận chút.”

“Oa — ”

“Rống — ”

Hết đột này đến đột khác cự thú rít gào xung quanh vang lên, màn sương mù u tối trong không gian hỗn loạn dần dần tiêu tán, sau lưng lộ ra từng đôi mắt u lục trong màn sương...

Bọn họ rốt cục đến nơi nào...

Lúc vô số mãnh thú lệ quỷ rít gào vây quanh, Mặc Ngôn trong lòng nguyên rửa nhóm lão sư biến thái!

Bọn họ lại bị ném vào đệ tứ trọng phong động quật nơi lão sư trữ liệu cất chứa hàng vạn vật thú nghiệm hung mãnh từ các giới a a —

Bên ngoài động quật, một nam tử mặc áo trắng blouse cả người tản ra ý vị lương y năng kính, “Sớm như vậy đã có học viên tới thám hiểm sao, hi vọng khám phá khoái trá a.”

Thời gian trôi qua, tu luyện sinh hoạt buro hân mà phong phú liền ngày qua ngày.

A Bảo ngày ngày kiên trì đến cuối rồi khỏi đại điện, mỗi tháng trăng tròn liền cùng Mặc Ngôn Tru Vũ đến đệ tứ trọng phong hấp thu linh khí độc lòng tu luyện, đợi người đầy mệt mỏi trở về sau nàng kiên trì hấp thu nhật nguyệt tinh hoa một canh giờ rồi ngủ... Người bình thường điên cuồng chăm chỉ tu luyện như thế sớm vượt xa mọi người chung quanh.

Nhưng kỳ quái là, mấy năm trôi qua Mặc Ngôn các loại phát thuật tu vi đều đứng hàng cấp yêu quái đứng đầu, nhưng a Bảo như cũ chỉ có thể đơn giản phóng thích linh lực thi hành mấy phụ trợ pháp thuật, ngay cả triệu hồi lửa cơ bản vẫn không thi triển ra. May mà a Bảo chăm chỉ, mỗi ngày mặc gió mưa

tu luyện tuy rằng sau đó nàng pháp thuật như cũ không tiến triển, nhưng thể thuật của nàng giống như có thần trợ giúp thiên khiếu kiêu nhân, phàm là lão sư truyền thụ chiêu thức không quá mấy ngày nàng liền có thể thông hiểu đạo lý học một biết mười. . .

Phối hợp một thân quái lực, nếu không dựa vào pháp thuật, yêu quái đồng lứa không ai có thể địch nàng.

Cứ như vậy, hai mặt trái phải đảo ngược nhau cũng miễn cưỡng làm a Bảo có kinh nghiệm, lúc trước không bởi vì quá nhỏ yếu mà bị yêu quái khác thái độ.

Yêu giới cạnh tranh cực kỳ tàn khốc, giao viên phụ trách ngự hóa thuật Đào lúc bắt đầu mấy ngày còn hỏi thăm nàng mấy tình huống tu hành nguyên nhân, chỉ là thời gian càng lâu, a Bảo tiến cảnh chậm cũng không thể chậm được nữa, giáo viên học viện cũng không phải người yên lặng trả giá không cần trả ơn, năm rộng tháng dài, a Bảo liền dần dần bị gạt bỏ tới sát ranh giới. . .

Thử nghiệm luân phiên sau đó a Bảo tự biết mình tư chất không tốt, nàng thần kinh luôn thô to, đối với học viên cười nhạo cùng lão sư xem nhẹ cũng không phải hoàn toàn để ý.

Tuy rằng có lúc nhìn lòng bàn tay trống vắng có chút ảm đạm, nhưng chỉ cần nghĩ đến Kim Khốc cùng tiểu quý hai khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng liền nóng lên, cắn răng lại kiên trì. Tu hành trên đường này tất nhiên gian nan vô cùng, nhưng nàng tâm tư thuần hậu tính tình cố chấp, một khi định ra mục tiêu liền chết cũng không để ý dù mười đầu trâu kéo về cũng không trở về!

Vì thế a Bảo một thân bị cười nhạo vẫn cứ chống đỡ.

Trong lúc này, a Bảo cũng lập nên Câu Mang sơn từ ngàn năm nay một kỷ lục kém cỏi nhất:

Nàng dùng đủ năm năm, cũng là một yêu quái tư chất kém nhất dùng 60 tháng, vẫn không thành công triệu hồi ra ngọn lửa pháp thuật cơ bản.

Cảnh này khiến lão sư Đào lấy một phương thức khác nổi danh.

Tru Vũ lắc đầu thờ dài, “A Bảo, người có thể lưu danh sử nhục đứng đầu Yêu giới.”

Thanh Dạ ngay cả liếc mắt cũng lười bỏ thí cho nàng, nếu không phải vì bảo bối đệ đệ, hần sao có khả năng tự hủy giá trị bản thân kết giao cùng nàng năm năm.

Duy có Mặc Ngôn ôn tồn khuyên giải an ủi, “A Bảo, đừng từ bỏ. Hiện giờ chỉ mới năm năm, qua mười năm, mười lăm năm, năm mươi năm. . . Cuối cùng có thể thành công.”

A Bảo trầm mặc vài giây, tới cùng vẫn nhịn không được mở miệng, “Mặc Ngôn, nói thật cậu an ủi người hết sức tệ. Bị cậu mười năm, mười lăm năm, năm mươi năm. . . đã kích, tớ cảm thấy lòng tin càng lúc càng bay xa.”

Mặc Ngôn: “... Thực tệ như vậy sao?”

Tru Vũ: “... Quả thật rất tệ.”

Thanh Dạ: “...” Tuy rằng là đệ đệ của mình nói không trái lương tâm.

Mặc Ngôn: “... Thực xin lỗi.”

A Bảo sờ sờ mũi, “không sao, dù sao không ảnh hưởng tới tớ, hiện tại tớ toàn nghĩ nên đột phá tu luyện thế nào.”

Đối với a Bảo nhiệt huyết ương bướng mà nói: tu luyện, biến cường chính là mục tiêu của nàng.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

A Bảo tuy một lòng một dạ chuyên chú tu hành bên ngoài, nhưng trong học viện mỗi năm năm có một cuộc thi thăng điện vẫn ồn ào huyên náo.

Tuy rằng chỉ học pháp thuật năm năm tân yêu còn chưa có thực lực thông qua, chủ yếu các tiểu yêu chỉ ít phải tu luyện mười năm trở nên năng lực đầy đủ kỹ năng thành thạo cùng kinh nghiệm, nếu không lờ mờ đi tham gia cuộc thi thăng điện sẽ bị đối thủ giết chết. Nhưng Mặc Ngôn trong tân cùng đồng lứa nổi bật, hần vẫn chủ động báo danh tới Đào tham gia cuộc thi thăng cấp lên đệ nhị trọng điện.

Đào chỉ híp mắt nhìn chằm chằm Mặc Ngôn vài giây, các lão sư không có quyền lời từ chối yêu cầu học viên thăng cấp. Bởi vậy Đào cũng chủ cùng các lão sư khác trao đổi mấy ánh mắt nghiền ngẫm, liền bút tuyệt vung lên ghi Mặc Ngôn vào danh sách.

“Lão sư, em cũng tham gia!”

Âm thanh nguyên khí mười phần vang lên, Đào kinh ngạc cúi đầu nhìn về phía thiếu nữ.

“Ha ha! Nàng muốn tham gia!” Nháy mắt tất cả yêu quái đại điện đều cười nhạo!

“Thay vì đi chịu chết, không bằng cấp chúng ta thái độ!”...

“Yên lặng!”

Đào mắt cũng không nâng ném xuống một quả cầu lửa khổng lồ!

Cùng với tiếng “Oanh” nổ vang, thế giới thanh tịnh.

“Nói đi.” Đào âm thanh lãnh đạm trong đại điện lẳng lặng vang lên, “Vì cái gì muốn tham gia cuộc thi lần này.”

“Vì muốn mạnh hơn.” A Bảo chậm rãi mở miệng, “Có người nói với em chiến đấu, là phương pháp tu luyện tốt nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mật Tất Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Chương 17

“A Bảo, lập tức đến chỗ lão sư rút lui ra khỏi danh sách! Cậu cho rằng đây là trò chơi sao? Cậu sẽ chết!” Mặc Ngôn nhú mào, đợi sau khi tan học nóng không thôi lôi kéo a Bảo tới chỗ Đào.

“Cái kia... Vốn tớ đã chết rồi.” Đã chết hơn năm năm trước. A Bảo tinh thần tràn đầy nhắc nhở hân thân phận cương thi.

“Cậu!” Mặc Ngôn hít sâu trong cổ họng thiếu chút nữa nghẹn, “Cậu không thể nghiêm túc chút sao? Hiện tại còn có tâm tư cười đùa.” Một khi tiến vào cuộc thi thăng điện liền không màng đến sinh tử, thí sinh trong lúc thi được phép giết đối thủ của mình hoặc trực tiếp đem đối thủ thái bổ. Chỉ cần có thể chứng minh thực lực của mình, quá trình chẳng phải là yêu cầu của các lão sư. Yêu giới vĩnh viễn chỉ cần kẻ mạnh.

Mà một khi bị yêu quái khác thái bổ, như vậy sẽ bị thái bổ đến thân hình cầu diệt, nguyên thần cùng nội đan đều thành thuốc bổ cho đối phương.

A Bảo vô tội trả lời hần, “Mình không có đùa a.”

Mặc Ngôn thở sâu, “Được thôi, cậu không nói đùa. Vậy bây giờ liền lập tức tìm lão sư với tớ!”

A Bảo trực tiếp cự tuyệt, “Tớ không muốn.”

“Hiện tại không phải lúc hồ nháo!”

“Tớ không có hồ nháo,” a Bảo nghiêm túc nói, “Tớ chỉ muốn mạnh hơn. Tớ biết rõ Mặc Ngôn cậu lo lắng tớ trong lúc thi sẽ bị yêu quái khác giết chết, nhưng nếu tớ không gia tăng tốc độ luyện tập, một khi cậu thông qua cuộc thi thăng nhập đệ nhị trọng điện còn mình tớ lưu lại đệ nhất trọng điện nhất định sẽ bị đồng bàn thái bổ. Nếu lui lại một bước, liên tính cậu lần này không tham gia thăng nhập đệ nhị trọng điện cậu cũng chỉ có thể bảo vệ tớ nhất thời, không thể ở bên cạnh tớ cả đời.”

A Bảo không thể vĩnh viễn trốn sau người khác che chở, vẫn chỉ có thể dựa vào thực lực của mình biến cường sinh tồn dưới yêu giới này.

Mặc Ngôn nhất thời nghẹn lời, “Cho dù như thế... Cũng không cần chọn phương pháp nguy hiểm như vậy đi.”

“Tru Vũ nói với tớ: chiến đấu, là phương thức tu luyện tốt nhất.” A Bảo chấp nhận sâu sắc, “Lúc thân thể đi đến cực hạn, liền bộc phát ra năng lực không tầm thường.”

Thì ra là hần...

Mặc Ngôn luôn luôn ôn hòa trên mặt bộc lộ phần nộ hiềm thấy, “Tru! Vũ!”

Biết rõ thực lực a Bảo lại để nàng chịu chết! Bằng hữu là như vậy sao!

A Bảo vội ngăn hần, “Là tớ muốn Tru vũ cho biết phương pháp hần tu luyện, hần cũng không biết rõ tớ báo danh cuộc thi thăng điện.”

Mặc Ngôn không nói lời nào, một thân dịch chuyển liền bay đến đệ ngũ điện.

A Bảo theo sát phía sau, nàng cước lực phi thường, ánh sáng chột lóe, không thấy trong chớp lát liền đuổi theo Mặc Ngôn.

Mặc Ngôn hai tay khép lại, cổ 목 yên lặng ven đường đột nhiên sinh trưởng nhanh chóng mà không mất vẻ nhẹ nhàng bò lên thân a Bảo, trong khoảnh khắc liền trói nàng chỉ lộ ra một cái đầu kén màu xanh.

A Bảo thân lực kinh người, nàng vận khí lực một kiếm bên ngoài, chỉ nghe chạc cây từng đột “Bùm bùm” thổng khỏ rên rỉ, hơn hai thước dây kén tức

khắc nỗ tung ra một vết rách!

Dù biết rõ a Bảo sức lực kinh người Mặc Ngôn cũng bị năng thần lực trời sinh chấn nhiếp, chỉ bằng thể lực như thế đã làm cho người ta sợ hãi, nếu a Bảo thực nắm giữ pháp thuật sợ rằng không có ai có thể tương tượng ==!

Hắn vội vàng phòng thủ gần đó, lại lại tăng thêm chút sức. Nháy mắt không chỉ xung quanh cỏ mọc, từ dưới nền đất nhanh chóng sinh trưởng vô số dây leo to lớn, trong đó xen lẫn cỏ dại sinh trưởng tốt bị kén cuốn đi...

A Bảo một kiểm, cái kén kia liền càng cuốn chặt, cũng liên tục không ngừng phình to.

Mất thấy Mặc Ngôn đã bay ngày càng xa, a Bảo trong lòng càng gấp, đáng tiếc năng pháp thuật không tinh, chỉ bằng sức lực giấy thoát rơi xuống.

Trong bụng cảm giác âm áp lại hiện lên, a Bảo vô thức vận khởi tâm lực cố gắng dẫn đường nó...

Nguyên bản cổ lực lượng mỗi khi sắp đột phá liền đình trệ không rõ nguyên nhân, không nghĩ, lần này a Bảo trong ngực quýnh lên, lực lượng kia dường như sắp đột phá lại bị cái gì đó vô hình chặn lại.

A Bảo không rõ nguyên nhân, chỉ thuận theo bản năng tập trung toàn lực đánh tới vật vô hình kia, một giây đánh tới trong lòng chấn động, a Bảo tay run rẩy một chút, quanh thân tản mát hồng quang đậm đậm.

Cảm giác tầng tầng che chắn bị ngày càng mỏng, a Bảo trong lòng vui vẻ, lập tức dồn tất cả sức lực đánh một đòn tới lá chắn!

Thân thể không tự giác run rẩy, a Bảo không biết rõ chính mình giờ phút này quanh thân tràn ngập hồng quang đại thịnh, hồng quang kia phóng lên cao, các yêu quái phạm vi ngoài trăm dặm đều kinh dị nhìn về phía phát ra hồng quang.

Mặc Ngôn đang bay nhanh phát hiện đằng sau bỗng nhiên bạo khởi khí thế kinh người, quay đầu lại, không ngờ nhìn phía xa xa hồng quang chói mắt...

A Bảo, không phải hướng a Bảo sao...

Giờ phút này a Bảo nín thở ngưng khí toàn lực đánh vào lá chắn, cảm giác thân thể không ngừng nóng lên, cành lá đang cuộn chặt a Bảo cũng phát ra từng đợt âm thanh “chít chít” bị thương... Trước mắt trở nên sáng ngời! Quanh thân a Bảo đột nhiên một cảm giác sáng khoái không khác chế, phảng phất như cái gì đó trở trệ được giải trừ, a Bảo hướng thụ neho lại mắt, thử triệu hồi ngư hòa thuật đã năm năm qua không thành công...

Từ nội đan dẫn đường, cảm giác âm áp càng mãnh liệt... Lực lượng chuyển qua cánh tay, bàn tay...

A Bảo mở tay ra, từ bàn tay dấy lên ngọn lửa như đèn dầu, ngọn lửa kia màu đen quý dị, ở giữa có màu u lục. Chỉ có điều ngọn lửa nhỏ như ngón tay giống như sinh vật nhỏ bé tốc tốc nhảy lên...

A Bảo gãi gãi đầu, ghét bỏ hắc điểm nhỏ trong bàn tay.

Aiz? Sao lại nhỏ vậy?

Nhớ đến Đào cùng Mặc Ngôn tối thiểu cũng lớn cỡ bàn tay a.

Ngọn lửa kia phảng phất phát hiện ra chủ nhân tràn lòng ghét bỏ, vắn vẹo cái đuôi lửa vài cái hư hư thực thực tràn đầy tự tôn châm vào cành lá quanh thân a Bảo —

Chỉ thấy cành lá quanh người a Bảo bỗng dưng phát ra tiếng thét chói tai, lập tức văng ra khỏi người a Bảo!

Ngọn lửa chỉ to bằng ngón tay kia chạm đến chút gỗ vụn bỗng nhiên biến thành đại hỏa ngút trời, nháy mắt cành cây nhánh lá có liên quan đến bản thể cỏ mọc liền hồi phi yên diệt... Nhưng này không phải là cuối cùng, ngọn lửa kia giống như sinh vật nhỏ bé nhanh chóng lan tràn ra xung quanh, như ôn dịch truyền nhiễm một mảnh hợp với một mảnh nhanh chóng mở rộng, trong phạm vi không đến mười dặm đều là một biển lửa...

A Bảo thấy ngọn lửa dấy đến đã đỡ đỡ, đợi năng phản ứng kịp, lửa đã không có cách nào khống chế...

Lúc Mặc Ngôn chạy tới hiện trường, chỉ thấy a Bảo một thân chật vật, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt loang lổ bụi đen.

“Mặc Ngôn,” âm thanh mềm mại mỏng manh nói, “Tớ nghĩ đã gây ra họa...”

Từ đệ nhị trọng phong nhìn ra xa đệ nhất trọng phong, phảng phất một mỹ nhân không may bị trọc một vòng trên đỉnh đầu vậy. Chỉ thấy vốn rừng cỏ mọc xanh um tươi tốt xốt xa lộ ra một mảnh trống trơn...

“Đây chính là sức mạnh của nàng sao...” Khuôn mặt cười tít cuối cùng ngưng lại, thiếu niên lơ lửng trong không trung bàn tay nâng má, “Lão sư, xác định là nàng sao?”

Phía sau thiếu niên, nam nhân một thân áo trắng, “Có xác suất hơn nửa.”

“Còn không thể xác nhận sao... Kia vì sao hiện giờ lại tùy ý mở phong ấn nàng?”

Nam nhân cười đến ôn nhu động lòng người, “Đương nhiên vì càng dễ xác nhận a.”

Một âm thanh nữ gia nhập, “Nhưng, nhưng là, phong ấn nhiều năm vậy, về sau nàng nếu phát hiện có thể chán ghét chúng ta hay không?”

Nam nhân vỗ vỗ tiểu thiếu nữ ôm con búp bê, “Nếu thực là nàng, ta liền gánh vác hết trách nhiệm, vẫn không được sao?”

Thiếu niên lập tức vỗ tay một cái, cười tràn ngập ánh mắt trời, “Lão sư, chính là người nói nha!”

Nam nhân liếc thiếu niên tươi cười đến chói mắt, “Nếu vui về vậy, muốn hay không đến động quạt của ta một ngày khám phá khoái lạc? Các tiểu bảo bối của ta nhất định nhiệt tình hoan nghênh người a ~”

“Cám, cảm ơn... Không cần phiền toái.”=0=!

Đệ nhất trọng phong

“Em biết sai rồi.”

A Bảo cúi khuôn mặt bám đầy bụi đen quỳ ở giữa đại điện, Đào lơ lửng giữa đại điện, gấu váy màu phấn hồng có vài vết cháy.

Đào âm thanh âm lãnh, “May mắn cách đại điện xa, nếu lần này em thiêu luôn đại điện không chỉ là hình phạt quỳ ba ngày đơn giản như vậy!”

“Vâng, em đã biết sai rồi.”

A Bảo tiếp tục chân thành sám hối.

Đào mắt lạnh nhìn thiếu nữ quỳ bên dưới, năm đó a Bảo của mới tiến vào đại điện nàng cho rằng một kỳ tài thiên tư kiêu nhân, không nghĩ, sau đó nàng dùng năm năm vẫn không thành công thi triển ngự hỏa thuật... Đợi nàng rốt cục chán nản buông tha cho, thiếu nữ không ngờ ngay tại lúc này bộc phát thực lực kinh người...

“... Lão sư...” A Bảo mấy lần do dự, cuối cùng nhịn không được mở miệng.

“Có việc gì?”

“Em... Còn có thể tham gia cuộc thi sao?”

Đào sùng sốt một chút, bật cười.

Miễn cưỡng vung tay lên, “Em cho rằng quỳ mấy ngày liền lấy có trốn cuộc thi? Chăm chỉ chút nhưng đừng chết trong cuộc thi.”

A Bảo lập tức sung mãn nguyên khí lớn tiếng nói, “Cám ơn lão sư!”

Đào lại liếc mắt thiếu nữ một cái, có chút nghiền ngẫm.

A Bảo, đừng dễ dàng bị giết chết a.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 19: Chương 18

Đến giờ Mão, màn trời âm u đen như mực dần dần hiện lên tia sáng... Trên Câu Mang sơn sương sớm se lạnh từ trong không khí tươi mát rót vào bên trong tấm lụa mỏng sau cửa sổ sơn đỏ, Kim Khốc hơi run run, mở mắt ra.

Có lẽ năm năm qua đã hấp thu quá nhiều yêu khí, Kim Khốc sắc mặt ngày càng trắng, giống như đứa trẻ hai, ba tuổi. Đáng tiếc khuôn mặt non nớt trẻ con phải béo phì hình trứng kia lại lộ ra diễm sắc khác thường, tuổi còn nhỏ, nhưng bộ dạng gần như có thể gọi là “Yêu”.

A Bảo quay đầu thấy nó mở mắt ra, nhẹ chân nhẹ tay vì nó gém lại chân, “Đánh thức người sao?”

Tiểu Kim Khốc ngáp một cái, “Không sao, người mấy buổi tối nay trở về lúc nào? Ta vừa mới mở mắt người lại muốn ra ngoài.”

A Bảo xấu hổ nói, “Mấy ngày nay ta gây họa, bị lão sư phạt quỳ ba ngày tại đại điện sáng nay vừa trở về, giờ chuẩn bị đồ tốt, ta phải tham gia cuộc thi thăng điện.”

Kim Khốc nhăn mày, “Ba ngày! Lão sư của ngươi thật độc ác, ba ngày nay ngươi có đói không? Có chỗ nào không thoải mái không?”

A Bảo sờ sờ khuôn mặt Kim Khốc tỉnh tể, “Không sao, ta người khỏe không sao cả, chính là ba mươi ngày cũng không thành vấn đề.”

Kim Khốc nhếch miệng, “Con gái trong nhà nên nhu thuận chút, đừng có cậy mạnh, bằng không có việc gì tìm ai đến khóc lóc kể lể? Tuy rằng ta thân thể còn nhỏ, nhưng ta có đầu óc. Thế kỷ hai mươi thiếu nhất là gì? Nhân tài! Ta là nhân tài! Về sau có việc gì đừng một mình che giấu, đem ra để mọi người cùng thương lượng.”

A Bảo chỉ thấy trong lòng âm áp, dùng sức gât đầu, “Ừ! Biết rồi.”

“Biết rồi là tốt.” Kim Khốc phát tay, “Đứng rồi, bây giờ có trễ giờ không? Nhanh đi đi, đừng đến muộn bị bắt quả tang.” Đến lúc đó lại bị phạt.

“Hôm nay là cuộc thi, còn gần một canh giờ nữa mới bắt đầu.” A Bảo từ trong bọc hành lý lấy ra mấy bộ, nghĩ nghĩ còn có chuyện không dặn dò, vội quay đầu, “Ba ngày cuối cuộc thi thăng điện, ta đem đồ ăn dự trữ trong tủ. Đói tự mình lấy a.”

“Ừ ừ, biết rồi.”

Tầm mắt ngừng trên giường, “Bảo bảo, đã hơn một tháng... Tiểu quý lần này còn không tỉnh lại sao?”

Kim Khốc khép mắt nhìn tiểu quý trên giường hai mắt nhắm nghiền, buông khẩu khí, “Hắn lần này nghiệm ngủ, còn không tỉnh lại.”

Năm năm này thời gian tiểu quý ngủ say đã kéo dài tới một tháng, mỗi lần tỉnh táo chỉ tầm vài phút lại lâm vào ngủ say. Từ lúc tiểu quý ngủ càng dài, thân thể hắn cũng càng băng lãnh. Giờ phút này trên khuôn mặt búp bê xinh đẹp nhỏ nhắn đã có một tầng sương mỏng lạnh, càng hiện rõ vẻ phản điều ngọc thể, tỉnh xảo như búp bê sứ.

A Bảo lo lắng khẽ vuốt khuôn mặt băng lãnh, “Còn không tỉnh sao...”

Nàng đã từng hỏi qua Thanh Dạ tinh thông linh thuật, Thanh Dạ chỉ lạnh nhạt nói với nàng, “Linh thể chia làm hai loại. Một loại là quý hồn, người sau khi chết liền biến thành quý hồn, quý hồn sẽ không có bất kỳ cảm giác. Nếu chiếu như lời ngươi nói có thể biết lạnh biết nóng, còn có thể ngủ say thì hẳn không phải là quý hồn, mà là sinh hồn. Cái này thuộc về loại thứ hai, sinh hồn chỉ sinh ra khi bản thể bị uy hiếp tính mạng hoặc vô thức thoát ly bản thể du hồn, nếu thời gian sinh hồn thoát ly khỏi bản thể cũng dần dần mất đi sinh khí, ở thế giới hiện đại nói là người thực vật. Cứ tiếp tục như vậy, bản thể sẽ không còn sức sống mà chết...”

A Bảo ưu sầu lo lắng, nghĩ tìm bản thể của tiểu quý, Nhưng mỗi lần tiểu quý lâm vào giấc ngủ lại là một tháng, khó được tỉnh lại vài phút lại hỏi không ra, có lúc vô ý hỏi chỗ mẫn cảm, hắn liền thở hồng hộc không mở miệng. Mà sinh hồn đầy đủ sinh khí, cũng là thuốc bổ tốt của các yêu quái, a Bảo chỉ phải đem tiểu quý giấu nghiêm nghiêm thực thực không dám lộ ra bên ngoài.

Kim Khốc nhìn a Bảo thần sắc lo lắng, ngẩng đầu nói, “Tiểu quý sẽ không biến mất, chờ ngươi thi xong trở về không chừng hắn đã tỉnh, hiện giờ ngươi lo lắng cũng vô ích. Đi nhanh đi nhanh! Đừng để tâm tình ảnh hưởng đến cuộc thi lần này, chúng ta chờ tin tức tốt của ngươi.”

A Bảo đành phải một bước nhảy qua cửa sổ đi...

Kim Khốc nghi ngờ nói, “A Bảo, có cửa không đi sao lại muốn nhảy cửa sổ?”

“Như vậy thực khốc ~”

Kim Khốc bị phản vô cùng nhìn thân ảnh a Bảo biến mất, “Là tên hồn đản nào đem thực nữ trong mộng của ta dạy thành như vậy!”

LOLI muốn khóc làm cái gì? Hiện thực mê người mới là vương đạo!

Qua giờ Mão, Câu Mang son dần dần hiện ra nhiều quang ảnh...

A Bảo đề khí bay vút như ánh chớp qua giữa rừng núi nhấp nhô, sau giờ Mão xuất hiện các thí sinh cuộc thi thăng điện lần này, ngàn vạn yêu quái ngồi thú hoặc sử dụng pháp bảo tụ tập lại trường thi tại đệ tam điện... Một thời gian, trên trời dưới đất tản mát từng đợt ánh sáng, dần dần tụ thành một dòng nước hướng tới đệ tam trọng phong, cảnh tượng đồ sộ...

“A Bảo!”

Giọng nói quen thuộc làm a Bảo chậm cước bộ, “Mặc Ngôn, cậu sao hôm nay đến trễ vậy?”

Mặc Ngôn mang mấy phần ngượng ngùng, “Mẹ tớ lúc xuất hành còn dặn tớ chú ý an toàn, lại đem chồng chất pháp bảo lên người tớ, cho nên...”

“...” A Bảo lúc này mới chú ý tới sau lưng Mặc Ngôn một đống pháp bảo khác nhau.

Nha, mẹ hắn có phải hay không quên rằng Mặc Ngôn không có thần lực giống nàng.

Mặc Ngôn vô lực công đống pháp bảo này, “Đây là giảm đi một nửa và thu nhỏ lại rồi.”

Đồ mờ hời.

A Bảo rất có nghĩa khí đem đồng pháp bảo sau lưng Mặc Ngôn xách lên, nhẹ nhàng nói, “Tớ khí lực lớn, tớ giúp cậu cầm!”

Mặc Ngôn sững sốt, tự tôn nam giới mơ hồ bị tổn thương, “Không... Không cần.” Hắn có thể dùng pháp thuật...

“Có gì ngại ngần! Xem cậu gầy teo lại mảnh mai như vậy, tớ khí lực lớn đương nhiên phải chiều cổ cậu!”

Gầy, mảnh mai?

Mặc Ngôn: “...”

Tự tôn nam giới vô cùng bị tổn thương a...

Lúc nói chuyện, hai người đang rong ruổi trên trời, dưới chân biển mây mênh mang như tia chớp vút qua, nơi hai người đi qua tạo thành một đường mây dài, dần dần hội nhập vào dòng ánh sáng...

Đệ tam trọng phong

Trong đại điện hùng tráng nguy nga các thí sinh theo thứ tự xếp thành ba nhóm, đại điện chứa hơn vạn thí sinh vẫn rộng rãi, trên đại điện hiện lên đại môn màu đen. Giám khảo phụ trách cuộc thi lần này đứng trước đại môn mặt không biểu tình nhìn xuống tất cả thí sinh.

Trước mặt thí sinh là một quả cầu trong suốt màu xanh biếc lơ lửng giữa không trung, kiểm tra yêu lực. Tất cả thí sinh căn cứ theo mật mã hiện trên quả cầu mà lựa chọn đối thủ của mình cùng sân đấu.

“Vì cái gì còn phải kiểm tra yêu lực?” A Bảo nhỏ giọng hỏi.

Mặc Ngôn nhú mày, “Nghe nói vì phòng ngừa yêu quái bởi vì thực lực khác xa nhau lập tức phân ra thắng bại không quá thú vị, thực lực ngang nhau yêu quái tầng tầng giết chóc mới có tính giải trí.”

“...” = =!

Biến thái, quả nhiên là biến thái nha nha.

Trên đại điện, giám khảo lãnh đạm nói, “Người tiếp theo, Mặc Ngôn.”

Mặc Ngôn đi lên trước đem lòng bàn tay đặt trên quả cầu yên lặng vài giây.

Trong quả cầu xanh biếc dần nổi lên ba quang như sóng nước, ngay sau đó, từ quả cầu ba quang chậm rãi tụ lại, hình một dòng chữ màu vàng uốn lượn:

Thứ tự: 100

Nơi thi: khu C

Mặc Ngôn thu tay lại, hơi gật đầu với giám khảo, tao nhả trở về chỗ.

“Người tiếp theo, a Bảo.”

Vừa dứt lời, bốn phía lập tức vang lên “Hi hi hắc hắc” thì thào nghị luận giễu cợt...

A Bảo trực tiếp coi mấy âm thanh đó thành ruồi bọ “Vo ve” bên tai, mang mấy phản hiếu kỳ đem bàn tay đặt trên quả cầu.

Đi? Mềm mại... A Bảo không tự giác lại sờ sờ xoa bóp.

Nha ~ còn có thể di chuyển!

“Uy uy!” Cầu nhỏ nhìn lại nhìn, nhần lại nhần, rốt cục nhần không được, “Không được quấy nhiễu tình dục!”

“A, được! Được!” A Bảo giật mình, vội đem tay để trên mặt cầu.

Hóa ra nó sẽ nói chuyện...

Qua một lúc, trên hình cầu vẫn không có phản ứng bất kì.

“Đàn độn, phải phóng yêu lực ra!” Cầu nhỏ kia rốt cục nhần nại không được mở miệng lần nữa.

Trong đại điện lại ồn ào từng đợt cười nhạo...

Trong tiếng cười nhạo, a Bảo nhắm mắt chuyên tâm đem nội đan dẫn đường nhập vào quả cầu, khoảnh khắc nàng đưa vào, quả cầu đột nhiên phát ra kim quang mãnh liệt, cũng không thấy chấm dứt!

A Bảo tập trung tinh thần hoàn toàn cách ly bên ngoài, chuyên chú dẫn tâm lực...

Chỉ thấy quả cầu càng quang mang chói mắt, tần suất lấp lánh cũng càng thường xuyên...

Giám khảo nháy mắt có dự cảm không may, vội giương giọng chuẩn bị kêu ngừng! Cùng lúc đó, quang mang chớp mắt đạt tới đỉnh cao!

“Oanh” —

Tiếng nổ mạnh không lồ vang vọng đệ tam trọng phong!

“A Bảo —!” Giám khảo phần nộ rít gào cộng hưởng với cái động vừa được tạo ra tiếng vọng thật lớn...

A Bảo khuôn mặt cháy đen ngập ngừng, “Thực xin lỗi, em lại gây ra họa...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 20: Chương 19

Đã đến trưa, đang muốn vào trường thi đột nhiên sau lưng có người khẽ gọi, “A Bảo? Người làm thế nào vậy?” “Tru Vũ...” a Bảo mặt cháy đen ửng oải cúi đầu, muốn nói lại thôi

Tru Vũ sờ đầu nàng, “Có chuyện gì? Là kiểm tra yêu lực sao?”

A Bảo xấu hổ gật đầu.

Mặc Ngón một bên vừa nhìn thấy Tru Vũ nhất thời sắc mặt không tốt quay đầu coi thường hân, Tru Vũ không lưu tâm, như trước cười sang sảng với a Bảo, “Yêu lực thấp cũng không phải chuyện gì bề mặt, người học pháp thuật cũng mới có năm năm, không cần ửng oải như vậy...”

A Bảo âm thanh càng thấp, “Không phải là nguyên nhân.”

“Hả?”

“Là ra đem quả cầu kiểm tra yêu lực làm nổ...” A Bảo nhọc nhọc nói tiếp, “Hơn nữa... Còn nhân tiện tạc một cái động lớn trong đệ tam trọng điện...”

“...!!”

Tru Vũ tròn mắt há mồm.

Kim điêu phía sau hân đang giương cánh nghe quả cầu kiểm tra yêu lực nháy mắt nổ “Bùm” một tiếng chao đảo, nhưng rất nhanh trở lại thăng bằng.

Tôi cùng là dùng bao nhiêu yêu lực mới đem quả cầu kiểm tra kia nổ tung?

Tầm mắt Tru Vũ không dấu vết chuyển trên mặt a Bảo một vòng. Phải... là quả cầu kiểm tra chất lượng có vấn đề đi. Quả cầu này đã sử dụng mấy trăm năm, chất lượng đảm bảo chắc là...

“Đúng rồi, Tru Vũ sao cậu lại ở đây?” Hôm nay chỉ có thí sinh mới tới đệ tam trọng phong đi.

“Aha, biết rõ người hôm nay thi, cho nên mới đặc biệt đến xem người a.”

“A, như vậy a, cảm ơn.” A Bảo dùng sức gật đầu, lại nhìn sắc trời, “Canh giờ đã đến, tôi cùng Mặc Ngón nên vào.”

Tru Vũ cười xán lạn, “Nha! Chúc người thi thành công!”

“Nha!”

... Đợi thân ảnh vui vẻ nhảy nhót biến mất dần trong tầm mắt, thiếu niên dưới ánh mặt trời ngón trỏ khẽ chạm vào bờ môi xán lạn lúm đồng tiền chậm rãi che dấu nụ cười.

A Bảo, ta sẽ theo dõi ngươi a, để ta nhìn xem ngươi có thể đi tới chỗ nào...

Từ lúc Câu Mang son bắt đầu lập ra năm điện, học viện ngàn năm qua lần đầu tiên lúc áp sát thi thay đổi quy tắc.

Bốn vị lão sư phụ trách dạy a Bảo bị triệu tập khẩn cấp, a Bảo từ đầu tới cuối không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt các vị lão sư lúc này, lúc này nhìn thấy Đào khuôn mặt phẳng lặng xinh xắn a Bảo cảm thấy đã không thành công thì thành nhân.

Trước mắt chỉ có thể trông cậy nàng thuận lợi thông qua cuộc thi thăng điện triệt để cáo biệt bốn vị lão sư này, bằng không cho dù nàng thăng điện thất bại có thể may mắn sống sót trở lại đệ nhất trọng điện cũng không chắc có thể cam đoan nàng có thể may mắn thêm lần nữa sống sót trong tay bốn vị lão sư.

Vốn cuộc thi cuối cùng là các thí sinh dựa vào số thứ tự đối chiếu nhau sau khi chiến đấu chọn ra một trăm người thắng, đáng tiếc xét thấy sân thi đấu cùng quả cầu bị nổ tung, các giám khảo chỉ vô lực sửa thành hỗn chiến vạn người.

Cũng phải nói, đem trên vạn thí sinh trong ba ngày hỗn chiến, sau cùng 100 người thành công thăng điện.

Trường thi chính là một trọng điện lơ lửng trên đại môn đen tuyền, nhưng trước khi vào trường thi còn nhất định phải đồng thời thông qua thành tích các môn học. Hàng năm phương thức thi luyện bất đồng, năm nay là do bốn vị lão sư khác nhau công kích trong một phút đồng hồ có thể may mắn không chết... Mới có thể đạt tư cách tiến vào trường thi =0=!

Thời gian chờ đợi không tính lâu, a Bảo đứng bên ngoài kết giới lam sắc ngoan ngoãn chờ đợi. Từ bên ngoài kết giới không nhìn thấy tình hình chiến đấu kịch liệt bên trong, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy từng người bị nâng ra trên người đầy thương tích có thể thấy tâm tình các lão sư không quá tốt...

Kết giới trước mặt bỗng nhiên chấn động kịch liệt, nhật dần dần trong suốt...

A Bảo vội chuẩn bị tinh thần, chỉ thấy Mặc Ngôn vốn đang chinh tề bị đánh tan, vết thương hỗn độn trên người, một bộ áo xanh cũng lay loang lỗ vết máu.

“Mặc Ngôn! Cậu còn được không?”

“Minh không sao,” Mặc Ngôn không dừng bước, lúc lướt qua người nàng phút chốc thấp giọng nói, “... Tấn công nhanh.”

A Bảo nhẹ “Ừ” một tiếng, nhắc chân tiến vào kết giới.

Lúc nàng vào kết giới cùng lúc đó kết giới nhẹ nhàng chớp động, màng kết giới từ trong suốt chậm rãi chuyển thành màu lam, ngăn cách tầm mắt bên ngoài triệt để.

Nàng cúi đầu hành lễ với các sư phó, “Thất lễ —— “

Lời còn chưa dứt, a Bảo động thân đột nhiên biến mất tại chỗ, ánh sáng chợt lóe, không đến nửa giây liền xuất hiện sau lão sư trị liệu, trong tay đại thịnh hắc diễm! Nam nhân lúc a Bảo chạm vào thân thể trước một khắc nhanh chóng rút khỏi phía trước, thoáng chốc một cự xà trong cơ thể hắn dài hơn ba thước phân ra, đuôi rắn mạnh mẽ quấn chặt a Bảo, mờ mịt to như bồn máu đánh về phía a Bảo!

Cùng thời khắc đó, lão sư phòng ngự rút ra một thanh quyền, phút chốc chặn hắc diễm của a Bảo. Con rắn trong tay lão sư bỗng nhiên biến lớn, thành một mạch nhân che chắn trước bốn người đột nhiên tập kích a Bảo!

A Bảo coi thường quyền trận của lão sư, nàng chỉ thấy quanh người bắt đầu nóng lên, hít sâu đem yêu lực tang lên mạnh nhất... Từ trong lòng bàn tay thoát ra hắc diễm, hắc diễm kia vốn to hơn ngón cái, nhưng sau yêu lực tiêu đốt quanh người nàng, phút chốc cao hơn hai thước...

Các chư vị lúc nhìn thấy hắc diễm thần sắc biến đổi, thi thấy lão sư tóc hồng lập tức vọt lên chỗ cao nhất, tay hiện ra một đóa Mạn Đà La đỏ như máu ở giữa lộ ra bộ răng nhọn cắn xuống đầu a Bảo ——

... Sẽ chết!

A Bảo trong lòng căng thẳng, răng nhọn khổng lồ dần tiến tới nàng mà thân thể đang bị cự xà cuốn lấy không động đậy được, đồng thời, đầu răng đang áp chế bỗng dung mở miệng đầy vị tanh hôi cắn ngay giữa mũi!

Khản yếu lên thứ đầu, nàng bỗng dung quát khẽ một tiếng, hắc diễm trong lòng bàn tay bị quyền trận áp chế bay lên, Mạn Đà La đứng mũi chịu sào né tránh không kịp, hắc diễm phút chốc cuốn cuộn lên cánh hoa! Mà bên kia, cự xà đột nhiên ngừng đầu, thân rắn vì cuốn người a Bảo mà thối lui chậm một bước!

A Bảo giờ phút này bộc phát thần lực trời sinh, đôi tay nhỏ bé dùng lực ôm thân rắn to gần ba thước, muốn đem cự xà văng ra kéo trở về!

Chỉ nghe “Oanh” một tiếng! Hắc diễm trong tầng tầng áp chế vẫn đứng như cũ, trong vài giây liền nhanh chóng lan tràn quanh người Mạn Đà La và cự xà, nhất thời tiếng chết thê lương chói tai cùng tiếng hô của cự xà thảm thiết vang vọng!

Tiểu thiếu nữ ôm con búp bê lúc này ngây người nửa giây...

Ngay cả quyền trận cũng không có cách nào phòng ngự... Chỉ có thể thiêu hủy hết thảy trong lửa địa ngục...

Là nàng sao?

Thực là người kia trở về sao...

A Bảo chẳng hề quản nhiều như thế, nhẹ tay đỡ ngực trái đang run rẩy, vừa mới lúc cự xà văng ra đuôi rắn còn nghiền nát xương ngực trái của nàng! Tuy rằng nàng không chết, nhưng đau nhức vẫn làm nàng hừ nhẹ một tiếng. Vào thời khắc này, Đào mười ngón tay đan vào nhau! Phurong Hoàng lửa bỗng dựng cất tiếng phurong minh cao vút, ngọn lửa nóng cháy hình thành một con lốc cuốn tới a Bảo!

Còn tới a!

Tức khắc mặt đất bị thần lực của nàng giẫm nát, chân phải nàng nhập sâu trong đất, nhanh chóng nghiêng người bật nửa vòng cung ra khỏi bùn đất, nhất thời đem lửa dập tắt!

Đào mắt lạnh có một thoáng hứng thú cười, khoanh khắc ý chí chiến đấu bốc lên bốn phía, giờ tay sau Phurong Hoàng lửa đột nhiên ngừng cao đầu, khói lửa bốc cao mấy chục thước trực tiếp đánh tới a Bảo!

Đồng thời, Mạn Đà La lần thứ hai trở lại, cả cự xà một phải một trái hình thành một thế

A Bảo một tiếng kêu lên, “Lão sư, các ngài xác định là cuộc thi thắng nhị trọng điện mà không phải có ý mưu sát sao!”

“A a a ~ thực ngại ngừng, không lưu ý liên nhiệt huyết sôi trào nha ~”

Nữ vương tóc hồng bị lửa liếm mất đuôi tóc, dự hoặc ném một cái mị nhãn.

A Bảo đỡ ngực trái chật vật thoát khỏi đám bụi, cự động bên ngực trái làm đau đớn, “Một phút đồng hồ đã trôi qua! Các lão sư có thể lưu ý tới thời gian hay không!”

“A... hình như thế...”

Cự xà kia đè nén trên đùi a Bảo, lão sư trị liệu thuật than một tiếng đáng tiếc, “Trách, nhanh kết thúc quá? Thật mong đợi lần tái kiến tiếp theo ~”

A a ~ ta hi vọng vĩnh viễn không gặp!!

Kết giới màu lam chậm rãi tiêu tán, Mặc Ngôn chờ bên ngoài lập tức xông tới đỡ lấy a Bảo.

“A Bảo, còn hoạt động được sao?”

“Hoàn hảo... Tớ không sao.” A Bảo chậm rãi lắc đầu, “Phòng chữa trị chỗ nào?” Nàng cần lập tức tìm người chữa trị ngực trái bị nghiền nát.

“Rất nhanh sẽ đến, tớ tìm cho cậu chỗ không tệ...”

“Mặc Ngôn.”

“Hả?”

“Cám ơn cậu.”

Ráng chiều màu vô quýt tràn ngập đỉnh núi, nhuộm đậm hết sức, a Bảo khép lại mắt nghỉ ngơi, đợi sắc trời tối, vạn người hỗn chiến.

Sắp đến phản mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21: Chương 20

Từ lúc mở Huyền môn nhìn lại, cảnh tượng trước mắt như sóng nước từng vòng đẩy ra, dần dần vụn vỡ...

Các tiểu yêu may mắn thông qua các lão sư thí luyện một người lại một người vào trong Huyền môn, a Bảo cùng Mặc Ngôn hơi do dự, chậm rãi bước vào bên trong...

Tiến vào bên trong nháy mắt có cảm giác như tiếng vào miengi động vật nào đó, khó mà hình dung ra cảm giác không thích cùng ghê tởm.

Mặc Ngôn chần chừ, kéo tay a Bảo, “Cùng tớ, đừng để lạc.”

A Bảo trừng hấn vài giây, mẹ nói con gái không thể tùy tiện cầm tay người khác phái...

“A Bảo, đi a.” Phát ngốc cái gì?

“A, không có gì...” A Bảo gục đầu xuống, cố gắng kiềm chế trong lòng tràn đầy ghét bỏ theo hấn tiến vào nơi sâu nhất.

Thời gian trôi qua, cảnh tượng trước mắt chậm rãi lưu chuyển, định hình... Một lát sau, một mảnh rừng xanh ngất xuất hiện trước mắt bọn họ.

“Đây là?”

Mặc Ngôn thấp giọng giải đáp, “Chúng ta hiện tại đang ở trong cự xà Ba Thục, cho nên ba ngày này phải nhớ theo sát tớ hơn nữa tùy thời bên cạnh thêm yêu lực, không lưu ý liền bị nó tiêu hóa.”

“Trong bụng?” A Bảo nhăn mũi.

... Là biến thái nào chọn ra trường thi, thực là không cách nào hình dung ác lý thú =!

Mặc Ngôn vô lực gật đầu, lôi kéo nàng tránh vào trong rừng, “Chúng ta trước tìm một chỗ kín đáo trốn một lúc, yên lặng theo dõi biến hóa.”

Đợi buổi tối, mặt trăng treo trên trời... Bên ngoài ồn ào náo động mơ hồ truyền vào trong rừng.

A Bảo cùng Mặc Ngôn nương theo bóng đêm lấy yêu lực cẩn thận bao quanh chỗ mình ẩn nấp, chậm rãi đến về nơi phát ra âm thanh. Còn chưa tới gần, tiếng gào thét không ngừng phát ra làm hai người cẩn thận dừng bước, quan trọng nhất quan sát tình hình chiến đấu trước mắt...

Còn không đến một buổi tối, các thí sinh bị đưa đến liền tự giác tập kết thành mấy đoàn thể, tổ chức thành đoàn thể xong liền nắm chắc thời gian chém giết lẫn nhau. Dù sao... Một người địch lại vạn người quá nhỏ bé. Lần này thí sinh có trên vạn người, muốn trong vòng ba ngày lấy hiệu suất lớn nhất đánh bại đối phương cũng chỉ có thể trước tập hợp thành mấy tổ, sau đánh thắng đoàn thể khác cuối cùng liền phân hóa trong đoàn thể của mình, cho đến cuối cùng còn lại 100 người liền trở thành người thắng cuối cùng... Đương nhiên, yêu quái luôn luôn có dã tâm thực lực mạnh nhất, tại nơi một lòng một dạ cùng các đoàn thể khác hỗn chiến cũng cần phải cẩn thận đồng bạn phía sau lưng cho một kích trí mệnh...

Nhưng này lại là sao?

Âm mưu cùng phản bội đồng dạng là quan điểm của yêu giới, không có người sẽ để ý quá trình, chỉ cần có thể chứng minh chính mình là kẻ mạnh.

Về phần người khác không có gia nhập tổ chức có thể đang đợi bọn họ chém giết xong, lại đến ngư ông đắc lợi... Khụ, nếu như người xác định chính mình có đủ thực lực có thể một mình một người sống sót sau khi bị tổ chức truy giết, kia rồi nói sau...

Dù sao, tại cuộc thi ban đầu, vì phòng trong lúc thi cử có người có ý niệm này thừa cơ mưu lợi bất chính, các giám khảo lấy chỉ tiêu đặt ra: nếu có thí sinh đơn lập liên tục 3 giờ không ở trong trạng thái chiến đấu, trong thường thi liền tự động hiện lên tọa độ... Ân, mũi tên hết sức thân mật hướng về phía người.

Đương nhiên... Còn có người lo lắng, nếu như qua ba ngày trong trường thi người thắng không chỉ 100 người?

Rất đơn giản, giám khảo phi thường hào phóng cho phép Ba Thục: nếu ba ngày số người nhiều hơn 100 có thể tự lựa chọn tiết ra nhiều chất lỏng tiêu hóa đối tượng =0=!

A Bảo cảm thán, “Thực là... Biến thái đặt ra nha.” Nguyên vẹn thúc giục tất cả thí sinh tập hợp lại dâng lên nhiều nhiệt tình tiêu diệt đối phương.

“Vốn cho rằng không bị Ba Thục tiêu hóa, chúng ta nhất định phải tận dụng khả năng tìm kiếm đồng bạn vừa lòng hợp tác.”

“Vì cái gì không đi ra sớm một chút?” Hiện tại bọn họ đều đã phân ra tốt, hai người xuất hiện sẽ không quá trễ sao?

Mặc Ngôn tròn mắt, còn không phải bởi vì cậu.

A Bảo tại đệ tam trọng điện biểu hiện ngoài ý muốn lãnh chứng yêu vốn bài xích nàng càng thêm kiêng kỵ, như nàng quả bom bất an mọi người một khi xuất hiện sẽ bị mọi người tiêu diệt... Càng miễn bàn đoàn thể có nguyện ý tiếp thu nàng.

A Bảo từng hỏi hấn: vì các gì đồng bạn luôn bài xích nàng?

... Là bởi vì rất sạch sẽ đi.

Tại yêu giới vẫn đục hắc ám xuất hiện ánh sáng ngời... Làm cho người, nhện không được sinh ra đục vọng phá hoạt xé nát.

“Đã trải qua 3 giờ, không nhìn thấy trên đỉnh đầu chúng ta có mũi tên đến sao? Chúng ta nên tìm kiếm đối thủ.” Mặc Ngôn trực tiếp tránh đi vấn đề mang năng vòng qua bên ngoài khu chiến đấu, “Hai ngày sai chờ bọn họ hỗn chiến thời điểm cuối cùng cần gấp nhân lực chúng ta lại thêm vào. Hiện tại trọng yếu nhất là: nên thế nào để bình an vượt qua hai ngày.”

A Bảo gãi gãi đầu, “Thực phiền toái a.”

Thân hình chợt lóe, nàng nháy mắt biến mất tại chỗ cũ...

Đội nàng xuất hiện lần nữa trong tay cầm một lùm dây, dây thô to chùng bấp dùi trói hai yêu quái mặt mũi bầm dập, nàng vận đủ toàn lực vút, hai con tiểu yêu liền tự do chạy về phía trời xanh~

Mặc Ngôn tùy tay đem bọc đồ giấu trên tàng cây, “A Bảo, trực tiếp dùng hòa ngự thuật không phải càng nhẹ nhàng sao?” Hay là nàng càng thích dựa vào sức mạnh giải quyết?

“Cái kia,” a Bảo ngại ngùng sờ sờ cái mũi, “Ngự hòa thuật của tứ lực phá hoại quá lớn... Tứ không nghĩ giết chết đối phương.”

Mặc Ngôn nhẹ giọng cảnh cáo, “Tâm quá mềm, là vô pháp tại nơi này bình an sống sót. Cậu nhất thời mềm lòng sẽ làm tương lai của mình, thậm chí là đồng bạn bên cạnh mang tới nguy cơ.”

A Bảo ngẩng đầu nhìn hấn, ngập ngừng vài cái, nàng hạ mắt xuống không nói chuyện.

Đêm thứ nhất bọn họ giải quyết hơn mười người đột kích thì sắc trời trở nên sáng, hai người một đêm chưa ngủ chỉ có thể nghỉ ngơi hoàn chỉnh một hồi.

A Bảo xoa mắt, nỗ lực trong cơn buồn ngủ tách mí mắt ra.

“Nếu như thực sự mệt ngủ một lát đi, tứ chỗ này coi chừng.”

A Bảo duỗi tay lặng lẽ che miệng ngáp, lắc đầu cự tuyệt, “Không sao, tứ còn có thể.”

Hai người không nói triệu sương sớm thoáng rửa mặt chải đầu một chút, đội nghỉ ngơi tốt liền lần thứ hai đến nơi kín đáo trong khu chiến đấu... Trong rừng sớm, trong rừng rậm một đêm chưa ngủ ồn ào náo động như cũ vẫn ồn ào huyền ảo đánh trống reo hò. Trước mắt giữa sân chỉ còn thừa ba đoàn thể, song phương tạo thành liên minh quay đầu công kích phương thứ ba...

Trong rừng cây ngã xuống hơn nửa, lúc ba bên giao chiến hình thành một phạm vi trái cây trĩu nặng.

Cùng với tiếng ầm ầm diếc tai, chiến trường xung quanh không ngừng có cây ầm ầm ngã xuống, bầu trời mất đất la liệt các loại pháp bảo, tựa như sao băng rực rỡ rơi là tả trên đất...

A Bảo dời mắt nhìn về nơi xa, phát hiện tới hôm qua mũi tên còn không ngừng reo rao màu đỏ hôm nay đã biến mất hơn nửa, chỉ thừa lại mấy điểm đỏ linh tinh ở xa xa nhanh chóng di động.

Một tiếng sét ầm vang đường cong ưu mỹ đánh xuống nơi a Bảo ẩn thân!

A Bảo hai chân điểm mạnh sau đó vọt người ra bên ngoài các cỗ mộc máy chực chết, Mặc Ngôn ở phía trước dẫn đường —

“Chúng ta vẫn ngày mai lại tới đi.”

Hai ngày sau

Các pháp bảo hỗn độn ở giữa sân, trong trường thi hiện tại chỉ thừa hai phe, phóng mắt nhìn lại, xung quanh đã không thấy bất kỳ mũi tên đỏ nữa... Hỗn chiến tiến vào giai đoạn cuối cùng, hai bên đều căng thẳng chuẩn bị một kích cuối cùng —

Liền trong sát cái này, không khí sóng quang rung động! Khí tức cường hãn tăng vọt, một đạo thân ảnh giống tia chớp, thế đi như sấm đánh làm người không kịp che tai.

Mọi người trong trận chiến không khỏi sửng sốt, một giây sau, một thân hình thiếu nữ nhỏ bé yếu ớt xuất hiện bên cạnh đầu lĩnh một bên đột nhiên vùng vẫy!

Đầu lĩnh vội vàng tới nghênh chiến, mũi xanh lóe ra, hai bên thân thể đều đang không ngừng biến ảo bay vút, chẳng qua vài giây, thiếu nữ lại nẩy vào chiến cục, lược ánh lơ lửng trong không trung giờ chỉ còn lưu lại tàn ảnh cực mờ nhạt —

Đội mọi người chăm chú nhìn lại, chỉ thấy đầu lĩnh cả người quần đầy dây, gãy dựa trên đất!

Tốc độ thật nhanh...

Một tổ khác mắt thấy chuyện xấu, khoe miệng còn chưa kịp cười, một thanh thủy kiếm không lồ ngân lam sắc xuất thế! Khí thế như hồng sát nhaapk vào giữa cuộc chiến!

Mặc Ngón một chân giẫm lên chuôi kiếm, thanh y trong gió phát phới, “Các vị, xin hỏi cần viện thủ sao?”

Giọng nữ mềm mại theo sát phía sau, “Dừng ta đi, dừng ta đi ~ chúng ta hai người có thể đánh ô.”

Đầu lĩnh bị buộc dây thành cục thịt nghiêng đầu nhìn tiểu LOLI thuần khiết ngửa đầu 45 độ, lệ sáng lóng lánh, trán bạo ra mấy gân xanh, “Người làm cái gì?”

A Bảo giữ chặt tay áo hắn, tiếp tục dùng Kim Khốc day LOLI tất sát kè: thuần khiết ngửa đầu 45 độ, lệ sáng lóng lánh, “Ta đang tự tiện cử a ~ chỉ cần người đáp ứng dừng ta, ta còn có thể mua một tặng một thêm Mặc Ngón ô.”

Ản ý là: người nếu chịu ngoan ngoãn gặt đầu liền có thêm hai người thực lực mạnh, nếu không chịu, liền thỉnh bị đóng gói tốt tống cho tổ đối diện giác ngộ đi.

Này... Này quả thực chính là bắt buộc trúng thưởng.

A Bảo duỗi một bàn tay, chỉ thấy một đại hắc điểm từ các ngón tay nàng thò ra, nàng chỉ vung nhẹ lên, ầm ầm nổ vang một cái hố đường kính mấy chục thước xuất hiện trước người hắn!

Đầu lĩnh khuôn mặt béo phệ xanh đi một nửa, nàng đem lòng bàn tay chậm rãi mở ra, hắc điểm tức khắc tăng vọt cao bằng người. A Bảo kiên trì bền bỉ chớp cặp mắt lóng lánh, “Dừng ta đi ~ xin nhờ dừng ta đi!”

... Ai, ai dám không cần người?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 22: Chương 21

Ánh trắng chọc người.

Có câu là đêm không trăng dễ giết người, ngày gió thổi dễ phóng hỏa.

Cho nên...

Một đêm quyết chiến cuối cùng cũng đến, đối thủ khắp nơi nín thở ngưng thần âm thầm lựa chọn tốt đối thủ cho mình, trong nháy mắt hắc điểm cao vút tận trời!

Còn sót lại hơn nghìn người đủ sức đứng vững trong trường, a Bảo như quỷ mỵ xuyên qua như con thoi qua mọi người, hai bông hắc liên không e dè tung bay trong tay nàng...

Tuy rằng a Bảo xuất hiện ở nơi này trong một ngày, nhưng ngày đó đã triệt để làm chúng yêu hiểu rõ hắc điểm trong tay nàng có thể đốt cháy tất cả, nhất thời không ai dám hiến thân xông lên, đứng đầu không ai dám tranh!

A Bảo nhanh chóng tập trung cảm giác áp áp trong bụng theo thời gian giao chiến kinh nghiệm cứ tăng lên như mây bay nước chảy lưu chuyển tự nhiên khắp người, nàng gần như hành động theo nhu cầu mà điều chỉnh yêu lực tới nơi cần, tựa hồ như có một trực giác của loài dã thú chỉ dẫn nàng phân bổ lực lượng tự nhiên lưu loát trong phạm vi rộng nhất phát huy thực lực mạnh nhất của mình...

Nghiêng người tránh một đạo lôi, a Bảo chỉ di chuyển một chút. Tuy rằng kỹ xảo dần dần thành thạo, nhưng thân thể cũng sắp tới cực hạn... Quả nhiên, vẫn là quá miễn cưỡng a.

Mặc Ngón ở bên ngoài hơn mười trượng nhanh chóng niệm thủ quyết, trường kiếm màu lam ngân quang lưu chuyển quét ngang phía trước, hướng đối thủ cách kết giới vô hình —

Thoáng chốc phong vân biến sắc, lúc hai bên pháp thuật đối đầu nhau nháy mắt một trận gió lốc thổi lên, đối thủ của hắn trong học viện là một tiền bối tu hành mười năm, hai người lực lượng ngang nhau, con lốc bạo xuất đem yêu quái xung quanh thổi bay ra bên ngoài mấy trượng!

Một kích, hai bên đều thối lui, Mặc Ngón thở sâu, đem máu ứ trong cổ họng nuốt trở về, thu kiếm vào trong tay. Chỉ thấy thân kiếm càng lúc càng nhỏ, cho đến cuối cùng biến thành thanh kiếm nhỏ. Mặc Ngón một tay lộ ra, thanh kiếm trong tay bỗng nhiên xoay tròn không ngừng, lóe lên kiếm khí sắc nhọn đầy trời! Di chuyển theo ngự khí, kiếm khí nháy mắt khuếch tán trong không trung!

Chỉ thấy hai người quanh thân lam quang bốn phía, kiếm trong tay vốn xoay tròn, lại di chuyển theo chỉ huy Mặc Ngón, kiếm khí mỗi lần phóng đều cực kỳ chính xác đánh về phía đối phương!

Đối phương neho mắt lại, hai tay hấn đặt ngang trước ngực, quanh người hấn tức khắc tràn ngập mũi nhọn lạnh băng, trước người thành một mũi dao sắc bén —

Khoảnh khắc đối phương sắp đánh một đòn phản kích trí mệnh, kiếm trong tay Mặc Ngôn bỗng nhiên vỡ vụn, đồng thời tản ra thành trăm ngàn đạo kiếm khí, phân thành mũi nhọn sắc bén rời khỏi tay, vô số ánh lam quang đánh về phía đối phương!

Dù Mặc Ngôn có thành tích nổi bật giữa chúng yêu đồng lứa, trải qua ba ngày hỗn chiến hấn cũng chỉ còn thể lực chống đỡ như người bình thường, chỉ có thể cưỡng ép thân thể giữa không trung tránh đao.

Đối thủ của hấn cực kỳ dũng mãnh, hấn biết rõ chính mình không có cách nào ngăn cản hoàn toàn kiếm khí tung hoành, cũng tùy ý tránh kiếm khí tránh đi mấy chỗ yếu hại, hết sức tập trung trút yêu lực xuống mà ra một kích: chỉ thấy hấn trước người tụ đao quang phân ra làm hai, lộ ra thực thể, đao phong như răng cưa mà đao động không có quy tắc, mà một cái khác giống như một tầng sương mỏng manh hấp thụ trên thực thể đao phong. Hấn đột nhiên vùng đao xuống, trong phút chốc thân đao quang mang đại thịnh, nguyên là ảo ảnh đao cũng hóa thành thật đánh về phía Mặc Ngôn!

Ở giữa hai người, một vết nứt sâu hơn trượng kéo dẫn hai người ra —

Mặc Ngôn tránh được đao phong thật tập kích lại không tránh khỏi đao quang công kích, máu vốn được nuốt xuống lại trào lên, hấn nôn ra một ngụm máu tươi, như sao băng rơi nhanh xuống đất!

Cùng lúc đó một thân ảnh nhỏ nhắn như ánh chớp giữa không trung tiếp Mặc Ngôn, hết sức trôi chảy làm động tác ôm công chúa ôm hấn vào trong lòng, Mặc Ngôn khỏe miệng giật lại giật, lại thủy chung không nói ra được lời...

Nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim!

Đối phương cảm giận nắm chặt tay, đao quang trực tiếp đánh đến thiếu nữ trông nhỏ bé và yếu ớt, tầm mắt lướt qua nàng một giây trong lòng không tự giác run lên...

Một đôi mắt đỏ như máu toát lên sự tàn nhẫn giết chóc!

Nguyên bản thiếu nữ trong chớp mắt quanh người đột nhiên phát ra khí thể kinh người, ánh mắt nàng phảng phất như không có tiêu cự tràn ngập băng lãnh.

“Uy, ta tức giận.” A bảo nghiêng đầu nhìn hấn, yêu tính vốn kiêu chể năm năm bị phần nộ tình lại, “Nếu như ngươi một người không cẩn thận bị ta giết chết thành phải thông cảm cho ta.”

Một tiếng huyết dài xé rách không khí như điều gấp gió cừu thiên!

Tiếng kêu bao hàm yêu lực khuếch tán dần, khí tức thổi quét, cát bụi bay lên, lại trong khoảng sân rộng rãi lấy nàng làm trung tâm hình thành nên.

Yêu quái âm thầm lên lút thủ ở một bên muốn thừa cơ lợi dụng phút chốc biến sắc, yêu lực khủng bố này không phải bọn họ có thể ngăn cản.

Hắc điểm trong tay a Bảo ngưng đưa một tác kéo dài, đến cuối cùng, đã không còn là hình thể ngọn lửa, hắc điểm thoát ly khỏi tay nàng đã hòa cùng gió xoáy... Nàng giơ tay về phía trước, chỉ thấy gió xoáy bỗng nhiên phần phật phình to ra, thành một con ốc lửa xuất hiện trước mắt mọi người!

Vừa mới trải qua một phen ác chiến, yêu lực trong cơ thể nam nhân này đã không còn bao nhiêu. Nhanh chóng đoán được giờ phút này thiếu nữ tàn sát đây yêu lực lấy hấn tình trạng trước mắt không có cách nào nghiêng chiến, yêu giới luôn lấy thực lực đề tởi thượng, nam nhân gọn gàng linh hoạt vứt bỏ vũ khí trong tay, quỳ một gối xuống, “Ta nhận thua.”

“Hả?”

Thiếu nữ sừng sốt một chút, gió ốc gần hấn không đến một thước dừng lại, a Bảo định chỉ công kích.

Nam nhân lại lặp lại lần nữa rõ ràng, “Ta nhận thua.”

Thần trí chậm rãi tỉnh táo, con ngươi đỏ như máu cũng dần dần trở về màu đen thuần túy sạch sẽ. Sát ý tràn đầy trong lòng định phát tiết vô lự trở về, a Bảo gãi gãi đầu, “A, không đánh?”

“Không đánh.”

“Thực sự không đánh?”

Hấn không chút do dự gật đầu, “Không đánh.”

“...”

Ráng chiều hoa mỹ chiếu sáng rừng cây rậm rạp thành trống trải, a Bảo đỡ Mặc Ngôn rất mất mát đang phát ngốc.

Kỳ hạn ba ngày, đến.

Giữa sân không đến trăm yêu quái đứng lộn xộn, a Bảo cùng Mặc Ngôn chiếm ở đầu, hần thoảng nhìn khuôn mặt nàng, “Còn đánh không đã nghiền sao?”

A Bảo bữu môi, “Căn bản là không đánh qua.”

Mặc Ngôn nhin không được ngẩng đầu nhìn trời...

Hiện tại còn có ai dám đánh với cậu a?

Đệ ngũ trọng phong

Bước chân vội vàng chạy như bay về phía lầu các, còn chưa bước vào phòng, một cổ hàn khí liền đánh vào mặt!

“A Bảo, đã trở về!” Âm thanh trẻ con ngọt ngào ngay thớ nôn nóng truyền tới.

Vừa bước vào trong phòng, a Bảo nhìn thấy tiểu quý thân thể lẳng lẳng nằm trên giường đã kết thành một tảng băng dày, trên mặt băng tỏa ra ánh sáng xanh nhè nhẹ, Kim Khốc một bên khuôn mặt đã đông lạnh đến đỏ bừng.

A Bảo vội hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Nguyên bản sung sướng thành công thông qua cuộc thi thăng điện lúc này đã ném lên chín tầng mây, a Bảo ngón trở day nhẹ, chạm nhẹ mặt băng, lòng bàn tay truyền đến độ lạnh thấu xương...

Đầu ngón tay nàng chạm vào mặt băng trong nháy mắt, trên mặt băng vang lên âm thanh nhỏ “Rắc”, tảng băng thật dày từ bên trong tới ngoài dần vỡ ra, thân thể bị đóng băng hơi rung động lỏng mị, chậm rãi mở mắt...

“A Bảo...”

“Ôi, là tôi.” A Bảo nhẹ nhàng ôm lấy thân thể tiểu quý băng lãnh, “Lần này cậu ngủ hơn một tháng nha, đừng tiếp tục ngủ nữa.”

Tiểu quý bàn tay băng lãnh chặt chẽ ôm eo a Bảo, thân thể hơi hơi run lên, “A Bảo, người sẽ rời khỏi ta sao?”

A Bảo không chút do dự nói, “Sẽ không.”

Kim Khốc thành thật rất không khách khí trực tiếp nôn mửa, “A Bảo ban ngày còn tu luyện, làm gì có khả năng sẽ không rời khỏi người.” Cũng chỉ có tiểu quý chưa dứt sữa mới nói lời ấu trĩ đó.

Tiểu quý ném một cái liếc mắt, khuôn mặt lạnh buốt thiếp trong ngực a Bảo, “Thích nơi này ta về sau sẽ tạo một cái cho người...”

Kim Khốc thân thiện nhắc nhở, “Nơi này là Phù Trần giới, người cho rằng tạo ra được nơi bé nhỏ sao.”

Tiểu quý cười hết sức kiêu ngạo, “Nếu a Bảo thực thích, ta liền tại một cái Phù Trần giới như đúc cho nàng.”

A Bảo trực tiếp một quyền đánh lên đầu tiểu quý làm hần ngậm miệng, “Đừng loạn cậy mạnh, cậu hiện tại đáng không ngừng đánh mất linh lực, còn không nhanh ngưng tụ lại!” Cứ tiếp tục như vậy, bản thể của hần sẽ khí kiệt mà chết...

Tiểu quý trầm mặc nửa ngày không nói chuyện, đôi tay lại nắm chặt lấy phần, lực đạo lớn thậm chí làm eo a Bảo mơ hồ đau.

“Tiểu quý?”

Hần mấp máy đôi môi mỏng đỏ thẫm, trên khuôn mặt phấn điều ngọc trác không tự giác có chút làm nũng, “... A Bảo, ta lạnh...”

A Bảo ôm cả thân thể hần lạnh buốt, lại chỉ có thể vô lực tùy ý hần tại ngực mình dần dần thành trong suốt, gian nan nói ra một câu, “Cậu... ngay cả linh lực cũng không thể ngưng tụ lại...”

Tiểu quý không có lập tức đáp lời, mà trực tiếp dầu mặt trong ngực a Bảo, chỉ lộ ra chiếc cằm nhỏ, “Bồn đại gia chỉ cần ngủ thêm một giấc liền tốt!”

A Bảo chỉ có thể chân tay luống cuống ôm sát hần, tro mắt nhìn tiểu quý năm năm nay dần dần suy nhược, lại từ đầu tới cuối bó tay. Giờ phút này tiểu quý quanh người bắt đầu kết băng sức sống không ngừng mất dần ý nghĩa bản thể của hần đã đến cực hạn, cận kề... Tử vong.

“A Bảo... Thật lạnh a...” Âm thanh đậm đậm làm nũng nỉ non, tiểu quý sắc mặt hiện lên từ khí.

A Bảo luống cuống, vội vàng ôm chặt hần hơn.

Biện pháp... Nhanh nghĩ biện pháp... Nên cứu hần thế nào? Nàng muốn cứu hần... Chỉ có thể làm hần quay về bản thể mới có thể cứu...

Nội đan!

A Bảo đang luống cuống gấp loạn đầu vội nhà ra nội đan, tiểu nội đan đỏ tươi như quả trứng bở câu khoảnh khắc chạm vào môi tiểu quý, xung quanh bọn họ không khí như bắt đầu dao động...

A Bảo đem nội đan nhét vào trong miệng tiểu quý, đồng thời không chút suy nghĩ đem yêu lực phóng vào người tiểu quý.

Trong nháy mắt, không khí xung quanh bắt đầu khởi động, bạch quang chớp chớp khó phát hiện từ dưới thân thể bọn họ trỗi lên...

A Bảo hai mắt nhắm nghiền tập trung vận công, không phát hiện dị thường chung quanh... Đội Kim Khốc kinh ngạc phát hiện bọn họ hai người thân thể bắt đầu lúc rõ lúc mờ lớn tiếng kêu, hai người như dần dần biến mất trong không khí...

“Thực xui, thực xui...”

“Đã chết. Chắc, không dễ dàng cứu được mỹ nhân, cứ nhiên là người chết... Thiếu gia lòng từ bi còn gọi người tới chôn nàng...”

“Ngô... Quả thật là mỹ nhân, còn không biết đã cập kê chưa... Chắc chắn, hồng nhan bạc mệnh...”

A Bảo mờ mịt mở mắt ra, chỉ cảm thấy thân thể nặng nề, cảm giác nặng nề không ngừng tăng lên...

Nàng cử động ngón tay, trước mắt quang ảnh dần dần rõ ràng, là đất cứng xèng “xào xạt” trên người nàng rớt xuống. A Bảo chớp chớp mắt, sững sờ một giây...

Đội bãi đất thứ hai đổ xuống người nàng, a Bảo phản ứng kịp — bọn họ đang chôn nàng!

Bỗng nhiên từ dưới mộ bò lên, a Bảo nỗ lực cười thân mật trước các nam nhân mặc trường bào.

“Cái kia... Cảm ơn, tôi còn chưa chết.”

Quyển một hoàn

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 23: Chương 1

— hỏi thế gian tình là gì? Phật viết: phệ vật (Thảo: =]] không hiểu đây là nói người hỏi câu này hay trả lời câu này)

Trời cao như gột rửa, xuân sắc mê người.

Đình đài tạ hiên ẩn hiện phía xa xa, năm bước một lầu, mười bước một các, hành lang quán quanh như dải lụa, mái hiên cong cong...

Góc nhà bếp, Vệ Thi nhủu mi liếc thiếu nữ đang vui đầu khỏ ăn trước bàn.

Một tháng trước thiếu gia trên đường cứu một nha đầu cổ quái hẳn liền thấy thập phần không thích, lúc đó bọn họ nhiều lần xác nhận nữ nhân này không còn hơi thở, thế nào vừa mới đào huyệt xúc vài cái nàng liền ly kỳ sống lại?

Thiếu gia lòng dạ Bò Tát, cứu nàng sau cấp nàng chút lộ phí sinh kế, không nghĩ nàng lại muốn báo ân thật sự muốn làm nha đầu hầu hạ thiếu gia. Hẳn sống nhiều năm như vậy nào không biết thủ đoạn của nữ tử, không nghĩ đến nữ oa tuổi còn nhỏ ý vào mấy phần tư sắc cũng có chủ ý bay lên ngọn cây thành phượng hoàng. Thiếu gia cũng quá mềm lòng, lại để cho nàng ở lại, chỉ là không biết vì sao nàng một mình coi trọng làm việc nặng ở nhà bếp, cả ngày quanh quẩn trong phòng bếp làm việc vất vả không bao giờ xuất hiện thanh thiên bạch nhật đặt chân ra ngoài... Chẳng lẽ, nàng đang lặt mềm buộc chặt?

“Cái kia... Tôi có một vấn đề...” Âm thanh mềm mại nhu nhúc vang lên.

Vệ Thi nhủu mảy, “Ngươi muốn hỏi ta tại sao hạ mình tới gặp ngươi? Đừng đánh giá cao chính mình, ta đối với ngươi không có hứng thú.”

“Không phải. Tôi chỉ muốn hỏi: có thể thêm một bát được không?” A Bảo ngại ngần gờ cái bát không lên.

“...” = !

Nhà bếp an tĩnh lại vang lên âm thanh nhai cơm “Rột rột” “Rột rột”.

Nha đầu thật lố mẫm... “Ngươi nhanh một chút, hay đang mong thiếu gia chờ ngươi?”

Tiếng ăn cơm lập tức tăng, Vệ Thi hai tay thả lỏng phía sau, “Bất luận người trong lòng có quyết định gì, cũng phải nhận rõ thân phận của mình, đừng mong có ý nghĩ không an phận...”

Từ lúc thiếu gia đến quận Huỳnh Dương sau vẫn không thèm ăn, nhưng tối qua đem món đồ vô cùng khác biệt làm thiếu gia ăn hết, mắt thấy bữa trưa hôm nay thiếu gia lại chỉ gầy gầy hai cái, hẳn liền lên đi nhà bếp hỏi đêm qua là món rau gì, không nghĩ, lại là tiểu nữ oa kia...

“Ngô... Tôi còn có một vấn đề...”

“Người muốn hỏi thiếu gia chờ người liên tở về người có cơ hội bay lên cảnh cao? Ta đã nói qua, phải biết rõ thân phận của mình, đừng có ý nghĩ không an phận.”

“Không, tôi chỉ muốn hỏi,” a Bảo vô tội chớp chớp mắt, “Tôi có thể lấy thêm một bát nữa?”

“...”=0=!

Vệ Thi cặp mắt nhìn trước bàn a Bảo một đồng bát chồng chất khó khăn dời đi, lại chán kinh nhìn lên khuôn mặt tái nhợt nhu nhược, này trên bàn thô sơ giản lược thoáng nhìn chỉ ít cũng đủ ba nam nhân to khỏe ăn, mà tiểu nữ oa lớn lên yếu ớt nhu nhược, sao có thể ăn nhiều như vậy?

Tầm mắt chuyển đến thân thể hết sức nhỏ bé, chút cơm kia, ăn rồi đi vào đâu?

“Trước kia từng có một thời gian quá đói, chắc là do bụng đói lắm, từ đó khẩu vị liền trở nên... Ân, có chút lớn.” A Bảo hàm súc nói.

Tuy rằng nửa năm trước nàng đã tu luyện được nhật nguyệt tinh hoa sinh tồn mà không cần tiếp tục hút máu, nhưng nàng vẫn như cũ bảo trì thái độ nhiệt tình đối với đồ ăn...

Nhắc tới đồ ăn lại nghĩ tới tiểu quý, không biết bây giờ hẳn thế nào, có thể ăn đồ ăn ngon một chút?

Lúc nàng vận công tinh táo lại phát hiện chính mình cùng tiểu quý đang từ từ biến mất, cảnh vật bốn phía như vận tốc ánh sáng vây quanh, nàng sợ run lên, một giây sau tiểu quý liền mở mắt ra...

Nhìn thấy tình cảnh xung quanh hẳn phản ứng đầu tiên là phun ra nội đan trả lại a Bảo, vốn khuôn mặt trắng lại xanh mấy phần, hẳn hơi hơi nhoáng lên một cái, thân thể ngày càng trong suốt...

Nàng nóng nảy, lại dứt nội đan trở về, nội đan đỏ thẫm chà lên bên dưới mắt trái hẳn, a Bảo đầu choáng váng, ý thức mơ hồ trước khi mất đi mờ mịt nhìn thấy tiểu quý trước một bước, dần dần biến mất...

Nghĩ đến lúc đầu gặp tiểu quý hẳn về mặt ngang ngược lúc nào cũng kêu “Cần rờ”, lúc đó chỉ cảm thấy hẳn giọng điệu rất kỳ quái, đối với London cũng hoàn toàn không biết gì cả, bây giờ nghĩ lại tiểu quý không thuộc cùng thời đại, chả trách tiểu quý năm năm nay chưa trở về bản thể, hóa ra bản thể hẳn còn ở cổ đại. Chỉ là lần này nàng dùng nội đan giúp hẳn trở về bản thể lại âm kém dương sai đem chính mình kèm vào, không biết rõ tiểu quý tới cùng thuận lời trở về bản thể chưa? Không biết tiểu Kim Khốc còn lưu tại Phù Trần giới sẽ như thế nào?

Nghĩ nghĩ Tru Vũ cùng Mặc Ngôn đối xử nàng cực tốt, một khi phát hiện nàng mất tích sau sẽ thay nàng chiếu cố Kim Khốc... A Bảo cau mày, nỗ lực an ủi mình.

“Ăn no sao? Nhanh một chút.” Vệ Thi không bình tĩnh thúc giục.

“À à, tôi no rồi...” A Bảo lưu luyện bụng đưa xuống, tuy rằng trong bụng còn có chút trống rỗng, nhưng không thể quá kinh thế hãi tục nàng vẫn là kiên cường nhẫn.

Vệ Thi cuối cùng quét qua chồng bát đĩa trên bàn, đi đầu ra uyển ngoại. Chiều theo sức ăn của nàng có thể trực tiếp cắt luôn tiền tiêu vặt của nàng hàng tháng, không đúng... Chính là đem mấy tháng tiền tiêu vặt của nàng thêm mấy lần cũng không đủ nàng ăn a...

Sau giờ ngộ mất trời chói chang, hành lang sâu thẳm giao thoa uốn khúc ngoằn ngoèo kéo dài, ven đường không ngừng nhìn thấy các đình đài lầu các tinh xảo xinh đẹp. Đi qua hai khu hoa viên rất cực đến Đông uyển, bên đường lầu các càng càng đẹp để quý giá khí phái, nha hoàn sai vặt ăn mặc cũng càng thêm xa hoa...

Nàng chỉ biết phủ nhà này thế gia cực kỳ hiển hách, Lũng Tây Lý thị trước tiên triều qua nhiều thế hệ đều là hoàng thân quốc thích, tới một đời gia chủ Đường quốc công càng vinh quang hơn, lâu phiền nhị quận thái thú, trong điện là chức thiếu giám.

Đường quốc công? A... Thật nghe có chút quen tai nha...

Từ miệng người khác biết được người cứu nàng là đương triều sủng thần công tử Vũ Văn Thuật, nghe nói hẳn lần này tới Vinh Dương thăm hỏi tỷ tỷ gả cho Đường quốc công, ở nơi này một thời gian.

Bước lên bậc nhỏ, bọn nha hoàn nghênh diện cúi đầu trước Vệ Thi hành lễ, a Bảo suy tư, nếu nàng đến khi nhìn thấy Vũ Văn công tử cũng cần hành lễ sao? Nên hành lễ thế nào?

Vệ Thi đi phía trước một đoạn, vừa đi vừa nói cho a Bảo tất cả các công việc cần làm, nói hơn nửa ngày phát giác không người trả lời hẳn, Vệ Thi quay đầu lại, “A Bảo —”

Phía sau hẳn sớm đã không còn thân ảnh thiếu nữ, đợi hẳn nhúu mày chăm chú nhìn về phía sau, khoe mắt hẳn giật giật. Chỉ thấy nàng điểm mũi chân dấn chặt lấy hai bên hành lang uốn khúc tại mái hiên nhỏ nhỏ tránh ánh mặt trời, đợi lúc nhìn thấy hẳn khuôn mặt đen kịt tròng nàng còn có thể cười vô cùng sáng sủa, “Chờ tôi một chút! Liền tới!”

Quy củ a quy củ... Chẳng lẽ không có người dạy nàng quy củ trong phủ sao? Liền tính thiếu gia ngại không trách móc nặng nề nàng cũng không cần bỏ mặc triệt để đến thế đi?

Vượt qua mấy hành lang dài tới một cửa viện rộng lớn mới dừng, “Đây là nhà bếp riêng của công tử, ngươi về sau ở chỗ này.”

“Kia tôi về sau có cần lại chẻ củi gánh nước đun nước rửa chén?”

“Ngươi có thể làm nhiều như vậy?” Đun nước rửa chén hẳn có thể lý giải, nhưng... Chẻ củi gánh nước? Hẳn lại nhìn nữ oa nhu nhược như sắp bị gió thổi bay, tâm tình hiềm thấy bùng nổ, “Về sau chỉ cần chuyên tâm nấu cơm là được, việc khác có thể thôi.”

A Bảo không sao cả tùy tiện ừ hai tiếng, dù sao nàng khí lực lớn, việc làm ngoài giờ cũng không để trong lòng.

Về phòng bếp sau a Bảo đem nguyên liệu nấu ăn toàn bộ chuyển đến, lại xem, hóa ra ngày hôm qua đã làm qua đồ ăn.

“Thỉnh mau chóng.”

“Được.” A bảo thông thạo đem thịt bò thái thành lát nhỏ, trước trộn qua gia vị, bóc hành, băm ra... Thịt bò hầm rượu ô mai là món nàng thích ăn nhất. Lúc đó nàng thường xuyên kề cận mẹ muốn mẹ làm cho nàng ăn, thấy nhiều, nàng cũng học xong một chút món ăn đơn giản...

Thành thật nói, chút đồ ăn đó lọt vào mắt vị công tử kia làm nàng có chút kinh ngạc a.

Ban đêm

Ánh trăng màu bạc xếp thành một vòng tròn uyển chuyển, chậm rãi xoay tròn quanh nàng...

Một góc hoa viên Đông uyển, a Bảo nhắm mắt chuyên tâm hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, đợi nội đan tràn đầy yêu lực, a Bảo dừng động tác đuổi người, tức khắc lười biếng

Nội đan bị tiểu quỷ phun ra sau không biết hẳn còn đủ sức trở lại bản thể không... Vẫn là thừa dịp mỗi ngày vào đêm chạy ra tìm kiếm đi.

Tâm niệm đồng thời, a Bảo nghĩ làm liền làm bay thẳng đến đầu tường gần nhất chạy đi —

Thật cao nha...

A Bảo đứng tại bức tường cao cao ngẩng cổ lên, hít thật sâu, a Bảo chìa một ngón tay so với tường, “Được, bay đi ~”

Hai chân điểm đất, lại dễ khí vọt lên!

A Bảo chỉ cảm thấy bầu trời cách mình càng gần, càng ngày càng gần. Hồngбет... Hình như bay quá rồi!

“Bẹp” một tiếng, a Bảo chúi xuống quỳ rạp trên mặt đất bốn bề yên tĩnh!

Một trận cười cao thấp đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu, a Bảo ngẩng đầu, nam nhân ở trước mắt thân thể ngọc lập, ý thái phong lưu, ngày thường một bộ lan chi ngọc thụ, hai mắt ngọc nhìn chăm chăm mình.

“Bé con, đêm hôm khuya khoắt không phải thời gian vui chơi du ngoạn a.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 24: Chương 2

Bé... Bé con...

A bảo sờ sờ khuôn mặt tái nhợt, tuy rằng trông thoạt nhìn nhỏ hơn so với tuổi thật, nhưng không đến mức trông như bé con đi.

“Bé con, muộn như vậy, chạy đến uyển tử của ta làm gì?”

A Bảo bò dậy nhìn đảo quanh bốn phía, uể oải cúi đầu, không nghĩ đến phủ Thái Thú này to như thế, mời từ uyển tử này lại rơi đến uyển khác.

Thanh niên mặc hoa phục cười nhẹ, “Thế nào lại về nhà không nói chuyện?”

“Cái kia... Tôi lạc đường...” Lấp bắp mở miệng, đáng thương a Bảo luôn luôn thành thật, miệng nói ra mới hối hận hận không thể nuốt trở lại.

Hắn chậm rì rì nói, “Nửa đêm chạy ra... Vẫn là từ tường đối diện bay qua... Lạc đường?”

“... Ngày thường chỉ ở trong phòng bếp... Nghĩ lén lút nhìn xem uyển khác... Cho nên...”

Vốn ban đầu chột dạ lấp ba lấp bắp lúc này ngược lại lộ ra chút tiểu thiếu nữ hiếu kỳ thẹn đỏ mặt, lại phối với a Bảo khuôn mặt không còn phần nào thành thật hơn nguyên chỉ có năm phần nói thật lập tức lên tới tám chín phần.

Nam tử hứng thú đánh giá a Bảo vài lần, “Bé con, người hắn không phải nha hoàn phủ này đi, công phu sứt sẹo này ai dạy?” Trong phủ nha hoàn đông đảo,

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 25: Chương 3

Gió đêm từ trên mái hiên màu xanh thổi qua... “Người tại sao lại nhìn ta?” Âm thanh mờ ảo lơ lửng trong gió đêm.

“A?” A bảo gãi gãi đầu, “Thất lễ, ta chỉ nghĩ nên thu phục mi thế nào.”

“...” Lời này nói ra phải để trong lòng, không cần thành thật nói ra như thế.

Một con tiểu yêu cư nhiên không biết trời cao đất rộng muốn thu phục mình... Một cỗ khí thế kinh người trên thân Chu Nậu bùng nổ, ánh mắt màu vàng tỏa sáng đầy sát khí...

A Bảo tựa như không phát hiện, tiếp tục ngai ngừng nói, “Nhưng mà mi yên tâm, hiện tại ta sẽ không đánh chủ ý lên mi.”

Chu Nậu khinh thường vung cái đuôi, thu hồi sát khí. Nó căn bản không cần lo lắng.

“Mi rất mạnh. Hiện tại ta không có thực lực thu phục mi, chờ ta lại lợi hại thêm chút nhất định sẽ không để mi tiếc nuối như vậy.” Nhìn sang bộ lông tràn đầy màu bạc hấp dẫn, a Bảo gãi gãi đầu lắc đầu, dù sao là thượng cổ yêu thú, năng lực còn chưa đủ trình độ a ~

“... Vì cái gì ta không thấy vinh hạnh đi.” Được tôn là kẻ mạnh không phải lần đầu, nhưng phương thức khen ngợi này... Chu Nậu neho con người màu vàng, không sợ tặc trộm chỉ sợ tặc nhớ thương.

Cánh cá màu vàng chớp vài cái, Chu Nậu vung đuôi bạc bay lên bầu trời, dưới người xung quanh bóng cây che phủ như ánh chớp xẹt qua, thân thể xinh đẹp màu lông bạc dưới ánh trăng như sóng nước mềm mại.

“Chờ một chút.”

A Bảo điểm nhẹ vút qua mái hiên màu xanh, ngó lưu ly màu son xen lẫn xà nhà màu xanh biếc kéo dài không dứt, thân ảnh nàng như tia sáng theo sát phía sau.

“Rống—”

Chu Nậu bỗng dừng lại, cong người phát ra uy hiếp trầm thấp gào thét —

“Ta không có ác ý.” A Bảo lập tức dừng, bảo trì cự ly mười thước cẩn thận dè dặt đứng gần phạm vi công kích của nó, “Ta chỉ nghĩ... Muốn hỏi mi vấn đề.”

Chu Nậu ngẩng đầu lên, đôi mắt vàng trên cao nhìn xuống nàng, “Tiểu yêu, ta không có công phu rảnh rỗi ứng phó người. Trước khi ta mất kiên nhẫn tự mình biến khuất mất, trước giờ ta không để ý dùng nhiều yêu quái thái độ.”

“Mi rất vội sao?” Nàng hiếu kỳ hỏi.

Này không phải trọng điểm đi.

“Lần cuối cùng cảnh cáo ngươi: cắt ngay!”

Cùng với một tiếng thú rống đột nhiên tạo ra một trận cuồng phong, trong cuồng phong một cự thủy chú từ trên cao giáng xuống!

A Bảo khẽ quát một tiếng, một đợt hắc diễm quanh thân ầm ầm mà lên, thủy chú trước khi chạm đến thân nàng bị hắc diễm đốt nóng bốc hơi sạch sẽ!

“Tĩnh táo một chút, ta chỉ có một vấn đề nhỏ nhỏ...”

“Cắt!”

Cột nước gia tăng cao thêm mấy chục thước, a Bảo thân hình nhanh động, vọt người né tránh! Một bên không quên thiện ý nhắc nhở, “Cẩn thận a! Hoàng đế tương lai đang dưới chân chúng ta!” Nếu không để ý, trong lúc kích chiến làm hấn chết đuối xử lý thế nào?

Chu Nậu khỏe mắt giựt giựt, “Ngươi vẫn còn rảnh rỗi chèn ép ta!” Thủy chú kia chạm đến ngôi lưu ly màu son trước một giấy bỗng nhiên chảy ngược, thủy chú trong suốt trong bầu trời như con rồng bay lên tận trời cao!

A Bảo sớm vọt người tránh đi nháy mắt xuất hiện dưới thân Chu Nậu, trong lòng nó sớm gạt mình, tốc độ thật nhanh... Trách! Muốn công kích nó sao!

Một bàn tay nhỏ đáng thương tội nghiệp cầm móng vuốt nó, a Bảo thuần khiết ngửa đầu 45 độ, lệ sáng long lánh, “Ta chỉ cần hỏi một vấn đề là được ~”

Xuất hiện, truyền thuyết LOLI tất sát kẻ!

“...”=0=!

Cự ly gần mới chú ý đến, dưới ánh trăng gương mặt tái nhợt dị thường hiện lúm đồng tiền nhợt nhạt, Chu Nậu nói, “... Ngươi là cương thi?”

“A?”

“Cương thi... Lúm đồng tiền...” Yêu thú nghiêng đầu, ánh mắt lợi hại phảng phất muốn xuyên thấu da nàng vào tận bên trong, “Tên ngươi có chữ ‘Bảo’ sao?”

A Bảo sững sờ gật đầu.

“Rống —” Chu Nậu ngẩng đầu hét một tiếng điên cuồng, bên trong kết giới nhân loại không nghe được tiếng của nó, bên ngoài kết giới trăm dặm ngoài viên phát run dưới tiếng rống của nó —

A Bảo chớp chớp mắt, một giây sau, một cái lồng vàng bỗng dung xuất hiện trói trụ nàng! “Đi với ta gặp Nhai Tì đại nhân.”

Nhai Tì đại nhân...

A Bảo hưng phấn nắm cột lồng vàng nhìn nó, “Nhai Tì đại nhân cũng ở thời đại này sao?”

Chu Nậu quét nàng một cái, không đáp lời.

“Sớm nói rồi, mi sớm nói chúng ta trước tiên không cần đánh, ta nhất định phối hợp hoàn toàn.” A Bảo nghiêng đầu nhìn nó, “Nếu như ta bởi vì gặp Nhai Tì đại nhân mi có thể trả lời ta một chuyện được không?”

“Ngươi còn không chết tâm”

“Mi chỉ cần trả lời ta, có gặp một người... Ân, không, hẳn là yêu, là một yêu quái tiểu quỷ.” Đã là thượng cổ yêu quái nhất định gặp qua rất nhiều yêu quái.

Thế nào sao bên cạnh nó lại có hai tên cũng đang tìm người?

Chu Nậu mặc kệ nàng, chuyên tâm đem nàng mang về cung điện.

Mặt trăng tròn vành vạnh, một thân ảnh màu bạc thoáng hiện không cách nào nắm giữ bay về phía trước, sau đó là một cái lồng vàng bám theo sau...

A Bảo ngồi trong lồng vàng khoa chân múa tay miêu tả diện mạo tiểu quỷ, “Hắn tóc đại khái dài như vậy... Đuôi mắt dài dài có chút xé lên... Thân cao, ân, đại khái là đến bờ vai ta... A, đúng! Hắn có bộ dạng gần như Nhai Tì đại nhân, nhưng mà tuổi không lớn lắm... Còn có, dưới mắt có giọt lệ chỉ! Đúng... em trai Nhai Tì đại nhân có giống ngài không?”

Chu Nậu ban đầu cái đầu không quay lại trực tiếp coi lời nàng như không, nhưng lúc này nó nhìn không được, “Ngươi lại nói vớ vẩn ta không để ý ngươi trực tiếp hấp yêu lực sạch sẽ, dù sao cương thi phù hợp điều kiện không chỉ có mình ngươi.”

A Bảo lập tức bị hấp dẫn, “Mi cũng đang tìm người?”

Chu Nậu liếc nàng một cái, sửa lại, “Ta thay Nhai Tì đại nhân tìm người.” Từ trăm năm trước Nhai Tì đại nhân mặc danh chết sau sống lại sau khi tình duyên mệnh lệnh bấy yêu xuống hạ giới tìm một cương thi nhỏ tuổi, trách...

Nàng hiểu kỳ hỏi, “Ta cũng phù hợp điều kiện kia sao?”

“... Phù hợp.”

“Ngài ấy tìm người làm cái gì?”

“Người không cần tò mò nhiều.”

A Bảo nhún nhún vai, tâm niệm lại quay lại đề tài ban đầu, “Cái kia... Nhai Tì đại nhân có em trai hay không... Bộ dạng giống ngài như đúc?”

“Nhai Tì đại nhân là con thứ bảy của rồng.” Âm thanh gần như có như không, “Rồng có chín đứa con, không ai giống ai. Nhai Tì đại nhân là độc nhất vô nhị, căn bản không tồn tại một người diện mạo giống, tiểu yêu nếu người cứ tiếp tục nói năng bấy bạ, ta sẽ không nhân nhượng.”

A Bảo nhỏ giọng lẩm bẩm, “Chính là bọn họ thực sự rất giống nhau... Chỉ khác nhau giọt lệ chí kia...”

Chu Nậu trừng mắt, tình thế tạm thời không ổn, a Bảo liền ỳm khuất im lặng.

Xa xa, phía trước hiện lên đỉnh núi to lớn hiện trong không trung. Ngũ phong cao vút hơn mây, núi non chập chùng kéo dài ngàn dặm, khói mờ quần quanh...

Khoảng cách càng gần ngũ phong, gió càng lúc càng mạnh, a Bảo cặp mắt càng mở to, “Này... Không phải Câu Mang sơn chứ!” Câu Mang sơn sao lại xuất hiện ở chỗ này!

“Chắc, đương nhiên đây là Câu Mang sơn.”

A Bảo nhìn đỉnh núi khổng lồ, “Chính là... Câu Mang sơn không phải ở Phù Trần giới sao?”

Chu Nậu nghi ngờ nói, “Phù Trần giới là nơi nào?”

Không nghe nói qua Phù Trần giới sao.

A Bảo khẽ cắn môi, xem ra thời điểm này Nhai Tì đại nhân cùng hạn bạt còn chưa xây dựng Phù Trần giới... Nói như vậy, nàng có cơ hội chứng kiến Phù Trần giới được sáng lập. Sờ sờ mũi, a Bảo âm thanh thì thầm bất quá, “Hạn bạt kia cũng cùng Nhai Tì đại nhân ở trại Câu Mang sơn sao?”

“Hạn bạt? Nó chưa hề nghe qua hiện thế xuất hiện hạn bạt? Chu Nậu nhủ mảy, “Tiểu yêu, ta không phải đã cảnh cáo người đừng có nói năng bấy bạ.”

A Bảo thất vọng thờ dài, xem ra hạn bạt cũng chưa xuất hiện a...

Chu Nậu không thêm để ý tới nàng, tự ý mang lòng vàng bay đến đệ tứ trọng phong, dọc đường đi các sơn tinh thụ yêu chỉ trở a Bảo trong lòng xì xào bàn tán, nàng chỉ ngồi trong lồng, lòng vàng càng ngày càng bay nhanh nàng cũng bị choáng váng đầu đầu đến lợi hại.

Cùng với “Đông” một tiếng, a Bảo ở giữa không trung liền trực tiếp bị ném lên một gò đất bằng phẳng, trên gò đất một biển hoa bị nàng đột nhiên hạ xuống phát ra từng đợt thét chói tai nho nhỏ!

“Người chờ ở đây, ta đi tìm đại nhân —”

Âm thanh nửa nam nửa nữ dần dần đi xa...

A Bảo nâng trán, ngẩng đầu nhìn một biển hoa riu rít náo thành một mảnh, một hoa nhi tỏa ánh sáng huyền diệu kì hể ra, kinh hồn chưa kịp bình tĩnh lung lay thân nhìn nàng.

A Bảo ngờ ngác nhìn chúng nó nửa ngày, gãi gãi đầu, khoe môi cong lên một nụ cười, “Hắc! Xin chào a!”

Cùng lúc đó, gần biển hoa mệnh mông đó, trăm hoa quyến rũ khẽ rung cánh hoa nhỏ đỏ mặt nhìn lên một mỹ lệ thiếu niên đang ngồi xếp bằng ước chừng mười một mười hai tuổi. Trăm ngàn nguyệt sắc hồ điệp bay xung quanh hắn, cánh bướm khẽ rung động ánh lam khẽ chiếu lên mái tóc đen dài như thác...

Thiếu niên híp mắt, đôi mắt hẹp dài, một giọt lệ chí đỏ thấm như máu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 26: Chương 4

Nhìn trời, sắc trời dần dần trắng...

A Bảo ngồi trong lòng vàng, tay nâng má. Ngó, xem ra nhanh đến giờ Mão, không biết có thể trở về phủ Thái Thú đúng giờ không.

“Nàng là ai nha là ai nha?”

“Hi hi, là người đại nhân tìm kiếm sao? Phải không phải không?” Giọng nói tinh tế xung quanh không ngừng riu rít.”

A Bảo giương mắt nhìn, chỉ thấy mấy bông hoa xinh đẹp lay động cánh hoa trắng nhỏ giọng bắt quai, nói rất cao hứng, cánh hoa phấn bạch xoạt một cái đồ bùng lên, lá cây ôm cánh hoa thẹn thùng lung lay thân.

“Này.” A Bảo thấp giọng gọi.

Trước mắt các bông hoa nhỏ giật mình, nhao nhao lui về sau ba bước.

A Bảo vội mềm đi mấy phần, “Tôi có thể hỏi một chuyện không?”

Các hoa nhi đồng loạt lắc đầu, do dự, lại tốp ba tốp năm gật đầu.

“Các bạn... Có gặp qua Nhại Ti đại nhân?”

Gật đầu, các bông hoa lại lung lay thân, lá cây xanh biếc hạnh phúc ôm nhụy hoa đỏ bùng xoay xoay.

A Bảo cẩn thận thăm dò, “Các bạn có gặp qua một tiểu quý có bộ giáng y hệt Nhại Ti đại nhân không? Ân... Hần đại khái cao như vậy, mắt trái không có lệ chí.”

Một bông hoa nhỏ cẩn thận nói, “Dưới mắt trái không có lệ chí? Chưa gặp.”

“Không đúng không đúng.” Hoa nhi bên cạnh nhỏ giọng nói, “Nhại Ti đại nhân trước kia cũng không có lệ chí, trăm năm gần đây mới có. Bạn muốn tìm đại nhân phải không?”

A Bảo chậm rì rì lắc đầu, “Không phải ngài...”

Các bông hoa đồng loạt rung cánh hoa, “Nha ~ thực tiếc nuôi nha...”

Một làn gió kỳ dị thổi trên đầu.

“Đại nhân —”

Các bông hoa đang rung cánh đột nhiên đồng loạt rũ xuống.

A Bảo vốn cúi thấp đầu nói chuyện với bông hoa, đợi nghe chúng nó kinh hô sau, trong tầm mắt một thoáng hiện lên vạt áo giáng hồng, viền vàng thuận theo nếp áo phủ xuống dưới chân.

A Bảo ngẩn ngơ ngẩng đầu —

Đập vào mắt là mái tóc đen như thác, giống như tơ lụa thuận buông tận dưới chân, y phục giáng hồng lộ ra khuôn mặt kinh tâm động phách...

Tiểu quý...

Tầm mắt chạm đến lệ chí đỏ thắm, không phải! Là Nhại Ti...

A Bảo hiểu kỳ đánh giá Tiểu Nhại Ti, nhìn tới nhìn lui mỹ thiếu niên khoảng mười một mười hai tuổi này cùng khuôn mặt lạnh lùng mà cường hãn. Nhưng không biết vì sao, trong đầu lại hiện lên gương mặt tiểu quý khả ái phần điều ngọc thể.

Nhại Ti không nói chuyện, đôi tay chấp sau lưng cao ngạo nhìn xuống a Bảo, tùy ý để nàng bình đầu phẩm tước hần.

A Bảo mê muội nói, “Cậu... Nhận thức tôi sao?” Nhìn thấy rõ ràng nàng tâm tình chấn động lợi hại, chẳng lẽ nàng đoán sai?

Thiếu niên bỗng dung mặt lạnh, hai tay sau người nắm chặt, trên mặt bình tĩnh, vẻ mặt khó có thể hình dung biến hóa kỳ lạ phức tạp.

A Bảo giật mình, “Cậu sao vậy?”

“Người đã quên mất ta?” Thiếu niên lại nhần, lại nhin. Tay vung mạnh lên, giữa không trung đột nhiên hiện lên một đạo cự đao, a Bảo chỉ cảm thấy một trận sát khí xẹt qua, vốn lòng vàng vô cùng kiên cố trên đỉnh đầu nàng bị chém thành hai nửa!

Dạ!

A Bảo trong lòng sợ hãi vỗ ngực, hấn đang tuyên bố khiêu chiến mình sao? Đang muốn dùng hỏa nghênh chiến thiếu niên bên cạnh bỗng vọt tới bắt lấy tay nàng —

“A Bảo...” Thiếu niên cầm tay nàng khẽ gọi, mái tóc buông trước ngực che dấu biểu tình hấn giờ phút này. Vốn hấn muốn xông lên ôm chặt nàng trong ngực như trước. Nhưng trăm năm qua đi, tiểu thiếu nữ ngây ngô năm đó vẫn không thay đổi, mà hấn cũng đã lớn lên, đã... Cao hơn nàng.

Hấn cầm lấy tay nàng muốn gần nàng thêm mấy phần, nhưng khoảnh khắc chạm đến đôi mắt trong suốt lại dừng, thu hồi tay.

A Bảo bị Nhai Ti thỉnh linh phản ứng mạnh mẽ giật mình, cùng lúc hấn thu hồi tay nàng phòng bị lui một bước, “Cậu làm cái gì?”

Nhai Ti mỉm cười môi mọng, vốn vẻ mặt kiêu căng dần dần giảm sút, mơ hồ lộ ra một phần ủy khuất khó phát hiện.

Về mặt hấn như vậy a Bảo có chút quen mắt, mỗi lần tiểu quý buồn bực nàng đều mỉm cười trừu tượng. Đột nhiên cảm thấy thân thiết mấy phần, hơn nữa Tiểu Nhai Ti còn nhỏ hơn mình mấy tuổi, ít đi cảm giác uy hiếp rất nhiều. A Bảo tâm đại động, gãi tai hơn nửa ngày mới nghẹn ra một câu, “Cái kia... Nếu vừa nãy tôi chọc cậu tức giận tôi xin lỗi cậu được không? Nếu không nữa thì, để cậu mắng trở lại?”

Kiên cường nén ngọn lửa xuống lần thứ hai lại dấy lên, “Ngươi liền ở đây nghĩ đến ta là ai lại nói!” Nhai Ti cắn giận vung tay, trực tiếp phẩy áo bỏ đi.

Khóe mắt giờ lên, thân ảnh ngang ngược dần dần trùng hợp với ký ức a Bảo, a Bảo không tự giác khẽ gọi, “... Tiểu quý...”

Âm thanh rất nhẹ, trong gió đêm trầm thấp khó có thể nghe thấy...

Thân ảnh vừa phẩy áo bỏ đi hơi hơi chậm lại.

Không phải đi...

A Bảo thăm dò lần nữa xác nhận một lần, “Tiểu quý?”

Thân ảnh kia lại ngừng vài giây sai cũng không quay đầu lại.

Chẳng lẽ... Lại nhầm...

A Bảo cúi đầu lẩm bẩm vài tiếng, còn không kịp đợi nàng phản ứng bỗng dung bị kéo vào một cái ôm, hấn ôm nàng cực chặt, chặt đến nỗi muốn đem xương cốt nàng vỡ vụn.

“Tiểu quý?”

Thiếu niên không lên tiếng, trong lòng âm thầm chán nản không thôi.

“Tiểu quý...” A Bảo dùng sức nháy mắt mấy cái, xác định thực là hấn, đôi tay dùng sức ôm lấy hấn, “Tiểu quý tiểu quý tiểu quý! Thực là cậu! Cậu trước đi đâu? Tôi vẫn đi tìm cậu, thế nào tìm không ra...”

“Uy, ai chuẩn ngươi đụng ta!” Hấn vẻ mặt chán ghét phần nộ chưa tiêu giảm, lại không có buông tay nàng. “Ngươi không phải đã quên ta!”

“Tôi không nghĩ cậu là Nhai Ti... Ân, không, cậu chính là Nhai Ti! Nhưng trước kia tôi cho rằng cậu không phải Nhai Ti, nhưng...” Càng giải thích càng loạn, a Bảo buồn bực muốn bứt tóc. Còn không đợi nàng quán quýt xong, tiểu quý lúc trước bình tĩnh ngay trang, tức giận ngắt lời nàng.

“A Bảo! Lần sau không cho quên mất ta có nghe không! Bằng không ta liền không thèm nhìn ngươi nữa!” Hấn hung tợn với thiếu nữ trong ngực cánh cáo, nhưng tay ôm nàng lại cứng như sắt thép, phảng phất sợ hãi nàng lần thứ hai lại biến mất.

A Bảo bị hấn ôm không cử động được, trong hơi thở toàn là hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái dễ chịu của thiếu niên.

“Cái kia...” Thật lâu sau, âm thanh mềm mại lên tiếng.

“Cái gì?”

A Bảo nhăn nhó cái mũi, “Cậu thế nào... Lại trở nên cao vậy?”

Trở nên cao = =!

Hấn khinh bỉ liếc nàng một cái, buông nàng ra, “Thời gian đã qua trăm năm, ta sao lại không lớn lên?”

A Bảo gãi gãi đầu, “Hả? Không phải mới mấy tháng sao?”

Nhai Ti xoay người, trước dẫn đường.

Xem ra bọn họ cần phải khai thông đầy đủ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 27: Chương 5

Vô ý thức khẽ vuốt giọt lệ chỉ dưới mắt, thiên địa vạn vật, đều có phép tắc.

Đối với kẻ yếu, thiên tiên càng cường đại thì càng trả giá đắt.

Hắn chính là con thứ bảy của thượng cổ Long thần, có thể thọ ngang với trời đất. Khác với những người gian nan tu tiên, bọn họ vừa ra đời đã là tiên.

Nhưng, bọn họ lớn lên cũng càng ngày càng hung hiểm hà khắc.

Lúc bọn họ sau khi sinh ra liền phải biến hóa, nếu biến hóa thất bại vĩnh viễn sẽ thoát khỏi gia tộc mất đi ý thức. Sau khi biến hóa có thể tu luyện phép thuật, nhưng muốn thoát khỏi thời gian ấu niên nhất định phải thông qua Trúc Cơ, nếu Trúc Cơ thất bại thì sẽ nguyên thần tan hết hoặc tử vong. Sau khi Trúc Cơ thành công còn cần phải thụ kiếp mới trưởng thành dựng vợ gả chồng. Đợi tu hành đột phá đến giới hạn cao nhất cũng là gian nan nhất — tâm ma. Tâm ma vô hình vô dạng khó phòng ngự, một bước sai từng bước sai, một khi đã sai sẽ sa đoạ thành ma đánh mất tiên tịch, thậm chí hồi phi yên diệt.

Hắn chính là con thứ bảy, sau khi biến hóa cha và anh đều phi thăng đi Bồng Lai, ngàn năm cô đơn tự lằn mò tu hành, thất bại Trúc Cơ hắn vốn tưởng rằng phải chết không thể nghi ngờ. Không ngờ hắn lần thứ hai mở mắt, lại phát hiện chính mình biến thành linh thể, một thân pháp lực đánh mất hơn nửa, mà trước mắt... Là một thế giới hoang đường không thể tưởng tượng được.

Du đãng tại thế giới này mấy ngày, yêu quái chung quanh phần lớn tóc dài mắt xanh, mũi cao con mắt sâu, trong miệng nói thứ tiếng thật khó hiểu. Hơn nữa con gái thật không biết liêm sỉ, thanh thiên bạch nhật liền đề trần đi trên đường phố, váy kia ngắn đến mông, lộ ra một vùng da trắng. Hắn từng cố gắng đuổi theo một con yêu quái bay trên không, yêu thú khổng lồ kia vô cùng cứng rắn như chim đồng, nhưng so với Côn Bằng cũng không lớn lắm, cả ngày chỉ biết bay qua bay lại không ngừng đến nơi giống nhau. Chẳng lẽ nó là họ hàng gần của Vệ Tinh? Con quái chim kia mỗi ngày ăn rất nhiều yêu quái, nhưng ăn không bao lâu lại đến một chỗ khác phun ra... Là không hợp khẩu vị sao?

Hắn cả ngày mê mang mà buồn bực du đãng trên thành thị này, cho đến khi... Gặp nàng.

Nàng là đàn yêu chỉ mơ tưởng làm người, nhân sinh ngắn ngủn hơn mười năm, giống như sương mai. Tu tiên không tốt sao, tại sao phải làm người?

Nàng nói cho hắn thế giới này gọi là “London”, quái chim kia gọi là “Máy bay”. London? Là nơi nào, có xinh đẹp bằng Trường An sao.

Đàn yêu kia đối với hắn cực tốt, tiên vốn là vô tình vô dục, hắn lần đầu tiếp xúc với cha anh không có cách nào dành cho hắn ôn nhu dịu dàng. Thân thể mỗi ngày một gầy yếu trong suốt, hắn biết rõ chính mình đại nạn dần dần tới... Mông lung theo sát nàng vào Phù Trần giới, năm năm nay hắn gần như trong cơn ngủ say vượt qua, cho đến khi hắn rời khỏi — hắn chỉ mơ mơ hồ hồ biết nơi hắn ở cũng gọi là Câu Mang sơn, cái khác rốt cuộc không biết rõ.

Chỉ là, hắn lại không ngờ, đàn yêu kia lại ngay lúc hắn sắp chết nhét nội đan vào trong miệng hắn...

Nội đan là mệnh mạch của yêu quái, nếu mất nội đan, nhẹ thì tu vi mất hết, nặng thù nguyên thần tan hết hồi phi yên diệt.

Mượn theo nội đan của nàng hắn rốt cục trở lại bản thể, khi hắn tỉnh lại đối mặt với vẻ mặt kích động của các thần hạ, mắt trái bị nội đan của nàng chà qua nóng rực không thôi, mấy ngày sau dần dần ngưng kết thu nhỏ lại, đợi Chu Nậu nhắc nhở, hắn mới phát hiện vết tích kia ngưng tụ thành một giọt lệ chỉ đỏ thắm. Nghĩ đến a Bảo, ngày ấy hắn đến phút cuối đây nội đan đem trở lại a Bảo, không biết nàng hiện tại ra sao?

Nhưng mặc cho hắn trăm năm qua tìm kiếm thế nào, lại thủy chung cũng không tìm được nơi gọi là “London”. Chu Nậu từng khéo léo khuyên hắn, hết thấy chẳng qua lúc hắn đang trong Trúc Cơ kỳ mơ một giấc mộng dài, trên đời này trừ Bồng Lai Minh phủ, chưa từng nghe thấy cái gì London hay Phù Trần giới...

Bây giờ mới biết, nhưng chỉ là phút chốc, lúc ấy nàng chậm hắn một bước biến mất lại muộn hơn trăm năm...

“Thực không quen a.” Thiếu nữ thì thào, “Ban đầu cậu nhỏ nhỏ, chỉ tới vai tôi. Hiện tại “Phản phật” cao lớn như vậy, cao hơn cả tôi, không tốt không tốt.”

Hắn cười nhẹ, “Đã qua trăm năm, về sau ta chỉ biết càng ngày càng lớn càng ngày càng cao, người vẫn cố quen là được.”

Nàng sờ sờ cái mũi rất là mát mát, “Chắc, đối với tôi mà nói chúng ta chỉ tách ra mấy tháng. Chao ôi, thế nào đã qua trăm năm.” Tiểu quỷ đã không thể kêu là tiểu quỷ nữa.

Đúng a, trăm năm...

Nhai Tì do dự hạ mắt xuống, cuối cùng vẫn tiến lên hoài niệm ôm eo a Bảo, như năm ấy nàng vẫn ôm hấn vào giấc ngủ.

A Bảo ngoan ngoãn đứng không động, tùy ý hấn ôm, một tay vỗ về cái đầu, giống như năm đó đối với tiểu quỷ làm thế. Liền giống... An ủi mèo bự như thế =!

“Ngươi sẽ rời khỏi ta sao?” Tựa hồ cảm thấy có chút bề mặt, thiếu niên chôn mặt trên vai nàng rầu rĩ nói.

“Cái kia...” Nghĩ đến còn phải trở về báo ân, a Bảo chột dạ gãi gãi đầu áp ứng.

Hấn lại kích động, ngẩng đầy hung ác trừng nàng, “Lúc đó ngươi không phải nói không rời khỏi ta sao!” Lúc hấn sống chết liền chính miệng nàng nói, chẳng lẽ chỉ là lừa hấn!

“Tôi là nói...”

“Kia ngươi muốn trở lại Phù Trần giới? Ta cũng cùng nhau trở về.” Bấy giờ hấn tu vi tiến nhanh, đi cái Phù Trần giới kia cũng không phải không được. Càng hưởng chi... Không biết rõ a Bảo “Dự trữ lương thực” như thế nào, thiếu Kim Khóc cả ngày riu rít bên tai hấn cũng có chút không quen.

Phù Trần giới...

A Bảo há miệng thở dốc, há hốc mồm, cậu còn không tạo ra tôi trở về thế nào a?

Lời nói đầu lưỡi lại vòng vo nuốt vào, a Bảo tuy rằng thần kinh thô to, lại không dám tùy ý nói xằng. Nếu không cẩn thận cải biến tiến tình lịch sử, kia cũng không ai có thể dự liệu được các thế hệ sau sẽ bị ảnh hưởng thế nào.

Hiện tại mỗi người đều tự tồn tại, có thể vô dụng hoặc là bình thường, nhưng ai cũng không có cách nào khẳng định con cháu hấn sau này có thể xuất hiện một nhân vật lớn hay không. Có lẽ là anh hùng dân tộc hay là kiêu hùng một đời, có lẽ là tinh thông thiên văn địa học, có lẽ là Đại Vương triều phát triển, có lẽ là thi tiên từ nhân, có lẽ là nhà phát minh nhà sáng chế...

Nhè nhẹ từng đợt từng đợt đan xen lẫn nhau, dù sao lịch sử, không thể thay đổi, nếu không thật không có ai tương tượng nổi.

“Sao lại không nói chuyện?” Nhai Tì nhăn mày.

“Tôi không trở về Phù Trần giới...” A Bảo thấp giọng nói, “Tôi muốn trở về Huỳnh Dương phủ Thái Thú.”

“Lí Uyên?” Là người được thiên mệnh chọn. Thay vì nói thiên mệnh lựa chọn chính hấn chẳng bằng nói chọn con trai hấn.

“Ừ!” A Bảo dùng sức gật đầu, “Tôi muốn đi báo ân!”

Hấn nhíu mày càng chặt hơn, “Ngươi muốn lấy thân báo đáp sao?”

A Bảo xấu hổ gượng đỡ khế kêu, “Tôi chỉ làm nha hoàn âm thầm bảo hộ hấn! Ai bảo cậu báo ân là phải lấy thân báo đáp!”

“Nhưng... Thiên hồ đều báo ân như vậy.”

Khó trách truyền thuyết hồ ly tinh nhiều như vậy ==

A Bảo gạt mình hiểu ra, thụ giáo gật đầu, “Tôi chỉ bảo hộ hấn một năm, một năm sau tôi trở về.”

Tri ân đồ báo hấn tự nhiên hiểu rõ, nhưng vừa mới gặp lại nàng liền vội vã rời đi, trong lòng thiếu niên có chút buồn rầu, “Ta bảo Chu Nậu cùng ngươi, nếu có chuyện gì liền gọi nó truyền đạt.”

A Bảo mắt không chớp nhìn hấn, “Tôi sẽ thường xuyên trở về thăm cậu.”

Hấn hừ lạnh một tiếng.

Nàng háng giọng, “Đúng rồi, cậu có mệt hay không?”

Hấn nghi ngờ nhìn nàng.

“Ách... Ngại ngủ a.” Nàng có chút ngại ngủ, “Tôi nhìn thật lâu, nhưng cậu vẫn ôm tôi không buông... Có thể buông trước ra được không? Cậu đừng vào xương cốt của tôi, thực khó chịu a!”

“...” Hấn nhắm mắt lại, lại mở mắt ra bình tĩnh cười, “Không sao.”

Phủ Thái Thú

Một góc Đông uyển, sương sớm từng giọt, không khí thấm mát.

“Thiếu gia, không nghỉ ngơi thêm một chút sao? Sớm đã tỉnh lại.” Vệ Thi đứng trước tường, một thân khỏe mạnh.

Vũ Văn Triệt tay cầm quyền sách, mặt mày thanh lãnh, áo nhung chồn thuần trắng càng tôn thêm vẻ ngọc lập của hắn.

Bây giờ quốc khổ trống không, loạn dân nhao nhao khởi nghĩa, thánh thượng rồi lại hưng trí bưng bưng xuống Giang Đô... Đại ca bây giờ càng thường xuyên vắng lai với Đột Quyết, mơ hồ có tâm phản...

Nắm quyền sách càng chặt, hắn khoanh tay mà đứng, nửa ngày không nói.

Cân nhắc nhiều lần, từ phía sau đột nhiên truyền tới tiếng Vệ Thi kêu thảm!

Có thích khách?

Hắn đột nhiên xoay người chờ hành động —

Lại phút chốc đối diện với một đôi mắt trong suốt sáng ngời.

A Bảo nháy mắt mấy cái, nở nụ cười rục rờ. Nha, gấp gờ ân công!

“Có thể hay không... Phiên toái người đặt chân...” Vệ Thi nỗ lực ẩn nhẫn, nhưng mấy lời này lại không cách nào che dấu.

A Bảo chợt dạ nhảy ra, nhưng lại không lưu ý dẫm lên tay hắn, “A, thực xin lỗi thực xin lỗi!”

Người trên mặt đất nằm hình chữ nhân nghiêng rặng đầy mùi thuốc súng, “Cái kĩ thuật sút sẹo của người, có cửa không đi, bò tường làm gì!”

“Quá xa...” A Bảo nhỏ giọng nói.

Nha đầu sai vật ở sương phòng cách chỗ này chỉ có một bức tường, nhưng muốn tới được phải qua bảy tám cái hành lang, gần đó lại có mấy uyển lạc, có một thời vài gã sai vật thừa dịp đêm khuya lén lút bay qua... Khụ, giống hắn cùng thiếu gia sáng này là như vậy đó.

Nhưng nha hoàn treo tường... Bình sinh ít thấy = !

“Liên mấy cái hành lang đó người cũng lười sao!” Vệ Thi không chút xấu hổ giận dữ mắng mỏ.

“Tôi vội vàng.” A Bảo hàm súc nói, nàng thừa dịp mặt trời chưa lên chạy nhanh trở về.

Vệ Thi nhảy lên, “Một nha hoàn làm việc nặng thì vội cái gì!”

... Hai người có qua có lại.

Rất hiếm thấy Vệ Thi sinh động như vậy.

Vũ Văn Triệt gấp quyền sách đánh giá khuôn mặt nhu nhược như trẻ con, gió thổi qua tiểu thiếu nữ, lần đầu đặt nàng vào trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 28: Chương 6

Trời cao như gột rửa, nghìn dặm không mây. Bên ngoài uyển gió tuy se lạnh, nhưng trong uyển ấm áp hiệu quả thật tốt. Âm thanh thanh nhã của công tử bên tai vẫn còn tiếp tục, a Bảo cẩn thận dẫu tay áo, che miệng ngáp...

Từ nhà bếp bị điều đến bên cạnh ân công không đến hai ngày, nàng cùng công tử đến Thẩm viên hầu hạ, mới biết thì ra ân công ở Trường An có danh tài tử, lần này đi thăm tỷ tỷ Đường quốc công nhờ ngài làm gia sư cho tiểu thiếu gia Lý gia.

Thực không thú vị a...

Nàng nỗ lực hạ thấp sự tồn tại lui về góc tường, cúi thấp đầu kính cẩn lại ngáp thêm cái nữa.

Một cái chặn giấy “Đông” một tiếng bay về phía nàng, a Bảo người linh hoạt tránh sang bên cạnh, chỉ nhìn thấy trước bàn một tiểu thiếu niên mặt mày

tuần tú nháy mắt với nàng mấy cái, hần nhìn qua tuổi tác cũng xem xem Nhại Ti, nghĩ đến tiểu quý, a Bảo tâm tình tốt hơn nhiều nở nụ cười với hần.

Trên khuôn mặt tái nhợt ồm yếu lộ ra một nụ cười xán lạn làm tư thái nhu nhược của nàng thật mâu thuẫn, lại có vẻ minh diễm không nói rõ ràng.

Tiểu thiếu niên kia sững sốt một chút, Vũ Văn Triệt dùng lớp học nhìn hần một cái, trong mắt lộ ý cảnh cáo, thiếu niên kia liền thức thời quay đầu trở lại tiếp tục lật xem công văn. Chỉ là, hần tuy rằng không tiếp tục trêu chọc nàng, ánh mắt lại thường thường đảo trên người tiểu thiếu nữ.

A Bảo không tiếp tục chú ý tới hần, tự ý híp mắt sau lưng Vũ Văn Triệt lên lút che miệng, đến Vệ Thi cũng cẩn thận quay lưng lại ngáp liên tiếp, nàng tìm đến đồng bào cách mạng cười với Vệ Thi.

Vệ Thi một cái ngáp còn không xong bị ghen tại cổ, mắt hần trừng to, tạt nước lạnh vào tình hữu nghị của a Bảo.

Không việc gì cười loạn với nam nhân, tuổi còn nhỏ liền nghĩ câu dẫn hần sao!

Ý chí cùng tiết tháo của hần vô cùng kiên định.

A Bảo ừy khuất mếu máo, không biết hần vì sao lúc nào cũng nhìn nàng không thuận mắt? Liếc thấy hần che kiếm ra bên ngoài luyện, nàng không nghĩ nhiều, thừa dịp Vũ Văn Triệt không chú ý cũng chạy ra ngoài...

Ra ngoài tinh thần đều không giống nhau.

Vệ Thi một bước ra ngoài liền thở sâu, không khí lạnh nháy mắt làm tinh thần hần phấn chấn lên.

Quả nhiên, không khí nho giáo không thích hợp với hần người thô kệch này, nam nhân nên mồm to uống rượu ăn thịt miệng liếm huyết đao, cả ngày xuân hoa thu trăng ngâm thơ làm câu đối có thể giết được Thất tử Đột Quyết sao!

Chọn một nơi gần thư phòng có thể nhìn thấy toàn cảnh bên trong, Vệ Thi chậm rãi rút kiếm, kiếm ngân trong trẻo vang lên, hần lật tay điều chỉnh tư thế hoàn mỹ, ngự kiếm vu khí, tâm tùy ý đi.

Chỉ thấy hần khí như tinh nguyệt, kiếm tựa rồng bay.

Nhất thời kiếm khí vũ vũ, bạch quang lưu chuyển, Vệ Thi một thân trang phục khua tay múa kiếm, kiếm phong cuốn tuyết lên, bông tuyết lát phát bay vòng quanh thân kiếm uốn lượn như huyền nguyệt, chưa kịp rơi xuống đất liền bị kiếm khí đánh tan...

Mũi kiếm trong trẻo, cũng chưa hề chạm qua bông tuyết...

“Thật lợi hại.”

Âm thanh mềm mại vang lên, Vệ Thi nâng kiếm hướng về người tới, nháy mắt kiếm phong dừng lại, ngừng trước đôi mắt tỏa sáng lấp lánh.

Vệ Thi giận dữ mắng mỏ, “A Bảo? Ai bảo ngươi ra? Trở về!”

“Không trở về...” A Bảo trực tiếp cự tuyệt, con mắt trong sáng hưng phấn nhìn hần, “Anh có võ công sao? Có thể dạy tôi được không? Chiêu kiếm kia thật lợi hại, tôi có thể học sao?” Từ nhỏ liền nghe ba cùng bà nội kể về chuyện xưa hiệp khách anh hùng, nàng cùng em trai, nghe chuyện về truyền thuyết đại anh hùng đã hâm mộ từ lâu.

“Nữ nhi gia học công phu này làm gì, nhàn lương thực đức mới là bổn phận.”

A Bảo trực tiếp xem nhẹ lời hần nói, nhìn trời, ánh mặt trời không quá chói chang, bằng đạo hạnh của nàng còn có thể chống được một hồi. Lúc này “Thịch thịch thịch” chạy đến bên cạnh hần sử dụng tất sát kế: kéo tay áo, ngửa đầu 45 độ, lệ sáng long lánh, “Tôi muốn học, muốn học, dạy tôi đi dạy tôi đi ~”

Vệ Thi bị con ngươi nước mắt lưng tròng nhìn, không chịu nổi yếu ớt hơn rất nhiều, “Sao lại có nữ tử không biết nhục nhã vậy... Sao có thể tùy ý thân cận nam tử...”

A Bảo kiên trì bền bỉ tiếp tục thuần khiết ngửa đầu 45 độ, lệ sang long lánh, “Dạy tôi đi dạy tôi ~”

Vệ Thi gãi dũa nói, “Lôi lôi kéo kéo, còn thể thống gì...”

Lệ sáng long lánh, “Dạy tôi, dạy tôi ~”

Bắt đầu dao động “... Không thể như thế...”

“Dạy tôi dạy tôi ~”

“...”

Vệ Thi trừng nàng một cái phân phó thị vệ khác đi đem một kiếm mới đến, a Bảo vui mừng ôm chặt gò má, nhìn trời.

LOLI khổng, quả nhiên không chỗ nào không dùng...

Thư phòng, cách nửa cửa sổ Vũ Văn Triệt không để lại dấu vết nhìn về nơi ẩm ỉ.

Vừa mới hơi giương mắt, liền nhìn thấy Vệ Thi cầm kiếm luyện, mây sau lại phối hợp dưới chân bộ pháp dùng với tay, nghiêng người, bạch quang chớp mắt xẹt qua, trước mắt hắc bông tuyết toàn bộ bị cắt thành hai nửa...

A Bảo hăm mộ nhìn hắc động tác lưu loát tiêu sái, học hắc cũng cầm kiếm luyện, thứ nhất xoay người, hết sức chuyên chú chém —

Khí lực nàng khá lớn, động tác dưới chân quá gấp, một cái xoay người trường kiếm trong tay bị nàng dùng sức, “Đông” một tiếng chuôi kiếm đập lên trán Vệ Thi bên cạnh làm mẫu!

Vệ Thi cầm chuôi kiếm chậm rãi quay đầu, xanh mặt, khóe miệng run rẩy...

Vũ Văn Triệt không nhìn được cười, cường chế cười thu hồi tầm mắt tiếp tục hồ hững giảng bài, không ngờ thoáng nhìn tiểu thiếu niên trước bàn cũng lạng lẽ cười lên nhìn về kia. Hắc đậm đậm lên tiếng, “Thế Dân.”

Thiếu niên kia lập tức ngồi nghiêm chỉnh, vô cùng nghiêm túc chăm chỉ.

Vũ Văn Triệt than nhẹ, tiếp tục cầm án thư dạy.

...

Một lúc lâu sau, Vũ Văn Triệt gấp sách lại, vừa mới tuyên bố tan học, thiếu niên kia liền lập tức “Phản phật” đứng lên, cực kỳ hứng thú chạy về phía đất trống.

Vệ Thi xanh mặt tối sầm cầm chuôi kiếm, đồng dạ hùng hồn, “Đây là lần thứ mấy, lần thứ mấy!” Tiểu nữ oa này đang đùa giỡn hắc sao, chuôi kiếm này hắc mỗi lần làm mẫu một lần liền đập một lần, hay là trông hắc giống như đang luyện thiết đầu công!

A Bảo vô tội đến cực điểm, “Tôi thực không phải cố ý, chính là... Khí lực lớn, kiếm kia thực sự quá nhẹ, tôi vung lên, nó liền bay ra ngoài.”

“Còn nhẹ!” Vệ Thi hung ác trừng nàng, này đã là bình khí nặng nhất, có hơn năm sáu chục cân, có thể nâng được nó lên đã không phải nữ nhân, mà tiểu oa nhi này còn ngại nhẹ!

A Bảo nghiêm túc nói, “Không lừa anh.”

Vệ Thi lại trừng nàng một cái, không tự giác sờ đầu, cái trán sưng lên một cục, nhất thời tức giận nói, “Không dạy không dạy!” Nói xong phẩy tay áo bỏ đi.

A Bảo ủy khuất đến bên hiên, hành lang dài đột nhiên nhảy ra một vị thiếu niên, hắc cười hi hi nói, “Hắc không dạy ta dạy cho ngươi, công phu của ta chính là xếp thứ hai trong mấy vị huynh đệ.”

“Bởi vì huynh xếp hạng hai, nhị ca.” Mấy vị huynh đệ khác tuổi nhỏ, nhị ca nói mấy lời này cũng không biết thẹn.

“Ngậm miệng! Nguyên Cát.” Thiếu niên kia thẹn quá hóa giận lút trừng mấy ấu đệ một cái.

Tiểu đồng chừng bảy tám tuổi cười tặc tặc, “Cẩn thận đệ nói cho Trương Tôn tỷ tỷ... Nhị ca lén lút cùng nha hoàn của Vũ Văn cữu cữu...”

Thiếu niên kia mặt lập tức từ hồng chuyển trắng lại từ trắng chuyển thành xanh.

Xa xa, Vệ Thi rống về phái hiên, “A Bảo, còn không qua đây hầu hạ!” Thiếu gia đã ra, nàng làm nha hoàn còn rảnh rồi bắt chuyện với mấy vị thiếu gia Lý gia!

“Liền tới!” A Bảo ứng thanh, chỉ vội vàng gật đầu với hai vị thiếu gia, liền chạy nhanh đuổi kịp Vệ Thi.

Vũ Văn Triệt trở lại, nhìn thấy tiểu thiếu nữ vội vàng chạy về phía hắc, tuy là một bộ dạng nhược liễu phù phong, nhưng cực kỳ mâu thuẫn với các cung nữ khuê tú nguyên khí sáng ngời hiếm thấy.

A Bảo đến bên cạnh hắc, biết điều đứng vững, “Thiếu gia!”

Vũ Văn Triệt mặt không biểu tình, không vui phát hiện vừa mới có chút thất thần, hắc liếc lạnh a Bảo một cái, xoay người trở về uyển từ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 29: Chương 7

Màn đêm buông xuống, a Bảo cầm kiếm dưới ánh trăng nghiêm túc luyện kiếm.

Trên tóc nàng trừ trâm bạc ra không có trang sức nào, mà trâm bạc hình thù kỳ lạ, cây trâm tựa như ngân hồ, trông rất quý dị, trên lưng còn mọc thêm hai cánh màu vàng giương cánh như muốn bay, vô cùng sinh động.

A Bảo cầm kiếm lại một lần chém xuống, bổ, đâm, vung đủ các động tác cơ bản, đồng thời không quên chú tâm, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa.

“Người luyện cái này làm gì?” Trâm bạc trên đầu nàng đột nhiên phát ra âm thanh, âm thanh vô cùng mờ ảo, bất nam bất nữ.

“Luyện kiếm.”

“Ta không có mù.” Chu Nậu không chịu nổi nói, “Chúng ta là yêu, dùng phép thuật còn tốt hơn luyện kiếm.”

“Mới trước đây, nguyện vọng của em trai chính là sau khi lớn lên làm một đại hiệp võ công cái thế.” A Bảo sờ sờ kiếm, “Đã có cơ hội, ta nghĩ thay em trai thực hiện nguyện vọng này, tuy rằng ra không thể làm đại hiệp, nhưng ra có thể sống lâu, chí ít có thể đạt tới mục tiêu võ công cái thế.”

Chu Nậu liếc nàng một cái, không có cách nào lý giải ý tưởng của nàng.

Đối với yêu quái mà nói, toàn tâm gia tăng đạo hạnh cùng tu hành là bản năng mà theo lẽ cần phải làm, chỉ vì bởi kỷ niệm hoặc lý do kỳ quái gì đó mà làm chuyện vô dụng, tại thế giới yêu quái xem như hoàn toàn ngu xuẩn.

A Bảo không nói với nó, hết sức chuyên tâm luyện một lần...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, động tác nàng do ban đầu trúc trắc chậm chạp, dần dần cũng có hình dạng lưu loát, ánh trăng hóa thành những sợi bạc nhỏ từng vòng quanh nàng, cũng không biết xúc động cái gì, a Bảo đột nhiên linh cơ vừa động, dừng động tác...

Hắc điểm của nàng tuy rằng uy lực cực lớn, nhưng chỉ thích hợp cho công kích cự ly xa mục tiêu không di chuyển, nếu đối mặt đối thủ cự ly gần cùng di chuyển nhanh nàng chỉ có thể dựa vào thân pháp nhanh chóng kéo xa cự ly giữa hai người rồi mới công kích.

Nếu như... Có khả năng chuyển hắc điểm sang kiếm, kết hợp cùng thân pháp và chiêu thức thì...

Đáng tiếc ngọn lửa của nàng có thể thiêu hủy hết thấy, chỉ sợ còn chưa dẫn lên kiếm, kiếm kia liền trực tiếp hóa thành tro bụi...

A Bảo đầu khổ suy tư nên giải quyết vấn đề này ra sao, khuôn mặt nhăn thành cái bánh bao, trên gương mặt bánh bao khả ái, về sau nàng thành danh qua một cuộc chiến kinh động thiên hạ sát chiêu này đều lấy nguyên mẫu ở đây...

Theo ý nghĩa nào đó mà nói, a Bảo cũng là một người điên cuồng theo đuổi con đường chiến đấu điên cuồng trở thành kẻ mạnh.

Trở nên mạnh, mạnh hơn, mạnh hơn nữa... Ý niệm này làm a Bảo liên tiếp mấy đêm chưa ngủ, trong đầu chỉ suy nghĩ làm thế nào để đột phá.

Cuối cùng Chu Nậu chịu không nổi, thúc giục a Bảo lên giường ngủ, nghĩ đến mấy ngày nay nàng ngủ gà ngủ gật tần suất ngày càng cao, cao đến mức công tử không có cách nào một nhắm một mở, a Bảo này mới ổn định.

Đợi a Bảo ngoan ngoãn bò lên giường đắp chăn, trâm bạc đặt trên đầu giường bắt đầu lóe lên.

Mấy khắc sau đó, một làn khói nhẹ xuyên tường vào, thân ảnh mỏng lung lay chậm rãi đứng trước giường a Bảo trở nên rõ ràng, một thiếu niên đứng ở đầu giường, trên khuôn mặt trẻ con lộ ra mấy phần tinh xảo, hần tinh tế nhìn khuôn mặt thiếu nữ tái nhợt, miệng nàng nhỏ dù trong giấc mộng vẫn cong lên, lúm đồng tiền bên má như ẩn như hiện...

Thiếu niên thăm dò đưa tay sờ sờ mặt nàng, mặt nàng băng lãnh vô cùng, phảng phất trong giấc mộng cũng có thể cảm thụ được độ ẩm lòng bàn tay thiếu niên, mặt nàng vô thức sát gần lòng bàn tay hần hơn, thậm chí còn nhẹ nhàng cọ xát. Hần kinh sợ, nháy mắt cứng đờ, khuôn mặt nhỏ nhỏ dấn lên bàn tay hần hình như cực hải lòng với độ ẩm này, khoe miệng lại cong thêm mấy phần.

Khuôn mặt kiều ngao băng lãnh chậm rãi tan đi lộ ra một nụ cười thiên chân. Tiểu thiếu niên bò lên giường, tìm chỗ quen thuộc, nằm trong ngực thiếu nữ, tay hần vòng qua eo nàng, mang nồng đậm về mặt hoài niệm, mỉm cười nhắm mắt lại.

Dưới ánh trăng, chiếu lên giường.

Sáng sớm, đau người lợi hại.

Tối hôm qua bị quý áp giường sao? Người bị đè nén lợi hại vậy.

A Bảo dụi mắt, mơ mơ màng màng hỏi Chu Nậu, “Tối hôm qua có tà vật quấy phá hả?”

Chu Nậu lạnh lẽo liếc nàng một cái, “Nói năng bậy bạ!” Tuy rằng đại nhân tướng ngữ có chút... Chút tẻ, nhưng đại nhân vẫn là cao quý không tha bất kỳ ai khinh nhờn.

“Hỏa khí thực lớn a...” A Bảo thì thảo, rửa mặt xong tiến đến chỗ công tử kia...

Theo thường lệ trong lúc công tử dạy học trộm chuồn ra, Vệ Thi hôm nay chỉ dạy qua loa một lần liền để nàng tự mình luyện.

Nơi này có tùng bách, tuyết trắng bám đầy trên tán cây, a Bảo tìm một bóng cây tránh ánh mặt trời, tuy rằng nàng đạo hạnh có thể chịu được một lúc, nhưng dù sao vẫn dùng ít tu vi tốt hơn. Dưới bóng cây luyện kiếm mấy canh giờ, đợi khi có thể nắm được sau đó a Bảo liền trông mong nhìn về phía thư phòng.

Thất vọng lắm lắm, thế nào còn không tan học...

Dù sao đối với cương thi mà nói, ban ngày thật sự ra ngoài không phải lúc thích hợp, vào đông ấm áp, kết hợp với một thân tu vi nàng còn có thể kiên trì một lúc, nhưng đến ngày hè ánh mặt trời hung thịnh, nàng nhân thể suy nghĩ biện pháp né tránh bị sai vặt ra bên ngoài...

A Bảo sờ sờ cái mũi, càng hoài niệm có thể tự do hưởng thụ tắm nắng ở Phù Trần giới.

Đột nhiên nhảy ra, a Bảo nhảy lên cây, tìm cành cây thoải mái, cẩn thận đẩy tuyết ra, a Bảo ngồi lên chạc cây tay nâng má, hai chân lơ lửng trong không trung khoan khoái...

Lúc đoàn người Vũ Văn Triệt đi tới chứng kiến cảnh tượng này.

Vệ Thi nhíu mày, nàng là con khi sao? Nữ nhi gia lỗ mãng như vậy, ngày sau cũng khó gả.

A Bảo chống cằm theo thói quen ngẩn ngơ, biểu tình tự nhiên, thậm chí có chút thân nhiên khoan khoái ngây ngô. Một âm thanh thanh liệt dễ nghe dưới tàng cây thấp gọi, “A Bảo, còn không xuống dưới sao?”

Cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy Vũ Văn Triệt chấp tay đứng dưới tàng cây, nhìn nàng. Một thân áo chồn như trước, trên mặt thanh nhã, lộ ra khí tức kiêu khem đôi môi vênh lên không thấy rõ ấm áp.

“Đợi một chút, liền tới!” A Bảo vội vàng trực tiếp từ trên cây nhảy xuống, những người khác ngăn cản không kịp, chỉ phải trơ mắt nhìn nàng rơi xuống đất chuẩn xác giẫm lên một hồ tuyết, thân hình chấn động, a Bảo “Bep” một tiếng bốn bề yên tĩnh quỳ rạp trên mặt đất!

Vũ Văn Triệt: “...”

Vệ Thi: “...”

Thật không nhẫn tâm nhìn a...

A Bảo động động ngón tay, từ trên tuyết chậm rì rì bò lên, “Thất lễ...”

Nữ nhi bình thường lúc này sớm thẹn chết, nhưng a Bảo chỉ nhăn như cái bánh bao, gãi gãi đầu lui về phía sau Vũ Văn Triệt.

Lý Thế Dân một bên nhìn thật lâu không chịu nổi nhảy ra xoa mặt bánh bao của nàng, “Vũ Văn cứu cứu, nha hoàn này thật có ý tứ! Có thể đổi qua được không?”

Vũ Văn Triệt lạnh nhạt nhìn hán một cái, tiểu thiếu niên liền ngượng ngùng không nói. Tuy rằng như thế, nhưng hán vẫn hai mắt sang lên thỉnh thoảng ngó a Bảo, lộ ra mấy phần tính trẻ con như tìm được đồ chơi mới.

A Bảo ngay thời khắc hán chạm vào liền thấy trong đầu va chạm, chỉ thấy vốn trên đầu tiểu thiếu niên tuần tú đột nhiên hiện lên một mảnh Ngũ thái tượng vân, tượng vân bốn phía tụ lại sau đó đột nhiên tách ra, một cái đầu rồng cực kì to lớn bỗng nhiên thò ra khỏi mây, nổi giận lôi đình trừng nàng!

Chân long thiên tử...

A Bảo yêu thể bị chí cao vô thượng uy áp chấn nhiếp tại chỗ, không thể động đậy. Lão sư từng nói qua, chân long thiên tử ở trên đẳng thượng, yêu quái gần đó không thể phản kháng.

Trong lòng nàng rung mình, lại nhìn thoáng qua tiểu thiếu niên đang liếc mắt đưa ghen với nàng, ước mơ trong lòng toàn bộ tiêu tan...

Phù Trần giới đệ ngũ trọng phong ở hiện đại

Nắng sớm chưa đến, Tru Vũ thừa lúc kim điều ngừng trước đình son này, lưu loát cầm một hộp thức ăn đặt trên bàn, mang máng nghe thấy một âm thanh trẻ con nói thầm, “Xuyên... Bọn họ hai người nhất định là xuyên...”

Xuyên?

Tru Vũ không hiểu, cao giọng nói vào bên trong, “Ta đem hộp thức ăn đặt trên bàn.”

“Được rồi được rồi... Ta biết rồi.” Bên trong phòng giọng trẻ con rất mát mẻ.

Đợi Tru Vũ đi, Kim Khốc khuôn mặt trắng nõn nhũn lại, đối với khuôn mặt trẻ con mà nói quá mức điềm lệ lại sầu khổ vô cùng.

“Sầu khổ như thế, ngươi đang lo lắng bọn họ sao?” Bên cạnh hắn một hồ cá trong suốt một con cá nhỏ màu đỏ đang quẫy quẫy rất chuyên nghiệp hỏi.

Kim Khốc u buồn nhìn trời, “Cũng không biết bọn họ tiêu dao đến chỗ nào. A ~ kế hoạch đường LOLI mười năm của ta, liền ngấm nước nóng! Bị hăng! Nửa đường hỏng việc!”

“A, tỉnh táo một chút. Ta có thể lý giải, quả thật... Vậy, cũng xem như chuyện đáng tiếc một đời người...”

“Không, ta rất tỉnh táo.” Kim Khốc phi thường tỉnh táo, “Ta hiện tại... Chỉ có một chút đau buồn.”

“Ta hiểu mà...”

“Không! Ngươi không hề hiểu!” Kim Khốc lại bị phẫn lên, “Vì cái gì, vì cái gì nàng cũng không tới!”

“A?”

“Tỷ tỷ tóc hồng bộ ngực lớn,” tiểu Kim Khốc càng u buồn ngửa đầu nhìn trời, lệ rơi đầy mặt, “Tuy rằng LOLI là tâm của ta, nhưng ngự tỷ cũng là lá gan của ta! Nàng đã ba ngày không tới đưa cơm, chẳng lẽ đã chán ghét tiểu Kim Khốc sao?”

“...”=0=!

“Tự cô đa tình không dư hận, bèn hận dài ~ dài không dứt —” tiểu Kim Khốc bắn khoả mà ngâm nga, “Ngự tỷ cùng LOLI, ta phải làm gì cho đúng?”

“... Đừng hỏi ta, ta chỉ là một con cá...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 30: Chương 8

Mùa đông rét lạnh đã qua, tháng ba mùa xuân, chính là thời tiết đẹp để đi săn.

Một mùa đông chỉ ngọt ngào ở trong phủ tránh rét, mọi người rốt cục nghênh đón thời gian hạnh phúc.

Phủ Thái Thú trước một tháng vào mùa đi săn liền kêu nha hoàn sai vật chuẩn bị tốt hành trang, chỉ còn chờ đợi. A Bảo tuy rằng ngày thường luôn vụng trộm lúc công tử dạy học chuẩn đi học võ, nhưng cuối cùng cũng chưa quên nàng thân là chức nghiệp nha hoàn. Dành vài ngày cùng các hạ nhân khác chuẩn bị tốt hành trang, vốn chỉ cần ít hơn mười ngày, nhưng a Bảo trong lòng khó chịu thấy hiệu suất bọn họ, thừa dịp nguyệt hắc phong cao chạy đến nhà kho, ngày thứ hai bọn nha hoàn lại đi chính hành trang liền phát hiện bọc hành lý vốn chồng chất như núi được chỉnh tề sạch sẽ.

“A Bảo, đi săn lần này ngươi cũng đi sao?” Thừa dịp tan học, Lý Thế Dân đến hỏi.

A Bảo lùi lại một bước, “Tôi không đi.”

“Sao ngươi lại tránh ta?” Hắn trầm mồm không có cách giải, không hiểu vì sao lần đầu tiên gặp tiểu nha hoàn này hoàn hảo, nhưng đến lần thứ hai gặp sau nàng liền tránh hắn như tránh rắn rết. Tính tình hắn hướng ngoại, nhân duyên trong phủ có thể nói là thứ nhất, nhưng không biết vì sao nàng lại như vậy.

“Cái kia...” A Bảo bối rối sờ sờ cái mũi, nghĩ nên lấy lý do gì, cuối cùng không thể nói thẳng là cậu là chân mệnh thiên tử, không chấp nhận yêu quái như nàng đến gần.

“A Bảo, tới đây! Thiếu gia gọi ngươi!” Vệ Thi từ xa xa cao giọng gọi nàng.

A Bảo như nghe thấy đặc xá vội vàng gật đầu với Lý Thế Dân liền chạy tới Đông uyển.

Bên trong phòng đốt hương đậm nhạt, so với hương nhan càng thanh nhã hợp với người đọc sách. Vũ Văn Triệt cởi áo khoác, thắt sợi dây bạch ngọc, một mái tóc đen buông trên đầu vai, trên mặt ôn nhuận như ngọc, mang xa cách không rõ.

A Bảo vào mang theo khí tức tươi non cỏ cây, Vũ Văn Triệt trên mặt không biến, nhưng cảm giác xa cách lại giảm rất nhiều, “Lại leo cây?”

A Bảo cả kinh nói, “Anh sao lại biết?”

Vệ Thi nhảy ra chen vào, “Sao gọi thằng thiếu gia là ‘Anh’! Quy củ học để đi đâu!”

A Bảo thành thật nói, “A... Còn không có học...”

Vũ Văn Triệt cười nhưng không nói, nhìn khuôn mặt trắng nõn tiểu thiếu nữ. Thoạt nhìn lệ chất bầm sinh, nhìn cẩn thận mới phát hiện tái nhợt cực không tự nhiên.

A Bảo chú ý ân công lại nhìn nàng, có lúc nàng ở trong phòng ngủ gà ngủ gật sau tỉnh lại, thường không lưu ý đến đã bắt gặp tầm mắt hấn ngừng trên người nàng.

Nghĩ đến đây, a Bảo gục đầu xuống tránh tầm mắt hấn. Chẳng lẽ... Nàng có chỗ nào sơ hở bị hấn chú ý đến?

Nàng cúi đầu không nói tư thái tựa như tiểu nữ nhi e lệ rụt rè, dung mạo vừa thấy là thương cực kỳ động lòng người.

Nhìn thấy tiểu nữ oa ngày thương mơ mơ màng màng hiếm khi thấy bộ dạng ngượng ngùng, Vũ Văn Triệt mới tỉnh ngộ chính mình vừa mới nhìn chăm chăm nàng quá thật quá càn rỡ, đáy lòng không khỏi mềm mại mấy phần, hấn khẽ nói, “Ngày mai đi săn, muốn đi không?”

Lúc đi săn thông thường thiếu gia chỉ mang bên cạnh gã sai vặt cùng thị vệ, trừ một số rất ít mang theo cơ thiếp cùng nhà hoàn thông phòng, không ai sẽ mang một nha hoàn đi vương chân vương tay. Bởi vậy Vệ Thi nghe vậy kinh ngạc nhìn a Bảo rồi lại nhìn thiếu gia.

Thời điểm này... Ánh mắt thiếu gia sao lại kém vậy?

A Bảo không chút do dự lắc đầu, “Không đi.”

Vũ Văn Triệt tương đối ngoài ý muốn nói, “Vi cái gì?” Nàng ngày thường không phải thích nhất luôn lên nhảy xuống giữa cỏ cây sao.

“... Tôi đi cũng không giúp đỡ được cái gì...” A Bảo ngập ngừng nói,

Kỳ thật bởi vì đầu xuân, vào đông đối với nàng mà nói đã tính miễn cưỡng, hướng chi là xuân? Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nàng từ đầu xuân tới này ngoan ngoãn ở trong thư phòng cùng ân công thôi miên.

“Ta đã có thị vệ gã sai vặt giúp đỡ, còn cần người hỗ trợ cái gì?”

“Không cần tôi giúp đỡ a.” A Bảo nhỏ giọng nhắc đi nhắc lại, “Kia vì cái gì muốn kêu tôi đi?”

Vũ Văn Triệt nhất thời nghẹn lời.

Vệ Thi đột nhiên bị nàng làm cho nghẹn, tiểu nha đầu này cũng quá không hiểu phong tình đi. Vội lên tiếng cứu, “Người có phải nha hoàn bên thiếu gia không?”

A Bảo gật đầu, “Vâng.”

“Kia phải nghe lời thiếu gia đúng không?”

A Bảo lại gật đầu, “Vâng.”

“Kia thiếu gia muốn người đi người phải đi đúng không?”

A Bảo nhún mặt thành bánh bao, “Đã hiểu.”

Vệ Thi thành công lui thân.

Thấy không, đối với tiểu nha đầu này không nên trông cậy chính nàng hiểu rõ, ám hiệu đối với nàng không bằng trực tiếp thuận theo ý nghĩ nàng giảng đạo lý. Giảng xong, cũng lừa gạt nàng luôn.

Trăng lên đỉnh đầu, a Bảo dưới ánh trăng luyện kiếm.

Các chiêu thức càng ngày càng thông thạo, có lẽ nàng thực sự có mấy phần thiên phú học võ, mỗi đêm khắc khổ luyện tập, nàng rút kiếm đánh càng lúc càng ngắn, bắt đầu, tiếp, chuyển, kết thúc động tác cũng càng trời cháy như mây bay nước chảy vậy.

Phía xa xa, Chu Nậu bay giữa không trung giấu cột nhìn, một thân nhợt nhạt màu lông bạc cùng đôi cánh vàng.

Chính là luyện cái thiên hạ đệ nhất thì sao? Kia cũng chỉ là thiên hạ người phạm.

Nghĩ đến tiểu yêu lỗ mãng đáp ứng ban ngày đi săn, chắc. Chu Nậu run run người, cắn răng nhổ ra một sợi lông bạc thổi đi, chỉ thấy lông bạc phất chốc hóa thành một đạo bạch quang, biến mất trong không trung...

Đêm này, a Bảo chỉ cảm thấy eo của mình phảng phất như bị người chặt đứt, khó chịu trần trọc trần trụi đến một nửa liền mắc kẹt, năng sức vô cùng lớn, lại thật sự bị kẹt không xong, cảm giác mông lung như người mình tựa hồ bị vật gì đè nặng, cái kia gãy dựa muốn đứng dậy. Nàng không nghĩ nhiều vận khởi thần lực trực tiếp áp đảo xuống, phía dưới tựa hồ còn không buông tha cho tiếp tục gãy dựa, a Bảo nhăn mày, mơ mơ màng màng lắm bầm oán hận vài câu, lại gia tăng lực đạo không chút buông lỏng chặt chẽ áp xuống.

Bên dưới phảng kháng yếu đi, cái kia dần dần không gãy dựa...

A Bảo cảm thấy ngang hông lại chặt thêm mấy phần. Nàng nỗ lực muốn mở mắt ra xem rõ ràng, nhưng phiền là mí mắt nàng dính cực chặt, chỉ phải buồn bực quay đầu tiếp tục ngủ...

Trước bàn trang điểm, vốn trăm bạc quý dị bay trong không trung nhìn thấy a Bảo hung mãnh áp đảo đối phương ‘Keng’ một tiếng rơi thẳng từ trên cao xuống, đôi khi nhận được ánh mắt câu giận, trăm bạc liền biết điều xoay người nhảy ra cửa sổ....

Phía đông mới hiện lên tia mặt trời...

A Bảo lò mò mở mắt, tầm mắt đột nhiên đối diện với đôi mắt hẹp dài dưới thân!

Nàng dùng sức nháy mắt mấy cái, mới sáng sớm ra đã hoa mắt sao?

Trăm bạc cô độc ở ngoài phòng bồi hồi nửa đêm, trời vừa sáng, liền nghe bên trong phòng truyền tới tiếng hô nhỏ, cùng với tiếng hô nhỏ còn có ‘Phanh’ một tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Còn không để nó bát quái đến nghe lén bên khe cửa một chút, liền nghe thấy tiếng thiếu niên thẹn quá hóa giận nói —

“Chu Nậu, còn không rời đi!”

Nó chỉ phải mắt mắt ngượng ngùng rời khỏi...

Bên trong phòng, a Bảo kinh ngạc lại bao hàm áy náy nói, “Tiểu quý? Sao cậu lại ở chỗ này!”

Mới vừa rồi nàng phản xạ thứ nhất là trực tiếp đá hấn xuống giường, đôi nàng nhìn thấy người tới sau, không khỏi hối hận chính mình khí lực quá lớn. Không biết có đá đau hấn không?

Thiếu niên ngồi trên mặt đất, y phục giăng hồng do ngủ mà nhăn nhăn nhúm nhúm, hấn mím môi đỏ mọng, mang đôi mắt vừa tỉnh ngủ hung ác trừng nàng.

“Cái kia...” A Bảo gãi gãi đầu, “Rõ ràng... Rõ ràng tôi để cậu đá trở lại là được.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 31: Chương 9

Một đội ngũ đi săn chậm rãi đi lên núi. A Bảo vốn lúc nhìn thấy ngựa bên ngoài phủ hưng phấn muốn leo lên cưỡi, nhưng mà, lúc nàng mới tới gần, tất cả ngựa lập tức sợ hãi hí dài một tiếng nhao nhao ngã xuống, bốn vó xụi lơ trên mặt đất, mặc cho mã phu làm cách nào cũng không chuyển động nửa bước.

A Bảo mờ mịt không hiểu, truyền âm hỏi Chu Nậu trên tóc nàng.

Chu Nậu có mấy phần không chịu nói, “Động vật cùng trẻ con còn có số ít người thường có đủ linh lực có thể thấy chân thân của chúng ta, mấy con ngựa này bị uy áp của người chấn nhiếp, đối với chúng ta tỏ vẻ thần phục.”

“Uy áp...” Đột nhiên nghĩ đến lúc ở hiện thể Nhại Ti thành niên uy áp trên người mãnh liệt làm cho người khác ngạt thở, a Bảo cúi đầu nghiền cứu thân thể nhỏ bé của mình, “Trên người ta cũng có sao?”

“Đương nhiên có, mỗi yêu đều có...” Nó vô lực nói, “Chẳng qua bởi vì từng yêu có đạo hạnh bất đồng nên độ mạnh của uy áp cũng bất đồng, người đạo hạnh không cao, theo lẽ thường không có cảm giác gì, nhưng đối với sinh linh bậc thấp mà nói, đã đủ.”

“Thì ra là như vậy a.” A Bảo thụ giáo.

Chu Nậu không nói, tận tâm làm trăm cái tóc. Chỉ là trên cây trăm đuôi mắt không để dấu vết đảo qua trên người a Bảo một vòng. Kỳ thật nó chưa nói hết, nó sống hơn ngàn vạn năm qua gặp nhiều yêu quái tu vị cực cao nhưng sức chiến đấu không đủ, yêu quái như a Bảo vẫn là lần đầu gặp. Rõ ràng nàng tu vị không cao, đối với yêu quái thường thức cũng cần cố đến đáng thương, nhưng nàng lúc lần đầu gặp lúc chiến đấu có thể phát huy lực chiến đấu kinh điển vô cùng, càng siêu việt hơn tu vị của nàng.

Rõ ràng chỉ là yêu thi ít tuổi, quanh thân tràn đầy bản năng chiến đấu của mãnh thú vậy... Chắc, hơn nữa một thân làm người ta ngạc nhiên không phải cây mạnh... Thành thật nói, nó vẫn không có cách nào lý giải vì sao đại nhân lại cố chấp với nàng thế, chẳng lẽ phẩm vị của ngài vô cùng đặc biệt?

“Có thể che dấu khí tức của chúng ta được không, nếu không mọi người căn bản không thể đi ra.”

Chu Nậu ứng một tiếng, tức khắc từ trên bạc hiện ra một vòng bạc, chẳng qua chỉ trong khoảnh khắc, ngựa vốn bốn vó xụi lơ lúc này mới run run đứng dậy.

A Bảo hô nhỏ một tiếng khoan khoái lên lên con ngựa gần nàng nhất, mà ngựa kia cũng dịu ngoan vô cùng, ngoan ngoãn mặc nàng sử dụng. Vệ Thi xa xa nhìn thấy, mày vừa nhíu đang muốn trách nặng, không ngờ công tử tùy ý phát tay, “Liên tùy nàng đi.”

Vũ Văn Triệt ngồi trong xe ngựa xốc rềm nhìn thân ảnh phía xa xa, trong lòng ừ đột cũng giảm đi rất nhiều.

Ngoài cửa sổ xe đột nhiên truyền tới vài tiếng gõ nhẹ, “Còn xem bé của người?” Lý Kiến Thành cười nhỏ lọt vào trong tai.

Vũ Văn Triệt làm như không nghe thấy, tự ý khẽ xuyết trà.

Ngoài cửa sổ, Lý Kiến Thành một thân trang phục màu đen, đầu đội mũ vàng, cười một tuần mã màu đỏ đi song song với xe ngựa, mày kiếm mắt sáng, phong thần tú mỹ. Hắn hài hước nói, “Thế nào không nói chuyện? Không sợ ta cướp mất bé con của người?”

Vũ Văn Triệt liếc xéo hắn một cái, không tốt nói, “Lý thế từ khi nào rảnh rồi như vậy.”

“Rảnh rồi sao, sao có thể so với Vũ Văn cửu cửu trọng yếu, không nghĩ đến Vũ Văn công tử không màng đến các khuê tú lại lưu tâm với một bé con vất vả chưa sạch.”

“Lưu tâm? Lưu cái gì tâm?” Một âm thanh mềm mại đột nhiên bên người Lý Kiến Thành truyền tới.

Hắn quay đầu nhìn tiểu thiếu nữ bên cạnh thấp hơn hắn một cái đầu, giờ phút này nàng đang nghiêng đầu, đôi mắt to chớp chớp hiếu kỳ nhìn hắn.

Vũ Văn Triệt âm giọng nói, “Không chơi sao? Nhanh như vậy liền chạy về.”

“Tôi trở về bảo hộ công tử.”

“Thật là trung tâm a.” Lý Kiến Thành sờ sờ cằm, “Tiểu nha đầu trung tâm như thế cần phải xem thu nàng vào phòng.”

“Thu vào phòng?” a Bảo nghiêng đầu nhìn hắn, “Thu vào phòng ý tứ là làm nha hoàn thông phòng sao?”

“Xem công tử thương người như vậy, sẽ không ủy khuất người chỉ làm nha hoàn thông phòng. Càng huống chi bé con hiện giờ đã là tiểu mỹ nhân, nuôi lớn thêm chút, công tử người sao có thể nhẫn tâm khất khe với người.”

“Ý tứ của anh là công tử muốn tôi làm thiếp?”

Mắt thấy đề tài càng không khống chế được, Vũ Văn Triệt khuôn mặt đỏ ửng, cảnh cáo nhìn Lý Kiến Thành một cái, muốn hắn ngậm miệng. Nhưng tìm lại đập nhanh, không tự giác chờ đợi đáp án.

Lý Kiến Thành đối với hắn cảnh cáo làm như không thấy, vẫn có nhiều hứng thú đùa nghịch tiểu nha đầu này, “Không làm thiếp, chẳng lẽ tiểu nha đầu muốn làm chính thê sao?” Nói đến đây cũng không tự chủ cười ra tiếng. Bọn họ thân phận quyền thần quý tộc thủ một nha hoàn làm thiếp đã làm trò cười, không biết Vũ Văn tướng quân tham tài bỏ đức mà nghe thấy con hắn muốn thủ một nha hoàn có thể trực tiếp ngắt luôn hay không.

A Bảo bình tĩnh nhìn hắn vài giây, rõ ràng nói, “Tôi không muốn.”

Vũ Văn Triệt trong mắt chợt lóe, “Vì cái gì?” Nàng đề ý danh phận?

A Bảo suy tư một chút, tìm một lý do không đã kích hắn, “Tôi không thể ở đây lâu, qua nửa năm tôi sẽ đi.”

Đi...

Vũ Văn Triệt nhíu mày, “Lúc trước người không phải chủ động muốn lưu bên cạnh ta làm nha hoàn sao?”

A Bảo đương nhiên nói, “Kia là bởi vì tôi phải báo ân a, đợi bên cạnh công tử một năm xong tôi liền đi.”

Thái độ không chút lưu luyến làm hai người họ sững sốt, nhìn thấy tiểu thiếu nữ đơn thuần lại có một mặt khác. Vũ Văn Triệt trong lòng ngực khó chịu đang muốn nói thêm, a Bảo đã tự ý thúc ngựa đi xa.

Lý Kiến Thành nhìn bóng lon đơn độc, “Người không phải nói muốn bảo hộ công tử sao?”

A Bảo không quay đầu lớn tiếng nói, “Lại ở lại anh lại bắt tôi làm vợ bé công tử, không tốt không tốt!”

Âm thanh lại quanh quẩn bên xe, hộ vệ sai vật hai bên nghe thấy liền ho, già vờ không biết quay đầu nhìn nỗ lực bỏ qua.

Một hồi ho khan đột này đến đột khác, Lý Kiến Thành đột nhiên bị nghẹn, nửa ngày chỉ vô lực lắc đầu, “Tiểu nha đầu nhà ngươi rõ là...”

Vũ Văn Triệt trong lòng bách vị tạp trần, đây là hấn bình sinh lần đầu bị cự tuyệt không chút lưu luyến, mà đối tượng lại là tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa... Ngón tay thon dài cầm bình trà, hấn mặt không biểu tình tự rót cho mình một chén.

Lý Kiến Thành lười nhát nghiêng đầu, mũi vàng trên đầu dưới ánh mặt trời càng chói mắt. Hấn chậm rãi nói, “Chẳng qua chỉ là nha hoàn, nếu ngươi thực thích...” Vốn hấn đối với tiểu oa nhi này có mấy phần thú vị, vốn định cướp nàng. Không nghĩ tới Vũ Văn cửu cửu cũng thấy thú vị với tiểu oa nhi này, quân tử không đoạt đồ người khác, hấn tự nhiên cũng nghĩ cách giúp một chút.

Vũ Văn Triệt thần tình ôn nhuận thanh nhã trên mặt cực nhạt, hấn hạ mắt, “Chuyện hôm nay liền dừng ở đây, không nhọc thể từ phí tâm.”

A Bảo bên ngày phóng ngựa chạy như bay, tuy rằng nàng dưới đất tốc độ chạy nhanh hơn ngựa nhiều, nhưng ngồi trên lưng ngựa cảm giác thật tốt, có chút kích thích vui sướng.

Nàng ngẩng đầu nhìn mặt trời chính ngọ đem chuyện vừa nãy vứt sau đầu, đâu là lần đầu tiên từ khi nàng rời khỏi Phù Trần giới chân chính tắm trong ánh mặt trời, tay chạm lên miêng tinh thạch đeo trên cổ, nàng không tự chủ càng cười thêm xán lạn,

Sáng nay tiểu quý rõ ràng tức giận thiếu chút bốc khói, nhưng vẫn bỏ lại khối tinh thạch để nàng tránh mặt trời.

Hay là hấn đột nhiên đến phòng chừng đặc biệt đem tinh thạch này đến cho nàng tránh khẩn cấp...

Tinh thạch này có thể hấp thu ánh nắng cũng có kết giới vô hình phòng ngự bảo hộ kí chủ, a Bảo chỉ cảm thấy quanh người phảng phất ngấm trong nước vậy, khóe mắt đột nhiên phát hiện một bóng đen vượt qua, a Bảo bình tĩnh nhìn về phía bóng đen biến mất...

Một thân đen tuyền, là thích khách trong truyền thuyết sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 32: Chương 10

Màn đêm buông xuống, a Bảo ngồi cạnh đồng lửa bên Vũ Văn Triệt, cảnh giác vênh tai lên.

Bên cạnh mấy vị công tử cũng nghe nói qua tiểu nha hoàn bên cạnh Vũ Văn Triệt, giờ phút này nàng kéo căng khuôn mặt vốn tươi cười hết sức xán lạn, coi chừng Vũ Văn Triệt như phòng trộm nhìn xung quanh.

“A Bảo, không ăn chút gì sao?” Vũ Văn Triệt phảng phất như chuyện tình sáng nay cũng chưa xảy ra, âm giọng nói.

A Bảo lắc đầu, nghiêm túc nói, “Không ăn, tôi muốn bảo hộ anh.”

Nàng còn chưa rõ thích khách có thực không. Chủ yếu là bởi vì thích khách còn chưa hiện thân, không nên nhanh đã thảo kinh xà, càng huống chi ban ngày nàng chỉ vội liếc một cái, vẫn chưa có chứng cứ gì, khỏi cần nói bọn họ có tin tưởng hay không, nếu mà tin tưởng trong đám người đi săn này vẫn có nhiều người nhỏ tuổi, chưa có sự chuẩn bị dễ dàng tạo ra khủng hoảng. Nàng lờm Vệ Thi một cái, đợi tìm lúc nhắc nhở hấn.

“Nơi này thị vệ đông, ngươi liền yên tâm ăn đi.” Vũ Văn Triệt lấy một phần chân hoẵng đưa nàng.

Miếng thịt kia lớn chừng đầu a Bảo, làm người ta hết sức chú ý. Vệ Thi biết sức ăn khủng bố của a Bảo không lên tiếng, chỉ là càng thêm không thể tương tượng nổi thiếu gia tới cùng là nhìn trộm điểm nào ở nàng?

Lửa trại “Tách tách” đốt lên, mọi người vây quanh lửa trại kinh hãi nhìn thấy a Bảo “Nhóp nhép” gặm xong con hoẵng thứ hai...

Chưa xong, a Bảo chui miệng, miễn cưỡng thỏa mãn, phát hiện mọi người sững sờ nhìn nàng, nàng nháy mắt mấy cái, nghi ngờ nói, “Mọi người sao lại không ăn, tôi đã nhin đau để lại miếng thịt cuối cùng cho mọi người, nếu không ăn để tôi ăn!”

“...” = !

Nha đầu này... Thực là nữ nhân sao.

Trước khi ngủ a Bảo vòng quanh các lều kiểm soát một vòng, phát hiện không có gì dị thường mới trở về lều của mình.

Lý Thế Dân nhắm mắt theo sau nàng, “Ngươi muốn trở về sao? Ta đưa ngươi trở về.”

A Bảo lắc đầu, cự tuyệt, “Không được, sẽ có nguy hiểm.”

Tại Phù Trần giới tiểu Kim Khốc đã nói với nàng, “Không thể tùy tiện đưa nam nhân về nhà, bằng không sẽ có nguy hiểm.” Chỉ là vừa mới nói xong, lại nhìn thấy a Bảo nghịch hờn đá trong tay vừa hiếu kỳ chờ đợi nó nói câu tiếp theo, tiểu Kim Khốc nuốt nước miếng, lại một lần nữa đính chính câu đầu, “Không thể tùy tiện đưa nam nhân về nhà, bằng không bọn họ sẽ bị nguy hiểm...”

Lý Thế Dân: “...”

Lều trại của a Bảo gần lều công tử, lúc đi qua a Bảo phát hiện Vệ Thi đã cảnh giác thủ bên cạnh cửa, thần tình phức tạp nhìn nàng.

“Thế nào?”

Vệ Thi nói, “Không có chuyện gì, muộn như vậy, ngươi còn không nhanh trở về ngủ!”

“A, liền đi.” A Bảo biết điều ứng một tiếng vào trong lều. Tuy rằng nàng vừa mới nói cho Vệ Thi về mặt hấn hồ nghi, nhưng cuối cùng hấn vẫn lựa chọn tin tưởng nàng tự mình thủ tại ngưỡng cửa a...

Xốc chân lên chậm rì rì bò vào, a Bảo lăn hai vòng quần chắn thành con nhộng, nhắm mắt ngoan ngoãn ngủ.

Nửa đêm, mơ hồ nghe thấy bên người truyền tới tiếng quần áo cọ xát... a Bảo vừa mở mắt, tức khắc nhìn thấy Nhại Ti đang cố kéo chăn ra nằm bên cạnh!

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau vài giây, Nhại Ti trấn định thu hồi tầm mắt, tiếp tục kéo chăn.

A Bảo lúc mới gặp hấn trên mặt đều hiện ra mấy phần kinh hi, nhưng tầm mắt đảo trên người hấn vài giây, nàng rất nhanh đem đầu rút vào trong chăn, âm thanh mềm mại ní non từ trong chăn truyền ra, “Cậu sao lại lấy chăn của tôi.”

Hấn lờm lờm một cái, tính khí bạo phát, “Lấy chăn thì sao!”

A Bảo ló đầu cẩn thận nhìn Nhại Ti một cái, lại rất nhanh thụt vào trong chăn, ngập ngừng hiếm thấy, “Lấy chăn không phải là vấn đề, nhưng là... Nhưng là tôi không có thói quen cậu ôm tôi ngủ...”

Hấn tiếp tục rống, “Trước kia ta cũng ôm ngươi ngủ như vậy, vì cái gì hiện tại lại không thể!” Buổi sáng vừa mới bị nàng đá xuống giường, hiện nay thù mới hận cũ, hấn nhìn trông rất tức giận.

“Kia không giống nhau.”

“Có cái gì không giống nhau.” Nhại Ti trong chăn tìm được đầu a Bảo, đôi tay dùng sức nâng mặt a Bảo, một mắt đen hẹp dài, nhìn thẳng a Bảo, hấn không vui nói, “Cùng ta ngủ, liền ủy khuất ngươi sao?”

“Không phải như vậy,” a Bảo gãi gãi đầu, áp ứng, “Trước kia cậu thấp, đương nhiên không sao, hiện tại cậu trưởng thành, cái kia liền...” Nhìn thấy tiểu quý nàng tự nhiên rất vui mừng, nhưng nói muốn cùng hấn chung giường chung gối...

Nàng tuy rằng chết thật lâu, nhưng vẫn phải giữ gìn danh tiết, một hoàng hoa khuê nữ sao có thể để người ta ôm tới ôm lui câu kết làm bậy trên giường.

Tiểu quý hừ lạnh một tiếng, “Trưởng thành, ngươi liền ghét bỏ ta sao? Cưng nhiên dám ghét bỏ ta!” Hấn thật sự khom người chen vào trong chăn, đôi tay ôm chặt eo a Bảo.

A Bảo lập tức hô nhỏ một tiếng, liên tục không ngừng nghĩ đẩy hấn, bảo vệ danh tiết.

Ga trải giường yếu ớt bị hai con yêu quái chà đạp phát ra tiếng “Xoạt xoạt” rên rỉ...

A Bảo cử động một chút, sợ đem ga trải giường làm hỏng không dám mạnh mẽ giẫy dụa.

Tiểu quý càng thừa cơ đưa cánh tay rút lại mấy phần, ôm chặt. A Bảo chỉ phải kêu nhỏ, “Eo... Á, eo tôi muốn đứt!”

“Đứt càng tốt.” Hấn lại hừ một tiếng, híp mắt, tay lại nói lòng mấy phần.

A Bảo không tự tại trừng Nhại Ti, hơi thở giao nhau, nàng lại vội cử động, “Không nên không nên, tôi vẫn không thể tự tại tại...”

Thiếu niên đã nhắm mắt lại, nghe thấy nàng làm nhảm không ngừng không khỏi khẽ quát, “Ngậm miệng!”

A Bảo gian nan xoay người, lấy mặt sau đối với hấn, “Nam nữ thụ thụ bất thân, không tốt không tốt!”

Nhại Ti căn bản không thèm để ý nàng, trực tiếp áp mặt lên lưng a Bảo, “Ồn chết, không được dài dòng!”

A Bảo chỉ phải dừng, mà sau cách một lúc lại cựa ra xa chút, hi vọng tiểu quý có thể hào tâm phóng nòng lăn xuống giường thoát khỏi cái ôm của hắn.

Tiểu quý hoàn toàn bất vi sở động, một đôi tay nhỏ bé như thép vây trụ nàng.

A Bảo cảm giác sau lưng hơi thở ấm áp của tiểu quý, nàng do dự, sau một lúc lâu nàng cẩn thận xoay người đối mặt với hắn. . .

Thiếu niên trước mắt hai hàng lông mày nhập vào tóc mai, môi son ngọc nhan, mặt mày như họa. Không hề phòng bị khi ngủ làm nàng trong lòng động một chút, phẳng phất như vẫn là bé trai năm ấy cả ngày ham ngủ toàn tâm ý lại chính mình. . .

A Bảo than nhẹ một tiếng, đưa tay gém chăn trượt khỏi vai hắn, nhắm mắt lại, nàng rốt cục chậm rãi ngủ. . .

Buổi sáng tỉnh lại, tiểu quý sớm đã không thấy.

Bên gối vẫn còn chút hơi ấm, a Bảo xoa tứ chi đau nhức, toàn thân phát ra tiếng “Xành xạch” rợn người.

A... Xương cốt đáng thương của nàng a...

Đi ra ngoài lều, trong nắng sớm Lý Thế Dân bộ đồ đi săn cùng Lý Kiến Thành sóng vai mà đứng, thấy a Bảo đi ra hắn hưng phấn vẫy vẫy a Bảo, “Tôi đây một chút.”

A Bảo vừa mới tỉnh, vừa dụi mắt hồ đồ đến bên cạnh Lý thế Dân.

Lý Thế Dân nhìn không được lại néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn, a Bảo nhủ mảy, bị long khí chán nhiếp chỉ phải ngoan ngoãn để hắn néo đã nghiền.

Lý Kiến Thành vỗ vỗ đầu hắn, chậm rãi nói, “Thế Dân, không được buông binh, cẩn thận Vũ Văn cửu cửu nhìn tâm đau.”

“Cũng phải...” Hắn thế này mới lưu luyến không rời buông tay, tuyên bố mục đích chân chính gọi nàng tới đây, “Hôm nay ta cùng đại ca phân cao thấp, người cần phải chứng kiến cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 33: Chương 11

Lá cây khẽ lay động, hai con tuần mã một trước một sau băng băng truy đuổi.

Lý Thế Dân mặc bộ áo người Hồ mái tóc buộc cao, cười con hắc mã cường tráng khỏe đẹp càng tôn thêm vẻ khí khái bùng bùng, quả là một thiếu niên đầy sức sống.

Hắn hưng trí dâng trào xông lên phía trước, trên lưng cung tên đã chuẩn bị chờ phát động, đến chỗ rẽ, hắn không nhanh không chậm thủ thế với đại ca, thúc ngựa chạy vào trong rừng sâu.

Lý Kiến Thành vô lực lắc đầu, bọn thị vệ nháy mắt đuổi theo đệ đệ quá hoạt bát. Hắn lười nhác thúc hồng mã cũng đi theo, trên đầu mũ vàng rực rỡ, càng làm người chói mắt. . .

Núi rừng rộng như vậy, cánh lá che rậm trời, dù a Bảo có Thiên Lý Nhãn cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng bọn họ trong bóng cây không rõ ràng, trước mắt liền mất tung tích bọn họ.

Trái phải nhìn không thấy người đâu, a Bảo chỉ phải tìm một bóng râm đặt mông ngồi xuống, vô cùng buồn chán thủ tại đại bản doanh chờ bọn họ trở về.

Vệ Thi lại nhíu mày, gờ tay hô a Bảo vào trong lều công tử đi.

Nàng chậm rãi rì thoáng nhìn bên trong màn, lắc lắc đầu.

Vệ Thi lại nhíu mày, lại cố vẫy gọi.

A Bảo tay trái chống cằm quay sang, sững sờ không thém nhìn hắn, biết rõ hắn cũng muốn lấy nàng thành vợ bé của công tử!

Bà nội tâm tính cực cao, thời trẻ bị bắt làm tù binh rồi thành vợ bé vẫn cứ dễ tâm, bà sau đó thêm vào trong tổ huấn, Kim gia các đời sau cho dù có nghèo khó cũng không thể cướp người ta làm vợ bé.

Vệ Thi cố hô a Bảo nhưng nàng vẫn không thém để ý, lúc này mới phát hiện tiểu nha đầu này kiên trì lại cố chấp ngoài ý muốn, chỉ vô lực chuyển động đến bên cạnh nàng, “Công tử thế gia hiền hách, kinh tài tuyệt diệu, đối với người vô cùng dung túng, qua chỗ này không có nơi nào tốt hơn.”

A Bảo yên lặng nhìn hấn, “Vệ Thi, anh thực không thích hợp nói những lời này.”

Vệ Thi hung hăng lau mặt, nàng cho rằng hấn liền kiếm thêm nghề bà mai? Còn không phải thừa dịp công tử đột nhiên thăm mỹ lệ thường nguyện ý xả thân thu nàng, theo tính tình cùng sức ăn của nàng, ngày sau có nam nhân nào có thể nuôi nổi nàng, “Tĩnh! Không nói không nói, liền tùy người đi.”

A Bảo gãi gãi đầu, thật sự chột dạ chuyển đề tài, “Kia thích khách đã tra được gì không?”

Vệ Thi cũng phối hợp, “Đã phân phó thị vệ điều tra gần đây, không phát hiện cái gì khác thường, đêm hôm qua tăng cường thêm thị vệ. Mấy thiếu gia lớn tuổi còn không tận hứng, không muốn nhanh trở về phủ như vậy, mà các thiếu gia nhỏ tuổi đã tăng cường thủ vệ hôm nay liền đưa trở về.”

A Bảo thoáng an tâm, cùng Vệ Thi câu có câu không giết thời gian.

Mặt trời đang dần dần lên cao, gần buổi trưa, gió thổi qua rừng núi đột nhiên mang tới một mùi máu tanh cực nhẹ...

Chẳng lẽ là thích khách!

A Bảo bỗng nhiên đứng dậy, mùi máu cực nhẹ, mũi người thường không thể nhận thấy, bởi vậy Vệ Thi sững sốt một chút, nghi ngờ hỏi, “Người sao vậy?”

“Bên người thế tử khả năng gặp thích khách.” A Bảo chỉ nghĩ thấy mùi máu tươi cực nhẹ, nhất thời không có cách nào xác định bọn họ gặp thích khách hay không cần thận trọng lúc đi săn chịu thương, vội vàng lấy con ngựa của Vũ Văn Triệt phóng tới nơi phát ra mùi máu tươi.

Vệ Thi nhất định phải bảo vệ công tử, chỉ có thể hóa tốc phản phái người vào trong rừng tìm, thấy a Bảo chạy nhanh không thấy bóng dáng, vội vàng rống to, “Người không việc gì chạy xem nào nhiệt, còn không mau trở lại!” Chẳng qua là công phu mèo quào còn chạy đến nơi hung hiểm, ngại chính mình mệnh quá dài!

A Bảo không có đáp lại chỉ một mạch thúc ngựa chạy như điên. Sao lại không đuổi, nếu vị đứng đầu thiên hạ mà không cẩn thận liền chết thì xử lý thế nào?

Bóng cây lay động, trong rừng cây xanh ngắt xen lẫn bóng đen quỷ mị.

Lần hành động này ngay từ đầu liền gian nan, không biết bị tiết lộ hành tung ở đâu, tất cả doanh địa bị thị vệ ùn ùn tầng tầng vây quanh, suốt đêm hoàn toàn không tìm thấy cơ hội hạ thủ. Mất thấy kỳ hạn sắp đến, số đồng bọn còn lại sau khi đã buông tha hơn phân nửa mới tìm đến khu vực săn bắn, lần này quyết không thể thất thủ!

Nhìn tiểu thiếu niên trước mắt tà xung hữu đột, hắc y nhân cầm kiếm lấy tốc độ sét đánh đâm vào cổ thiếu niên, trong mắt sát khí tận trời!

Bên hông kiếm một khắc trước khi bị đánh xuống ngựa, Lý Thế Dân khó khăn quay đầu ngựa lại, tránh đi một kích trí mệnh vạn phần hung hiểm, nhưng cổ áo vẫn bị kiếm cắt qua.

Mũi kiếm dưới ánh mặt trời lưu chuyển lam quang...

Tiểu thiếu niên trừng mắt như mắt gà chọi.

May mắn! Mới vừa rồi hấn nếu muộn một bước, nếu trúng kịch độc dù chỉ thoáng cắt qua da hấn liền ngoan ngoãn đi gặp Diêm Vương!

“Thế Dân!” Lý Kiến thành cùng hai tên thích khách khác đầu, không để ý tới ấu đệ, quay đầu thoáng nhìn tình mạng hấn một thoáng đến Quý môn quan thật sự sợ hãi, không do dự quát chói tai.

Tiểu thiếu niên lúc này đã tỉnh táo kêu một tiếng, mũi kiếm màu lam nhanh đâm trúng lưng, đúng lúc chỉ mảnh treo chuông, hấn lúc nguy cấp lấy một mũi tên đâm vào móng ngựa, quay đầu đột nhiên nằm rạp trên lưng ngựa!

Tuần mã bị đau hí dài một tiếng, rất nhanh chạy xa khỏi tên thích khách, hoàn toàn tránh khỏi bao vây của thích khách!

Hắc y nhân bị chơi lại một vỏ này tức sùi bọt mép, giận dữ phi thân!

Lý Thế Dân hai chân kẹp chặt bụng ngựa quay đằng sau rút mũi tên, tuổi nhỏ cũng không đủ kinh nghiệm chiến đấu hấn rơi xuống thế hạ phong, không khỏi hối hận lần này nhất thời lỗ mãng, ý vào có nhiều thị vệ muốn dẫn xả xuất động, này không, dẫn là dẫn tới, cũng dẫn tới kịch độc Trúc Diệp Thanh!

Thảm vậy! Mệnh của ta kết thúc vậy sao —

Đang suy nghĩ một khắc đột nhiên nhoáng lên, hấn chỉ thấy tiếng gió vù vù phút chốc ngừng, cả người đột nhiên cao hơn nhiều...

“Cậu không có việc gì đi?” Giọng nữ mềm mại vang lên.

Tiểu thiếu niên cúi đầu, tầm mắt vừa vịn chạm tới “Các” tiểu thiếu nữ!

Không sai, là “Cái”...

Lý Thế Dân đột nhiên hấp khẩu khí — hắc cùng hắc mã bị a Bảo nhắc cả lên!

Tức khắc tiếp hít mạnh nổi lên bốn phía, dù là hắc y nhân kiến thức rộng rãi cũng sửng sốt một chút, Lý Kiến Thành thừa cơ thoát ra bên cạnh thích khách vây quanh tiến lên rút kiếm khỏi hắc, khuôn mặt tuấn mỹ co rúm, hắc lớn tiếng kêu a Bảo đang nâng cả hắc mã lẫn ấu đệ, “A Bảo! Nhanh đưa Thế Dân ra ngoài!”

“Được!”

A Bảo lạnh lẽo cầu gì được vậy, lúc tiểu thiếu niên đang càng thêm hít mạnh trong không trung, a Bảo trực tiếp đem cả người lẫn ngựa quăng về phía sau, tiếng hít thở chung quanh nhanh chóng tắt đi theo sau lưng nàng là đồng đảo thị vệ.

Hắc mã hí dài một tiếng, bốn vó xụi lơ trên mặt đất, Lý Thế Dân kinh hồn vừa định lập tức quay lại, không biết nằng dùng kỹ xảo gì, hắc mã cùng hắc sau khi rơi xuống đất trừ chân mềm ra còn lại lông tóc vô thương.

A Bảo cười xán lạn với Lý Kiến Thành, “Thế từ muốn tôi giúp đỡ hay không?”

Cuối cùng còn ngại ngừng cười hắc hắc hai tiếng, liền hai tiếng này, Lý Kiến Thành thấy chính mình dường như bị người giết ngay tại chỗ.

Hắc y nhân kia thấy từng hàng thị vệ xuất hiện dày đặc, cảm hận nói, “Viện binh!”

A Bảo hiểu kỳ đánh giá hắc y nhân một thân đen bọc như bánh chưng, thân mật nói, “Thích khách!”

“...”=0=!

Hắc y nhân ngẩn ngơ, không biết rõ còn cho rằng a Bảo là thân nhân hắc thất lạc nhiều năm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 34: Chương 12

Giữa núi rừng xanh biếc, thị vệ không ngừng quay thành một vòng vây, hắc y nhân liên tiếp tháo chạy, dần dần bị kiểm chế đến khu vực giáp ranh...

Thiếu gia bị tập kích bị hộ tống nan toàn về doanh địa, có chủ sự Vũ Văn Triệt dắt Vệ Thi vội vàng đuổi tới...

Còn chưa đuổi tới, tiếng ngựa hí thảm cùng tiếng kêu thảm đã ầm ầm truyền tới, Vũ Văn Triệt lòng như lửa đốt phóng ngựa chạy như điên.

A Bảo... tiểu nha đầu có nụ cười sáng ngời...

An toàn hay không?

Mất thấy viện binh như châu chấu vầy cuồng không bỏ, tên cầm đầu bật ra tiếng thét dài, bóng đen bốn phía phút chốc ngừng lại rồi lại điên cuồng tụ thành hình tam giác, mũi nhọn trực tiếp đến chỗ vòng vây mỏng nhất —

Phá vây!

Mũi kiếm tầm độc leng keng, vốn hắc y nhân đấu với a Bảo hai chân nhẹ nhàng chạm đất bay lên không trung, đột nhiên cúi người một quyền oanh kích hắc bên dưới!

Hắc y nhân quay người nháy mắt cong người thành một góc quỷ dị, khó khăn tránh đi, một quyền đập lên mặt đất, nhất thời hiện ra một cái hố to, mặt đất rung động không ngừng, sức mạnh làm người lưu luyến!

Hắc lác mình xuất kiếm, mũi chân điểm lên một nhánh cây bật nhảy.

A Bảo mũi chân điểm nhẹ cũng phóng người lên, hai người đánh tốc độ nhanh, trong giây lát liền trong không trung đối chiêu.

Đội bọn họ vừa rơi xuống đất, hắc y nhân liền lùi lại mấy bước, tay phải giấu sau người cử động, nhưng ngón tay lại không động đậy... Bàn tay này sợ đã phế.

Con nhóc này khí lực thật lớn...

Lệ quang trong mắt chột lóe, hần tiếp thep đôi chường đồng thời ám khí trong áo...

Lam quang xẹt qua —

A Bảo bỗng nhiên “A” một tiếng, rút trong tay một châm màu lam, “Đây là của ngươi sao?”

Hắc y nhân cười lạnh một tiếng, “Tiểu nha đầu, đã chết đến nơi còn không biết rõ sao?” Đây là thiên hạ chí độc, gắp máu trong giấy lát có thể đưa người vào chỗ chết.

A Bảo cảm lam châm, sững sờ nói, “Tôi biết rõ a.” Nàng đã chết rất nhiều năm rồi.

“Chắc, còn thừa sức múa mép khua môi.” Tỉnh ra đến thời gian độc phát, hần đổi tay trái chưa thụ thương rút kiếm về phía sau vội vàng thối lui, để đồng bọn cản phía sau.

A Bảo xắn cao tay áo khẽ quát một tiếng một phen nhỏ đại thụ bên cạnh, đập mấy thích khách gần nàng nhất “Phách phách phách” như đập ruồi, thị vệ hai bên cũng giờ cung bắn, chuyên chú “vút vút vút” khai cung bắn.

Còn không chết sao?

Hắc y nhân nhăn mày tầm mắt khóa trên thiếu nữ đang chiến đấu, lại phóng ra ba châm độc tổng nàng đoạn đường cuối cùng —

A Bảo vẫn nhảy nhót vui vẻ quơ đại thụ “Phách phách phách” tiếp tục đập ruồi... Khụ, là đập thích khách...

A Bảo giờ đại thụ còn vui vẻ tiếp tục đập...

Hần xanh mặt, trực tiếp rút kiếm đâm về phía nàng, cố kị nàng một thân khí lực giao đấu chính diện, hắc y nhân lấy tốc độ công kích nhằm tiêu hao thể lực nàng tăng tốc độ độc tố lưu chuyển.

A Bảo trong lúc đấu thấy đối phương lộ mảnh vải che mặt mặt mày sát khí, không khỏi nhỏ giọng nói, “Đại thúc, ngài tâm tình nhìn qua thật không tốt nha.”

Hần trùng a Bảo đang nhảy nhót vui vẻ, gân xanh giậm chân giậm dữ, “Ngươi vì sao còn không chết!”

“Cái này... Thực ngại ngại a.” A Bảo gãi gãi đầu, do dự nhiều lần vẫn xấu hổ không mở miệng nói chính nàng đã sớm chết.

Hắc y nhân kia thừa dịp nàng nói chuyện một chường tập trung đánh tới bụng nàng! Liên tin ngươi còn không chết!

Trong bụng chính là nơi chứa nội đan, a Bảo ý thức được uy hiếp, tay trái tính phản xạ dấy lên cảm xúc nóng rực...

Đánh tiếp, hần nhất định sẽ chết... Kia không phải là giết người?

Trong đầu ngẩn ngui vừa chuyển, a Bảo chần chờ một lúc, để tay xuống.

“Ngươi đàn độn sao!” Vệ Thi đuổi tới nổi giận kêu.

Đang tập trung toàn lực dưới tay, a Bảo bị hung hăng đánh bay, thân thể nhỏ bé đụng gãy mấy cây cao đang sau lưng ngã nằm trên thảm cỏ, tiểu thiếu nữ hai mắt nhắm nghiền không tiếng động.

“A Bảo!” Vũ Văn Triệt thất thố hét lên một tiếng, bất chấp mọi thứ chạy đến chỗ tiểu thiếu nữ.

Vệ Thi nháy mắt đỏ sậm, ngửa mặt lên trời nổi giận quát một tiếng nhanh như chớp rút kiếm nhằm về phía hắc y nhân —

“A Bảo... A Bảo ngươi thế nào?” Vũ Văn Triệt một đường chạy như điên đến bên cạnh nàng, đang muốn ôm thân thể lạnh buốt vào lòng —

A Bảo đột nhiên mở mắt ra, nhảy lên một cái, “Rất tốt rất tốt, tôi phi thường tốt.”

Chính đang suy nghĩ muốn đánh thêm một quyền chứng minh mình thân thể rất khỏe, Vũ Văn Triệt thân thể quơ quơ. Trước mắt nàng chậm rãi ngã xuống...

“Công tử!”

Mặt trời xuống núi, sự kiện thích khách cũng buông màn.

Trừ hai hắc y nhân bị trói ngăn lại, thích khách còn lại đều cần độc trong răng tự sát.

A Bảo tha thiết chờ mong nhìn thích khách bị bọn thị vệ lưu loát kéo xuống, cảm thấy vô cùng khát vọng cũng rất vui vẻ muốn quan sát một chút thẩm vấn trong truyền thuyết...

Nhưng quay đầu thoáng nhìn công tử mặt trắng bệch như người chết giống nàng, nàng cắn môi kiềm chế xúc động. Khó trách công tử tính tình hồ hững ngày thường chỉ ở trong phòng đọc sách không đi, thì ra hần thân thể hết sức yếu ớt, từ trong bụng mẹ liền có tiền sử bệnh tim, không nên hoạt động nhiều, không nên kích động, không nên mệt mỏi, không nên tham dự, không nên ăn uống quá độ... A, rất nhiều không nên.

Mới vừa rồi hần đột nhiên ngã xuống trước mặt nàng... a Bảo sờ sờ cái mũi, nàng cũng có một phần trách nhiệm.

Lưu luyến nhìn thích khách bị kéo đi, a Bảo theo Vệ Thi tiến vào trong lều công tử, ai biết, đại phu khám cho công tử xong không ra ngoài, quay đầu nhìn về phía nàng.

Vệ Thi nói, “A Bảo, còn không để đại phu nhìn xem.”

“Không cần không cần, tôi hoàn toàn không có việc gì” a Bảo vội lắc đầu liên tục, ý vào khí lực lớn, không ai kéo được nàng đi chạy chữa, nàng lắc đầu như trống bỏi về mặt kiên định tuyên bố chính mình thân thể tráng kiện kiên trì thủ bên cạnh công tử không đi...

Vệ Thi bao phen khuyên mà không như nguyện, chỉ phải buồn bực nhìn từ đầu đến chân nàng đánh giá sau đó miễn cưỡng cùng nàng cùng nhau thủ tại đầu giường.

Trùng mắt thiếu nữ ngồi ở đầu giường, Vệ Thi ngó ngó xung quanh vẫn trăm mối không có cách giải, “A Bảo, ngươi khí lực... Sao lại lớn như vậy?” Nghĩ đến một hồ to trong rừng hần vẫn còn sợ hãi.

A Bảo ngại ngùng gãi gãi đầu, “Cái kia... Không phải tôi đã sớm nói tôi khí lực lớn sao.”

Vệ Thi than dài, nói là nói qua, nhưng khí lực lớn đến trình độ này còn có thể tìm được chồng sao?

Thiếu gia, ngài vẫn mau mau đổi người khác đi.

...

Ban đêm, Vũ Văn Triệt mí mắt run rẩy, chậm rãi mở mắt ra...

Trước mắt là a Bảo đang quay mặt ngủ trên đầu giường, lông mi dài uốn hình cung mềm mại, khoe miệng hơi vênh, hiện ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ...

Hần khoanh khắc chân chừ, ngón tay thon dài vươn đến mặt nàng.

Đầu ngón tay vừa mới chạm đến gò buốt lạnh giá, thiếu nữ đột nhiên mở mắt ra, hần phản xạ vội nhắm mắt, chỉ thấy má hơi hơi nóng.

A Bảo ngủ mơ màng xoa mắt, nhẹ tay cầm tay hần thả vào trong chăn, thói quen chiều cố tiểu quý thuận tay gém chăn cho hần, vươn vai, lại đổi một tư thế khác ở đầu giường tiếp tục ngủ.

Đợi an tĩnh lại, Vũ Văn Triệt lần thứ hai mở mắt, nhìn thấy tóc a Bảo lộ ra cái gáy, khoe miệng thoáng cong ngay cả chính mình cũng không phát hiện đang mỉm cười ôn nhu.

Hần nhắm mắt lại, ngủ thật say...

Ngoài trướng, thân ảnh giáng hồng thoáng qua không ai nhìn thấy bay trong không trung.

Nhai Tì mặt không biểu tình nhìn xuống dưới lều, hồng y tung bay, mái tóc đen dài dưới bầu trời đêm như mực tung bay.

Nâng tay nhẹ vuốt qua lệ chí dưới mắt trái, giáng hồng dần dần biến mất trong không khí...

Sáng sớm ngày thứ hai, Lý Thế Dân liếc xa thiếu nữ vừa vỗ ngực nói với Lý Kiến Thành, “Đại ca, đệ xem Tây Sở Bá vương tự xưng là “Khí thế nhỏ nữ” gặp a Bảo cũng muốn đem danh hào chấp tay nhường cho.”

Lý Kiến Thành cười nhạo nói, “Thế nào, đệ trước không phải toàn xoay quanh nàng.”

Lý Thế Dân thấy a Bảo nhìn một cái, lại lắc đầu, “Đệ đột nhiên thập phần vui mừng vị hôn thê Vô Cầu của đệ ôn nhu mảnh mai.”

Lý Kiến Thành cười lớn, vỗ vai ấu đệ, “Đệ vẫn nắm chắc thời gian luyện võ đi.”

Nói đến luyện võ, Lý Thế Dân cười hi hi đánh bên tai đại ca, “Ngày hôm qua đệ săn nhiều hơn huynh một con,” tuy rằng có hơn phân nửa là đại ca nhường cho, nhưng bất luận thế nào... Hần khoe miệng đắc ý cong lên càng xán lạn, cặp mắt sáng lên, “Đại ca, huynh thua nha!”

Rất nhiều năm sau, lúc hần trước Huyền Vũ môn bị ấu đệ một mũi tên bắn vào cổ, hần an tĩnh nằm trên gạch màu xanh, đột nhiên nghĩ đến buổi sáng ảm áp đấy. [Thảo: đau lòng quá, dù biết đó là lịch sử...]

Cùng với tiểu thiếu nữ lén lút đằng sau, một tiểu thiếu niên ngửa đầu hai mắt sáng lên nhìn hần, lộ ra nụ cười trẻ con đắc ý, “Đại ca, huynh thua nha!”

Huyền Vũ môn bắt đầu càng nhiều tiếng binh khí cùng tiếng áo giáp xông vào, hần chậm rãi nhắm mắt lại.

Mông lung nghĩ đến, bầu trời ngày ấy, cũng nặng rục rờ thế này.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 35: Chương 13

Một đêm cuối cùng đi săn, a Báo ở trong lều của mình hồi thăm Chu Nậu khi nào trả đá tránh nắng cho Nhai Ti.

Một làn khói nhẹ xuyên qua lều trại chậm rãi hiện thân trước mặt nàng, thiếu niên ngang ngược nói, “Theo ta đi Côn Luân.”

“Hả?” A Báo không rõ.

“Cứ đi đi!”

Hắn thô bạo kéo a Báo trực tiếp nhảy lên mây mà đi, mây trắng trên trời trôi qua bọn họ, gió đêm thổi mái tóc dài sau lưng thiếu niên mặc đồ đỏ, sợi dây buộc tóc như tơ lụa thượng đẳng lấp lánh ánh sáng, mấy lọn tóc đen không ngờ chạm gò má a Báo, nàng ngầy người, bắt lấy sợi tóc dài, “Tiểu quý, cậu mấy ngày nay tức giận à?” Vì cái gì mấy ngày sau khi xảy ra chuyện kia không thấy qua?

“Không có!”

Nói là nói như vậy, nhưng mùi thuốc súng nồng nặc này thật sự khó làm người khác bỏ qua.

“Sao cậu lại tức giận?”

Hắn không quay đầu gầm nhẹ một câu, “Ta không có tức giận!” Mùi thuốc súng nhanh chóng thẳng cấp thành kho thuốc nổ.

A Báo nghiêng đầu nhìn hắn một cái, mím môi không nói chuyện.

Nàng không nói thiếu niên quay đầu nhìn nàng, nửa ngày hắn nói, “... Ngươi vẫn muốn làm người?” Con ngươi tối đen sâu thẳm, thần sắc khó mà hình dung biến hóa kỳ lạ trong đen tối.

A Báo chớp chớp mắt, rất ngoài ý muốn hắn lại hỏi vấn đề này. Tầm mắt chuyển qua bầu trời bát ngát, hiếm thấy không trả lời.

Hắn cũng liền trầm mặc, ý thức cầm chặt tay nàng.

Hắn người một đường trầm mặc đến núi Côn Luân, một hồ nước hình trăng rằm ẩn vào tầm mắt, mặt hồ màu xanh dưới ánh trăng phá lệ trầm tĩnh mà mê người.

A Báo khó hiểu, “Chúng ta tới nơi này làm gì?”

“Đội Xích Ký.” Nhai Ti lời ít ý nhiều.

Xích Ký: thần cá trong truyền thuyết. Có thể bay qua khắp nơi, bị thần tiên áp chế.

A Báo gãi gãi đầu, chờ đợi thần cá làm gì? Chẳng lẽ hắn bình thường đã ngán đồ ăn muốn thay đổi khẩu vị? “Thần cá ăn ngon sao?”

Trâm bạc trên tóc nàng hồ ly trừng mắt, “Trừ ăn ra ngươi còn có thể nghĩ đến cái gì? Còn không phải vì gia tăng đạo hạnh của ngươi ngày sau không cần dựa vào pháp khí khác tránh nắng.”

A Báo lấp bắp kinh hãi, rất nhanh vui mừng quay đầu nhìn về phía Nhai Ti mở miệng muốn nói, Nhai Ti dờn tầm mắt lạnh lẽo đánh gãy lời nàng định nói, “Ngày sau có thể tận hưởng ánh mặt trời không phải rất tốt sao, vừa lúc có thể tận tình cho ngươi báo ân ân công.” Ngừ khí vẫn thô bạo, nhưng lộ ra chút chua ngoa.

Trong lòng tràn đầy vui mừng cảm động đột nhiên bị hắn thô bạo cắt ngang, a Báo nửa ngày không nghĩ được, chỉ bình tĩnh nhìn hắn nghiêm túc nói, “Cậu chua ngoa bộ dáng thật xấu, một chút cũng không dễ nhìn.”

“Ta...” Xấu hay không không cần ngươi để ý!

Nhai Ti càng nổi giận!

Trong lòng ngực kể từ đêm đó ngọn lửa vô danh càng tăng vọt, hắn không biết rõ lửa trong ngực là vì cái gì, nhưng hắn không thích a Báo thân cận

người khác, phi thường... Không thích...

“Cần rồi! Đại nhân là mỹ lệ nhất!” Trâm bạc trên tóc nàng cảm tức vừa nói ra khỏi miệng lắc lắc. đem a Bảo mái tóc thành đầu sư tử, “Đại nhân mỹ lệ không để bất cứ kẻ nào khinh nhờn! Đại nhân mỹ lệ nhất, mỹ — lệ — nhất!”

=0=!

A Bảo gãi gãi đầu sư tử, “... Tôi đã rồi.”

Núi Côn Luân là thủ phủ của Hoàng Đế hạ giới, bàn tiên trên đỉnh núi là Dao Trì của Tây Vương Mẫu, ngọn núi ẩn trong kết giới, phạm vi tám trăm dặm, cao bảy vạn thước.

Lúc này đang giữa xuân, rừng rậm âm u, khắp núi cây xanh biếc, hoa tươi ganh đua sắc đẹp, cực tú lệ.

A Bảo chú ý đến bông hoa nhỏ nở đầy mặt vàng quanh một cái cây, cành cây bám lấy nhau thỉnh thoảng rình coi người xa lạ xông vào. Cô dưới chân bọn họ giống hoa hướng dương, lại phảng phất mùi như mùi hành cực nhạt, a Bảo hiểu kỳ ngồi xỏm xuống chọc chọc chúng nó, mấy bụi cỏ lập tức ôm một chỗ mân mê rồi... Như đang ôm mộng? Hướng nàng phun một cái!

“Phốc ~”

Âm thanh kéo dài, a Bảo bật mũi ngã xuống đất, nước mắt chảy dài, thật... Thật là nồng nặc mùi hành lá a!

Chúng nó... Là họ hàng với chồn sóc đi.

Chu Nậu che mặt không nhìn nàng, si nhục a, si nhục yêu giới...

“Đây là bình thảo, người phạm ăn có thể tiêu trừ một mối, mà những bông màu vàng kia là sa đường, người phạm ăn quả của nó liền vĩnh viễn không chết đuối.”

A Bảo chậm rì rì ngồi trên thảm cỏ, “Chúng nó là đặc sản núi Côn Luân sao?”

Nhai Tì mặt không biểu tình “Ừ” một tiếng muốn kéo nàng từ mặt đất lên, khoảnh khắc ngón tay chạm nhau a Bảo đột nhiên cầm tay hắn, ngồi trên thảm cỏ thuần khiết giữa đầu 45 độ, lệ sáng lóng lánh, “Đừng tức giận nữa được không? Cả đêm đối mặt với gương mặt cậu biến dạng này, tôi nhìn thật lâu.”

Nhai Tì: “...”

Tuy rằng LOLI tất sát kể hiệu quả vì mái tóc sư tử cùng a Bảo quá phận quả thật kém một chút... Được rồi, không chỉ một chút, nhưng đôi mắt ướt át cùng âm thanh mềm mại nhu thuận đối với các LOLI khổng lồ tràn đầy lực sát thương.

Trăng tròn vành vạch phảng phất như rơi tòm vào trong mắt a Bảo, ánh mắt đắm nước sạch sẽ mà hồn nhiên, hắn đôi mắt tối đen nheo lại, đột nhiên nghĩ muốn ôm nàng.

Từ trước không phải ôm rất nhiều lần sao, nàng ôm vẫn làm hắn rất an tâm... Nhưng lần này, không giống nhau.

Rồi lại không có cách nào nói rõ... Đến tốt cùng là không giống nhau chỗ nào?

Cảm xúc xa lạ làm hắn cảm thấy không không chế được mà buồn bực.

Năm tháng dài đằng đẵng, chưa hề có người nói cho hắn cảm giác này là gì.

Kẻ mạnh làm vua, kẻ mạnh nhất mới có tư cách chiếm giữ địa vị cao, tất cả — cũng theo lý thường phải thuộc về kẻ mạnh nhất. Đây bọn họ nhất định phải tuân thủ, cũng không thể không tuân thủ quy tắc vĩnh hằng này.

Hắn vị thành niên, sức mạnh còn chưa mạnh đến mức có thể làm cho bảy yêu khuất phục triệt để, cha anh đến xây dựng ảnh hưởng lâu, lúc bọn họ bay đến Bồng Lai đại yêu quái sau thời viễn cổ vẫn rục rịch. Kéo dài cho tới nay, mục tiêu duy nhất của hắn là trở nên mạnh hơn — mạnh đến độ có thể chấn nhiếp tứ phương, độc quyền quần hùng.

Quy tắc kẻ mạnh nhất... Chính là quy tắc duy nhất của hắn.

Vì thế trong tình cảm xa lạ mà hỗn loạn kia, hắn lựa chọn theo bản năng.

Bản năng độc chiếm đoạt lấy...

“Ai!”

Một tí tiếng động nhỏ làm hắn cảnh giác kéo a Bảo ra sau lưng, một đạo đao ảnh đánh tới! Đao khí mãnh liệt làm hồ nước cắt thành hai mảnh thật lâu chưa hợp lại!

Trâm bạc thối ra làn sương trắng, sương mù nhanh chóng lan tràn lên mặt hồ, mặt hồ rộng như vậy kết thành khối băng, trên mặt băng còn bám một tầng sương trắng mỏng.

A Bảo ló đầu từ sau lưng Nhai Tì, tiến lên xem xét —

Dọa!

Một đôi mắt cá đáng thương tội nghiệp đối diện với nàng.

Cách tầng băng, một con cá đỏ quẫy quẫy đuôi xung quanh nàng nịnh hót. Đỏ mờ mờ, lần đầu tiên nhìn thấy cá chân chó hơn so với chó.

Nhai Tì kinh ngạc nhìn con mồi ngoài ý muốn đưa lên tận cửa, chậm rãi nhếch môi.

“Đây là Xích Kỳ.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 36: Chương 14

“Ta chỉ là khách qua đường nhỏ bé.” Cá nhỏ màu đỏ đáng thương tội nghiệp nhìn a Bảo, không ngừng lắc đầu vẫy đuôi, “Tuy rằng mỗi con cá đều nhìn giống nhau, nhưng ta xin thề, ta cùng nó không phải một chủng loại!”

Nhai Tì cũng không thêm đề ý, phi đến chỗ nó duỗi tay ra —

Tức khắc, tầng băng dày bên ngoài vây trụ con cá không biến hóa, nhưng bên trong nháy mắt sôi trào! Lạnh nóng giao thoa tạo ra hơi nước, trong phút chốc tràn ngập mặt hồ.

“Đại nhân! Tha mạng a~” cá nhỏ kêu la không thôi, liên tục cầu xin tha thứ, “Ta một chút cũng không ngon a, các người xem ta nhỏ bé yếu ớt không đủ nhét kẽ răng, sao lại đủ phân cho các người!”

“Chắc, rất trấn định nha.” Nhai Tì trong lòng vô cùng ngọt ngào không chỗ phát tiết, hần đầu không quay lại nói với a Bảo, “A Bảo, rất lâu không thấy nghiệp hóa của người, thật tường niệm”

Nghiệp... Nghiệp hóa, có phải cái kia địa ngục nghiệp hóa có thể tiêu hủy tất cả?!

Cá đỏ thiếu chút trùng to thành mắt cá chết... Anh giai, không cần đuổi tận giết tuyệt như vậy đi?

Nó ánh mắt vô cùng đáng thương cầu cứu thiếu nữ hết sức khả ái, miệng cá không ngừng đóng mở nịnh hót nàng.

Đáng tiếc, cách một tầng sương trắng a Bảo căn bản không nhìn thấy, càng đáng tiếc là — đầu óc thiếu nữ do dạ dày tạo nên đã mài dao soàn soạt chớp mắt. “Muốn mấy phần chín? Tôi thích bảy phần chín!”

=0=!

Cá nhỏ tuyệt vọng thét chói tai, “Cứu mạng a! Cứu mạng a —” bà già chết tiệt nhanh cứu người a!

“Chờ một chút.”

Âm thanh của tự nhiên vang lên, Chu Nậu dưới đao nhìn cá, sờ sờ cằm, “Con Xích Kỳ này có chút quen mắt, là... Thú cười của Tây Vương Mẫu?”

Mắt thấy có đường sống, cá nhỏ vội kích động nịnh bợ, cái đuôi càng quẫy mạnh, “Phải phải phải, đại nhân thực anh minh uy phong nhìn rõ mọi việc a, chính là ta!”

“... Quả nhiên.”

Nó liền biết rõ, cá nịnh hót như thế sợ là thiên hạ duy nhất có ==~

“Thú cười Tây Vương Mẫu...” Nhai Tì thì thầm nói nhỏ, “Kia càng đại bổ!”

Trong phút chốc, băng bên trong tan hết, tất cả mặt hồ hoàn toàn bị sương trắng bao phủ —

Chỉ là không muốn làm thú cười của bà già kia trộm đi ra cũng không cần độc như vậy đi, trời phạt sao? Trong hồ con cá nào đó nước mắt cuồn cuộn phun,

sớm biết như thế nó tình nguyện làm thú cưỡi cho bà già kia đến chết, cũng không muốn bị đun chết a a a ~

Mắt thấy lửa nhanh đến, Nhai Tì hơi hốt nói, “A Bảo, thêm lửa.”

“Lại chờ một chút — ”

Cá nhỏ giấy dựa kịch liệt lựa chọn nhả nội đan ra hay thành cá nấu, một viên nội đan đỏ đậm bên ngoài còn lượn lò tiên khí màu vàng cực đậm trong miệng nhả ra, chậm rãi nổi tại giữa hồ.

Trong quá trình yêu tu hành, phương thức thái bổ chia làm hai loại: yêu cấp thấp thông qua quá trình rút tinh khí huyết nhục sinh linh khác, yêu cao cấp, liền hấp thu nội đan đối phương hoặc nguyên thần để tăng cường đạo hạnh của mình.

Nội đan là mệnh mạch của người tu hành, cũng là đạo hạnh trọng yếu bao nhiêu năm tu hành, nhất định cam tâm tình nguyện nhận thua đối phương mới lấy được. Bởi vậy đến thời khắc liên quan đến tính mạng, trừ một số ít thà làm ngọc vỡ ra, người tu hành có thể đem nội đan ra thỉnh cầu chuộc mạng.

Dù sao, so với huyết nhục mà nói, nội đan giá trị hơn nhiều.

Càng hưởng chi Xích Ký chính là thần cá, trong nội đan chứa tiên khí đối với kẻ tu hành mà nói thật sự trợ lực rất nhiều, hơn nữa con cá này lại là thú cưỡi của Tây Vương Mẫu.

Gãi đúng chỗ ngứa, nhưng Nhai Tì trên mặt bất động thanh sắc, không nói một lời, sương trắng trên mặt hồ dần dần tiêu tán. . .

Phát hiện đỉnh băng chậm rãi tan, kết giới trên băng cố trụ nó biến mất, cá nhỏ vội lắc cái đuôi dùng sức vọt, cùng lúc đó, thân hình nó vốn to bằng bàn tay bỗng nhiên to lên, mỗi phiến vảy cá lớn cỡ bàn tay, trong đêm lóe lên ánh sáng vàng hồng. . .

“Thật xinh đẹp a...” Cá nhỏ trước mắt bỗng biến thành một con cá lớn, a Bảo lau lau nước miếng, cố gắng quên mất thân béo mềm kia phải lấy thẩm mỹ phẩm vị siêu thoát tục đối đãi nó.

Xích Ký dưới con mắt a Bảo thềm nhỏ dài “Vèo” một tiếng bỏ chạy, trước khi đi, nó đột nhiên cảm thấy đuôi cá đau xót, rung rung nhìn lại, cái đuôi vô cùng mỹ lệ rõ ràng thiếu mất một miếng thịt lớn!

Thỏ phi a ~

Cá nào đó rơi lệ xót cái đuôi mà đi —

Phía sau nó, Nhai Tì chậm rãi mở tay ra, huyết nhục của Xích Ký chậm rãi hợp với nội đan.

Chu Nậu con người màu vàng co rúm người lại, vội la lên, “Đại nhân...”

Nhai Tì phút chốc giương mắt nhìn nó, ánh mắt, lại xa lạ âm u, thậm chí mơ hồ mang theo uy hiếp cùng điên cuồng.

Chu Nậu cúi mắt, không tiếp tục nói.

A Bảo tiếp nhận nội đan, không nghi ngờ nuốt nội đan vào trong bụng, ngồi xếp bằng điều tức, chuyên tâm hấp thu nội đan.

Nhai Tì cùng Chu Nậu xung quanh nàng bày lên tầng kết giới phòng ngự thật dày, mà sau, hần chậm rãi đi vào trong kết giới, ngồi xếp bằng phía sau a Bảo giúp nàng điều tức.

Lúc a Bảo ngồi xếp bằng, đem nội đan Xích Ký chậm rãi dung hợp vào nội đan trong bụng mình, nàng chỉ thấy dưới bụng như bị phồng, tuy rằng nàng không có sử dụng nội lực, nhưng cảm giác rõ ràng nội đan Xích Ký phảng phất có thể cộng hưởng. . .

Cùng với sức mạnh tràn đầy lửa nóng, đột nhiên trong đó vô số hình ảnh xa lạ cùng với cổ rết buốt, không thuộc về cảm xúc của mình, không có cách nào khống chế nhập vào trong đầu nàng.

Nàng chỉ cảm thấy thần hồn phảng phất lập tức bị đánh sâu trong tâm linh, ý thức lấy ra cảm xúc trở nên mơ hồ.

Nàng朦朦 cảm thấy nghi ngờ, chưa hề nghe nói qua hấp thu hội đan đồng thời bí mật mang theo cảm xúc kỳ lạ... Tiếp theo cảm xúc như dâng triều vọt tới, ý thức nàng bị vỡ tung. . .

Vui, giận, bi thương, sợ hãi, yêu, hung ác, ham muốn đột nhiên tràn đầy tâm linh nàng.

Mất, tai, mũi, miệng, thân, ý nghĩ phảng phất biến mất toàn bộ...

Nàng không cảm giác chính mình tồn tại, lại cùng thời khắc đó cảm thụ đến vô số mình khác cùng tồn tại.

Cùng với một sức mạnh vô cùng mạnh mẽ mãnh đánh vào, a Bảo đồng thời cảm giác đến vốn vui, giận, bi thương, sợ hãi, yêu, hung ác, ham muốn trong tâm linh nàng chậm rãi tách ra khỏi cơ thể nàng.

Sức mạnh khổng lồ này từng chút từng chút cải biến cơ thể nàng mỗi giác quan, bắt trong đầu mỗi thất tình lục dục vọng tưởng trốn đi...

Không! A Bảo theo bản năng cự tuyệt ngăn sức mạnh khổng lồ này, cố gắng giữ lại tất cả cảm tình tạo lên “Người”.

Trong đó hai ý thức giao chiến kịch liệt, thần lực sung mãn chậm rãi tan vỡ, mắt, tai, mũi, miệng a Bảo bắt đầu điên cuồng chảy máu...

Tẩu hỏa nhập ma — bốn chữ to này hiện trong đầu.

Cái gọi là tẩu hỏa nhập ma, chính là lúc muốn công lực tiến nhanh mà phát điên hoặc chết đi.

Bất ngờ, Nhai Ti bỗng nhiên biến sắc, khóe mắt muốn nứt ra, “A Bảo —!”

Ngoài kết giới, Chu Nậu cũng cực kỳ hoảng sợ, bất chấp mọi thứ chạy vào trong kết giới, hai nội đan màu đen tuyền cùng vàng nhạt từ trong miệng họ phun ra, kéo a Bảo trong mờ mịt quanh người nhanh quay ngược trở lại!

A Bảo chỉ cảm thấy cái cổ ấm khí nhanh rót vào trong nàng, chặt chẽ bảo vệ tâm mạch, nàng bản năng tham lam hấp thu hai cổ ấm khí xa lạ này tới gần gần lại cổ cảm tình xa lạ xâm nhập, có thể thấy rõ thân thể nàng vốn thương tích đầy mình chậm rãi lành lại.

Chính là hấp thụ ba nội đan sức mạnh bất đồng, chẳng hề tự giác dung hợp lại, a Bảo không chỉ là thân thể, thậm chí ngay cả xương cốt cùng máu cũng đang không ngừng biến hóa.

Máu cũ dần dần tiêu tán trong không trung, máu mới chậm rãi từ trong hư vô mà tạo ra...

Lúc thân thể tái tạo đồng thời a Bảo cảm giác được trong linh hồn mất đi cái gì, nàng nghi hoặc không thôi mờ mắt ra...

Khoảnh khắc đó, quanh thân nàng nổi lên hắc điểm! Nghiệp hỏa tối tăm như vật bé nhỏ, lấy nàng làm trung tâm không chịu khống chế lan ra bốn phương tám hướng, nước trong hồ nháy mắt bị nghiệp hỏa đốt cạn khô! Vì cứu a Bảo Nhai Ti cùng Chu Nậu đã hao đi hơn nửa đạo hạnh không ngăn cản được, kêu lên một tiếng nôn ra ngụm máu tươi.

A Bảo kinh hãi, vội có đề xuống hắc điểm đang đầu đá lung tung, giống như sức mạnh bài sơn hải đảo ngưng kết tại bốn phía người nàng, không cách nào tiết ra sức mạnh mà bức lên thẳng chín tầng mây —

Kinh khí ác liệt xông lên tận chín tầng mây phá tan ba thước, cuốn theo bụi đất đầy trời thật lâu không rơi xuống đất, theo uy lực kinh khí không ngừng đẩy lên, vị trí bọn họ ba người lại thành xung quanh nhiều hố sâu —

A Bảo trừng to mắt, thần thờ hồi lâu...

Sức mạnh ngang ngạnh kinh người như thế... Lại là nàng sao...

Phàm là yêu quái, sống năm trăm năm mà thành đại khí, sống ngàn năm mà kinh thiên địa...

A Bảo hút lấy ba viên nội đan mỗi viên đạo hạnh chỉ ít cũng hơn ngàn năm, nàng thiên phú ngộ tính cực cao, trong lúc cửu tử nhất sinh, ý thức đem ba viên nội đan thuộc tính bất đồng tiến hành dung hợp, lại hành thành sức mạnh chỉ thuộc về nàng. Trải qua mấy tầng cộng lại, âm kém dương sai làm a Bảo đạo hạnh gia tăng mãnh liệt, đến hình thái cuối cùng của cương thi — hạn phạt, chỉ thiếu chút nữa xa.

Đội con lóc bĩnh ổn, Nhai Ti băng bó ngực nôn nóng nhìn về phía a Bảo, khoảnh khắc nhìn thấy nàng lại ngây người.

A Bảo trải qua thay da đổi thịt, vốn làn da trắng bệch tái nhợt trở nên sáng ngời, vô cùng mịn màng, gò má đào môi phấn hồng, hồng như lúc ban đầu. Dáng người càng mềm mại như liễu, đôi mắt long lanh ánh nước, sống mắt lưu chuyển cực kỳ động người, mình điểm không gì sánh được...

Nhìn thiếu nữ trước mắt, thiếu niên tâm không khống chế được nhảy “Thịch thịch”, hần hần mảy mảy cực lực kiềm chế xúc động, chính là thiếu nữ vườn ngón tay lạnh buốt xoa mặt hắn, âm thanh mềm mại nóng lòng nhảm nhí, “Cậu có sao không? Có chỗ nào bị thương? Chỗ nào khó chịu? Lòng ngực có đau hay không? Muốn tôi lấy nội đan ra chữa thương cho cậu không? Còn có cần tôi lại đi bắt mấy con Xích Kỳ...”

Nhai Ti rốt cuộc nhịn không được ôm nàng vào trong lòng, gắt gao xiết trong ngực...

A Bảo giãy dụa, “Á, đừng ôm gấp như vậy, tôi còn chưa nhìn Chu Nậu, mới vừa rồi nó cũng học máu.” Liền vút nó qua một bên quá thất lễ.

“Đừng để ý tới nó!” Thiếu niên ngang ngược nói. Mạnh mẽ đem quả đầu đang không ngừng nhích tới nhích lui ấn vào trong lòng.

Chu Nậu bị đại nhân cảnh cáo trước liền biết điều giấu mình trong đám mây, mắt lạnh nhìn thiếu nữ.

Lúc đại nhân dung nhập huyết nhục Xích Kỳ vào nội đan, thân cá Xích Kỳ, ăn thịt của nó sẽ dần dần đánh mất thất tình lục dục thuộc về “Người”, trở thành người tu tiên vô tình vô dục...

Kể từ đêm đại nhân nhìn thấy a Bảo cùng phạm nhân thân cận một màn kia vẫn buồn bực, nó biết rõ đại nhân lo lắng nàng sẽ động tâm với phạm nhân, lựa chọn ở lại bên cạnh phạm nhân. Dứt khoát để nàng ăn làm nàng có thể một lòng tu tiên, từ nay về sau vĩnh viễn ở bên cạnh hắn.

Tuy rằng nó vẫn không rõ vì cái gì đại nhân lại bất chấp với thiếu nữ không hợp với yếu giới này, nhưng thiếu nữ mất đi cảm tình của “Người” với đại yêu quái có gì khác? Đại nhân có thể chấp nhận a Bảo đã mất đi tình của thuộc về “Người” sao?

Mà a Bảo vốn ngây thơ xán lạn gần như vô tâm vô phách lại không hiểu phong tình bây giờ đã không còn tình cảm, tuy rằng bởi vì sau đó đột phát biến cố không cách nào xác định đến tốt cùng là bị lấy bao nhiêu tình cảm, nhưng duy nhất có thể khẳng định là, ngày sau muốn kêu nàng xúc động nhất định khó càng thêm khó...

Đại nhân tính tình cực đoan, duy ngã độc tôn, mà a Bảo lại... Trên đám mây, Chu Nậu lãnh đạm nhìn dưới chân, trong lồng ngực mơ hồ nổi lên dự cảm không may...

Trong ngực Nhaiti, a Bảo cảm lấy vật áo bên trái, khó hiểu, trong lòng buồn bã không có...

Thiếu niên ôm thật chặt nàng, phảng phất muốn đem nàng vĩnh viễn giam trong lồng ngực.

A Bảo an ủi dùng bàn tay khác ôm lấy hắn, nghĩ đến lúc trước tẩu hỏa nhập ma còn sợ hãi, “Nếu không phải hai người, tôi sợ rằng sớm đã thần hình câu tán...”

Thiếu niên nghĩ lại mà sợ không sợ giác càng siết chặt tay hơn, như tuyên cáo, “A Bảo, về sao ta sẽ bảo hộ ngươi.”

Chỉ là, đôi mắt ẩn sâu trong bóng tối mờ mịt khó hiểu mà yêu dị.

Về sau ta sẽ bảo hộ ngươi —

Lấy tư thái của kẻ mạnh nhất, đem nàng giữ bên cạnh, chẳng phải ý nghĩa là: ngươi là vật sở hữu của mình ta, ngươi là của ta... Chỉ thuộc về một mình ta.

Hắn vẫn cho là, tâm ma đoạt hắn trải qua thiên kiếp sau mới xuất hiện.

Một khắc này hắn đã xem nhẹ, tâm ma vô hình vô dạng đã gần kề.

Ma tùy tâm sinh.

Lúc hắn đem huyết nhục Xích Ký dung lẫn nội đan một khắc đó tâm ma ẩn trong lòng tĩnh lại...

Chung quy, dấu hiệu kéo hắn sa đọa thành ma.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 37: Chương 15

Ma chương, chính là làm người ta lâm vào điên cuồng, lâm vào vì phản đầu quên mình là bất chấp mọi thủ đoạn.

Trong lòng mỗi người đều cất giấu một bóng ma.

Nếu có một ngày làm động đến tâm ma làm người ta cố chấp quên mình thành ma chương, so với cuộc đời ngây ngô dại dột không chỗ nào theo đuổi, không biết là may mắn, hay bất hạnh?

Nắng sớm mờ mờ, a Bảo bay đến chỗ có nắng.

Dáng người nàng thay đổi, da thịt càng nhẹ nhàng phiêu dật, nhìn về nơi xa thân áo trắng rộng mở như cánh bướm, tăng thêm mấy phần nhu mỹ.

“A Bảo.” Dừng trên tóc này, Chu Nậu trầm mặc thật lâu sau mới nói tiếp, “Ngươi... Có cảm thấy khác thường không?”

“Hả?”

A Bảo gãi gãi đầu, mờ mịt, “Có gì khác thường?”

Chu Nậu bình tĩnh nhìn thiếu nữ vẫn ngây thơ như vậy, thờ dãi, “... Không có gì.”

A Bảo nhăn mày giáo dục nó, “Làm người phải thành thật, làm yêu quái cũng vậy, mi kiểu này rõ ràng chính là có việc.”

Chu Nậu hừ một tiếng, hóa thành trăm bạc không cam nguyện đổi tư thái trên đầu sư tử của nàng, nằm tốt. Tối cùng vẫn không có đáp lời.

Trở lại doanh địa, a Bảo ngênh ngang dưới mí mắt bọn nô bộc thị vệ tiến vào, nàng tốc độ cực nhanh, bóng nàng bay qua trước mắt thị vệ cực nhanh thậm chí tàn ảnh cũng không lưu. . .

Đội nàng vào lều của mình, lều cách vách đột nhiên truyền tới tiếng Vệ Thi nói nhỏ, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng Vũ Văn Triệt cùng mấy nam tử xa lạ trò chuyện.

Từ viết: phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ nói, phi lễ chớ động.

A Bảo lập tức tuân thủ lễ thứ nhất bịt lỗ tai, nỗ lực không nghe riêng tư của ân công. Phiên là, không biết yêu quái thánh lực quá mạnh, hay là nàng lần này công lực quá cao thâm, cũng có thể là trong tiềm thức của nàng ẩn sâu tinh thần bát quái, dù bịt lỗ tai, a Bảo vẫn còn nghe thấy tiếng bọn họ liên tục đàm không gián đoạn cùng “Thích khách” “Chinh Triều Tiên” “... Để thân chinh, tấn công Liêu Đông thành, vẫn không thể khác...”

Hay là lần này thích khách đột kích có liên quan tới đông chinh Triều Tiên?

Nhất thời không lưu ý nghe thấy quân cơ chuyện quan trọng, a Bảo sờ mũi, vào tai trái ra tai phải. . .

Chính vào lúc này, tên nàng đột nhiên bị đem lên —

A Bảo nhận ra âm thanh này là thị vệ trưởng phụ trách bảo hộ vị thiên tử tương lai kia, hần khẳng khái nói có chút trào dâng, “... Nàng lai lịch không rõ, thân lực kinh người lại ẩn giấu lớp nô bộc, có rắc tâm hại người không phải người lương thiện...” vân vân.

A Bảo nghĩ đến đã nhiều ngày hần rất nhiệt tình vận phân xuất hiện xung quanh thỉnh thoảng giúp đỡ, mấy thứ quanh co lòng vòng dò hỏi nàng, nàng thường thường “À” một tiếng. Nghĩ biết rõ mục đích của nàng liên tục tiếp hỏi thôi, không phải là báo ân sao, hần không thẳng thắn nói nàng sao biết rõ, phần về nàng có “Rắc tâm khác” có dán lên mặt sao = =~

Vũ Văn Triệt thân nhiên nói, “Chuyện này không cần bàn nữa, từ nay về sau, ta không hi vọng bất kỳ ai nhắc tới chuyện này.”

“Công tử...”

“Thỉnh công tử nghĩ lại...”

Âm thanh vội la lên, mà sau liền trầm thấp xuống, suy đoán trong lòng làm nàng buồn bực bị dụ dỗ... Nghĩ đến từ này, a Bảo yên lặng, yên lặng lau mồ hôi, yên lặng phui phui da gà trên da.

Nên đến phiên Vệ Thi lên sân khấu ngày thường luôn luôn đối với nàng chọn lựa đầy bụng ý kiến.

A Bảo chống má chờ đợi, như Vệ Thi vẫn không nói lời phản đối, trang nghiêm như... Ngẫm đồng ý vậy, giống Vũ Văn Triệt lựa chọn đứng về phía nàng.

A Bảo chỉ cảm thấy lồng ngực ấm áp, nhưng ấm áp lại trong giây lát biến mất, a Bảo nghi ngờ xoa ngực, gương mặt ngây thơ, trong mắt thủy chung bình tĩnh không gợn sóng.

Đội phụ tá lui ra, Vũ Văn Triệt ngưng mi không nói.

Thánh thượng thu phục Liêu Đông tâm đã lâu, bây giờ trong nước loạn lạc thi nhau nổi lên, khởi nghĩa không ngừng, nội loạn không trừ thánh thượng lại một lòng ra bên ngoài.

Con dê vỡ ngàn dặm chỉ vì một tổ kiến, trong triều lòng người kinh hoàng thánh thượng lại khư khư cố chấp.

Đầu năm thánh thượng thân chinh, lực lượng 24 đạo thao túng chia đều 12 quân. Mỗi quân đều có thiết đại tướng, mỗi người giữ bậc thấp hơn, thống soái kỵ binh 40 đội, bộ dẫn 80 đội. Lại có đoàn lương thực, tán binh khoảng 4 đoàn, do bộ binh hộ tống. Mỗi xe lại đặc biệt bố trí một sử giả. Trăm vạn hùng binh xuất phát từ Đông Lai, đi đến Phù Hải.

Mà nay quân đội đã đến Liêu Thủy, tấn công Liêu Thành, thương vong thảm trọng vẫn chưa được khắc phục.

Trong nước lòng dân hoang mang, phản loạn càng sâu. . .

Giang sơn rung chuyển, hần há có thể ngồi yên? Vũ Văn Triệt nhìn về phía Trường An, đã đến lúc trở về để đồ. . .

“Phách” một tiếng, ngoài trường vang lên tiếng mũi tên rơi, Vệ Thi đằng sau Vũ Văn Triệt lập tức rút kiếm ra khỏi vỏ vọt lên bảo hộ trước người hần, cảnh giác lấy mũi kiếm đẩy màn cửa, quát, “Người nào —”

Lời nói đến miệng, Vệ Thi luôn luôn chính khí như vậy âm thanh phảng phất như ngâm vô số trứng chim, quý dị dừng lại.

Vũ Văn Triệt kinh ngạc, lần đầu thấy Vệ Thi thất thố như thế... Đội hần nhìn thấy thiếu nữ bung trà vào, hần kinh diễm giật mình, rốt cục hiểu rõ vì sao Vệ Thi lại như vậy.

Rõ ràng vẫn là khuôn mặt ấy, nhưng đôi mắt sáng nước quanh quẩn, ánh mắt trong suốt như làn nước. Ánh bình minh nhạt ôn nhu chiếu trên da thịt sáng

ngồi của nàng, như tơ như lụa, môi đỏ hồng, sạch sẽ, làm người thương tiếc, chỉ tiếc trên gương mặt như ngọc lộ ra mấy phần trẻ con, lớn thêm chút nữa hẳn là mỹ nhân hiếm thấy.

“Kỳ quái, trên người tôi có gì sao?” A Bảo đem bộ trà đặt lên bàn, mờ mịt hỏi.

Tiểu thiếu niên từ sau lưng nàng cảm mũi tên áp ứng, “Cái... Cái kia, không có a, chỉ là hôm nay mới phát hiện, a Bảo ngửi sinh thực dễ nhìn...”

Lý Thế Dân tuổi nhỏ nhất, thiếu niên 13 tuổi cũng không ngoại lệ đỏ mặt.

A Bảo ngại ngừng gãi gãi đầu, “Cám ơn nha.” Nàng đối với bề ngoài không để ý, theo nguyên tắc có qua có lại, a Bảo cũng trả hân nộ cười rục rờ, “Cậu cũng rất dễ nhìn!”

Tiểu thiếu niên nghe vậy, càng đỏ lan đến cổ, hân chân tay luống cuống cảm mũi tên sững sờ nhìn nàng.

“Bé con, nhị đệ nhà ta hết sức thẹn thùng, ngửi đừng có câu dẫn hân.” Giọng nói hài hước trên chọc truyền tới, Lý Kiến Thành nguyên tới chỗ Vũ Văn Triệt bàn bạc việc xử trí thích khách, không nghĩ lại gặp tiểu kịch trường hay này.

“Lý thế tử.” Vũ Văn Triệt không vui cảnh cáo nói.

“Chắc, nói sai, nói sai rồi. Bé con nhà ngửi vẫn rất trong sạch.” Lý Kiến Thành sờ sờ đầu ấu đệ nhìn về phía a Bảo, mắt không chút che dấu thường thức cùng kinh diễm, “Vũ Văn cửu cửu, mấy ngày không gặp, tiểu nha đầu nhà cậu trở mã càng mỹ lệ, cố gắng nuôi lớn thêm chút, cũng tuyệt là giai nhân.”

“Cái kia...” Tiếng a Bảo lẩm bẩm, “Đừng hoài bão hy vọng quá lớn, tôi đã không thể trưởng thành...”

Lẩm bẩm xong, a Bảo thấy Vũ Văn Triệt lại nhìn chăm chăm nàng, nàng chậm rì rì bước nhỏ rút lui phía sau Vệ Thi, để thân hình hân cao lớn che chắn cho mình, phiền não lắc đầu, một năm sắp hết, xem ra nên rời đi.

Bên này Vệ Thi lại liếc a Bảo một cái, mắt hồ rung rung.

Thiếu gia, ta thực xin lỗi ngài, vừa rồi bị yêu nữ mê hoặc, Vệ Thi định lực vẫn quá tệ a!

...

Xe cuốn cuộn đi, tóm lại, lần săn bắt này vẫn có thu hoạch lớn.

Đội ngũ đi săn bắt thích khách chậm rãi thắng lợi trở về. Mấy ngày sau, Vũ Văn Triệt không có gì bất ngờ muốn từ biệt trở lại Trường An, a Bảo vuốt trăm bạc, nghiêm túc hứa hẹn:

“Đội tôi hộ tống ân công bình an trở về Trường An, tôi liền rời đi.”

Ừm...

Như vậy cậu nên vừa lòng đi, tiểu quý.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 38: Chương 16

Cuối tháng ba, Vũ Văn Triệt trở về Trường An. Một đường hộ tống chính là người quen, Lý gia đại công tử dẫn đầu, nhị công tử dù sao cũng muốn đi theo. Một đại đội chậm rãi xuất phát từ Huỳnh Dương, thanh thế lớn hành trình về phía tây.

Bên trong xe ngựa a Bảo co hai chân lại, ngồi trên thảm nhung thật dày, trước người nàng một chiếc ấm đun nước, tản ra làn khói nhẹ.

“Khụ, chú ý một chút.” Vệ Thi ngồi một bên, lông mày đen rậm liên liếp nhăn mấy cái thành bánh quai chèo, “Nữ tử sao lỗ mãng vậy.” Tuy dung mạo xuất chúng lời nói việc làm lại như nông thôn dã phụ, không có cấp bậc lệ nghĩa làm cho người khác nghiêng răng nghiêng lợi.

A Bảo “À” một tiếng, chậm rì rì đứng lên rất phối hợp đổi chỗ ngồi.

Vũ Văn Triệt liếc nàng một cái, lại đem lực chú ý vào chiến báo trên tay. Xóc màn xe lộ ra ánh mặt trời, tóc hân hôm nay không có buộc lại, mà đem vắn thành búi, dùng ngọc trâm tính ôn nhuận cố định, tóc đen còn lại thuận theo buông sau người, càng lộ vẻ thanh nhã, phong tư xuất trần.

A Bảo trong xe chỉ ngồi yên trong chốc lát, không quá bao lâu liền gãi tai muốn bay ra ngoài, thế nào cũng ngồi không yên.

“Sao lại giống khi hoang thế...” Vệ Thi thấy nàng chỉ ngồi yên một lúc lại bắt đầu quay tới quay lui, đôi mắt nhắm thẳng ngoài cửa sổ nhìn, mắt hờ trừng trừng.

“Cứ ngồi như vậy thật không thú vị.” A Bảo nhỏ giọng khiêu nại.

“Kia người nghĩ làm cái gì?” Vũ Văn Triệt giương mắt nhìn nàng.

A Bảo nghiêng đầu suy tư một lúc, “Tôi muốn ra bên ngoài cưỡi ngựa!” Nói khoan khoái cười ra, “Cảm giác thật thoải mái.” Lần trước đi săn nàng còn chưa đã nghiền.

“Hiện tại không được,” Vũ Văn Triệt nói, “Lần này chúng ta đi không phải du ngoạn, đợi chúng ta trở lại Trường An sau liền tùy người.”

Còn muốn về Trường An? A Bảo nhăn mũi, gãi gãi đầu, “Kia tôi không có cơ hội.”

Nhìn thấy nàng nhăn mũi thật khả ái, Vũ Văn Triệt đột nhiên có xúc động muốn véo véo mặt nàng, có thể biết được nguyên nhân Lý Thế Dân vì sao thích néo mặt a Bảo.

A Bảo thấy hấn lại bắt đầu nhìn chăm chăm nàng không thôi, không do dự rút người lại, cúi đầu xuống.

Vũ Văn Triệt này mới tỉnh hồn lại, lúng túng ho nhẹ một tiếng, nói, “Người vừa nói không có cơ hội gì?”

“A! Nói quên mất.” A Bảo vội bổ sung, “Đội công tử trở về Trường An, a Bảo muốn chào từ biệt.”

“Chào từ biệt!” Vệ Thi bỗng cao giọng.

A Bảo gật đầu, “Đúng a, trước tôi không phải đã nói, tôi không thể ở chỗ này lâu, đợi báo ân xong tôi phải đi.” Chẳng lẽ trí nhớ bọn họ liền kém vậy?

Tâm vừa ấm lên lại đông cứng, Vũ Văn Triệt nói, “Cái kia... Người không phải nói muốn lưu lại thêm nửa năm sao?”

“Công tử lần này trở về, đợi chúng ta đến Trường An cũng chỉ còn thừa mấy tháng, hơn nữa thủ vệ cùng bảo hộ nghiêm mật chu đáo hơn ở Huỳnh Dương, tự nhiên liền không cần tôi.” Ngày thường Vệ Thi từng nói cho nàng gia thế công tử, thân là danh môn vọng tộc, Trường An chính là nơi của bọn họ, an toàn có thể so với hoàng cung.

“Liền chạy như vậy, còn không nghĩ ngày sau có thể thành công gả đi!” Vệ Thi đau tim nhức óc, muốn biết rõ, trừ thiếu gia có tính thần hiển thân ra, còn có nam nhân nào dám lấy nàng?

A Bảo cẩn thận nhìn Vũ Văn Triệt giận tái mặt, thấp giọng lẩm bẩm, “Tôi mới không làm vợ bé...”

Trong lòng lại thầm may mắn nàng chủ động báo ân chưa ký khế ước bán thân, vẫn là một thân tự do. Đợi công tử trở về Trường An sau liền không cần lo lắng bị người khác bắt làm vợ bé của ân công.

Nàng âm thanh hàm hàm hồ hồ, Vũ Văn Triệt nghe không rõ, nhưng thấy khuôn mặt đầy kháng cự hấn đã biết đáp án, thấp giọng nói, “... Người vẫn muốn đi.”

A Bảo dùng sức gật đầu, “Ừ!” Vì cái gì không đi!

Thái độ gần như vô tâm vô phế.

Vũ Văn Triệt cúi mắt, không lên tiếng.

Không khí ứ đọng lại, A Bảo cũng chột dạ quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, tránh cái nhìn chăm chăm của Vệ Thi.

Bên ngoài phong cảnh thực đẹp, thực muốn ra hít thở không khí a... Nàng nghiêng đầu thì thào, trên mặt đơn thuần cùng ngây thơ.

Vào đêm, đại đội dừng bên hồ.

Hai bên bờ hồ hai hàng liễu rủ, cành cây non mềm tung bay theo gió. Đoàn người đi dọc theo hồ hạ trại, đốt đuốc làm ven hồ uốn lượn thành một hàng dài.

Đêm khuya vắng lặng, công tử thân thể yếu nhất định phải ở trong xe ngựa, a Bảo chọn một lều trại gần xe ngựa nhất nằm xuống, lén lút đồng tình với Vệ Thi ở trong xe ngựa cả đêm bảo hộ công tử. Nói tới, quen biết lâu như vậy nàng còn chưa thấy hấn ngủ, ngay cả ngủ gà ngủ gật cũng không thấy, hay kỳ thực hấn không cần ngủ?

Một đạo ánh màu hồng chậm rãi xuất hiện sau lưng nàng, thiếu niên nhú mày, “Người đang suy nghĩ ai?” Mặt đầy suy nghĩ.

“Nghĩ Vệ Thi a.” Nàng đưa lưng về phía Nhai Ti không chú ý đến thần sắc hấn, tự ý nói, “Vẫn là lần đầu nhìn thấy người không cần ngủ.”

Nghe nàng nửa câu sau thiếu niên sắc mặt hơi nguội, “Cái kia có gì trân quý, chẳng qua chút tài mọn.”

Thân thể thiếu niên đơn bạc bò lên giường, hẳn không bình tĩnh thúc giục nói, “A Bảo, người mau lên đây.”

A Bảo do dự, đưa lưng về phía hắn kì kèo mè nheo bò lên giường, giữa hai người nhét một cái gối ngăn cách, “Được, tôi muốn ngủ một giấc. Cậu không được dựa qua đây!”

Nhai Tì cũng không thêm đề ý, trực tiếp ném gối đầu ra sau, tiến lên ôm eo a Bảo.

A Bảo hít vào một hơi, thất bại lần thứ n thanh minh, “Nam nữ thụ thụ bất thân, không nên không nên!”

“Im miệng!” Nhai Tì buộc chặt cánh tay, trực tiếp vùi vào cổ a Bảo, “Chắc, cũng không phải chưa ngủ qua, còn kinh ngạc cái gì!”

A Bảo rụt rụt cổ, lăm nhăm, “Đây là vấn đề nguyên tắc, không nên không nên...”

Nhai Tì không thêm đề ý nàng, trực tiếp đem âm thanh nữ mềm mại thành bài hát ru, ngủ thật say... Siết chặt tay, phảng phất như trẻ con ôm đồ chơi yêu thích nhất.

Phụ thân...

Con ở chỗ này, gặp một người rất trọng yếu.

Gặp được một người cho dù không từ một thủ đoạn nào cũng muốn lưu nàng bên người.

Ta, chỉ cần nàng, ở lại bên cạnh ta.

Yêu cầu như vậy... Phải, không tính quá nhiều đi.

Ngoài trường, vài cành liễu xanh nhạt theo gió đung đưa.

Chậm rãi, cành liễu ngược chiều gió bày ra độ cong, cẩn thận vươn đến khe lều trại nhìn lên bên trong...

“Ê, đây là vị trí của ta.”

Một cây trâm bạc dưới ánh trăng quý dị bay giữa không trung, cây trâm đang bên cạnh khe hẹp. Cành liễu bỗng dừng cả kinh, vội vàng gấp khúc xuống, thối lui bên cạnh chờ trâm bạc tìm được góc nhìn hoàn mỹ, mà dò xét cuối cùng cũng hướng bên cạnh nó chọc chọc, đáng thương tội nghiệp xin một chén canh...

Đang bát quái, tiểu quý trong trường đột nhiên gầm nhẹ, “Cút ngay!”

Chúng nó bỗng dưng vắng ra, phần nộ bên ngoài trường đảo quanh...

Thị vệ vây quanh lửa trại dụi dụi mắt, lăm lăm, “Chao ôi chao ôi, thời tiết này, lại hoa mắt a.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 39: Chương 17

Sáng sớm thị vệ tắt lửa trại, bắt đầu chuẩn bị, tiếng động nhốn nháo nào động truyền vào trong trường...

A Bảo mơ mơ màng màng mở mắt, mới phát hiện chân mềm không biết bị đá dưới giường từ lúc nào, tiểu quý phía sau cuộn tm, ngoan ngoãn nằm bên chân nàng, sợi tóc đen nhánh rơi rụng trên áo choàng màu giáng hồng.

“Tĩnh tĩnh, nên dậy!” A Bảo vừa dụi mắt vừa đưa tay đẩy hắn...

“Rầm!”, một giây sau Nhai Tì biến mất từ trên giường!

Từ trên mặt đất vang lên tiếng động, tiểu quý quỳ rạp bốn bề yên tĩnh, phần hận kêu, “A Bảo!”

“Cái này...”

Ngập ngừng, a Bảo sững sờ đối diện với thiếu niên đang quỳ rạp trên mặt đất vài giây, mà sau đó chậm rãi chuyển đến đôi tay bé nhỏ của mình.

Vừa rồi nàng giống như... Lại quên không chế khí lực...

Đội nàng giải đãi, vắt hết óc nghĩ an ủi hần mấy câu, qua một lúc nhanh, đạo ảnh màu hồng đã biến mất vô tung...

Ô?

A Bảo hơi hơi lưu luyến, nhìn bóng người biến mất.

Ai nha nha, tức giận thật lớn.

Xe đi mấy ngày, cây liễu ven đường càng rậm rạp xanh biếc.

“Quái, không nhớ là ven đường nhiều liễu như vậy.” Trong xe, Lur thể từ hơi nhướn mi, chậm rãi nói.

A Bảo thừa dịp Vệ Thi không chú ý, nhem ra ngoài cửa xe.

Chắc, yêu khí...

Mấy ngày nay đều có một cỗ yêu khí như có như không đi theo bọn họ về phía tây, chỉ là không rõ đối phương có thiện ý hay không. Âm âm truyền âm với Chu Nậu, “Chu Nậu, mi cảm thấy chúng nó đi cùng chúng ta làm cái gì?”

Trâm bạc rung động, Chu Nậu khinh thường nói, “Không cần để ý tới nó.”

“Mi nhận thức nó?” Nghe khẩu khí có vẻ như rất quen.

Trâm bạc khẽ rung cái cánh tinh xảo chột dạ vài cái, nó nói, “Quản nhiều chuyện như vậy làm gì! Người rất rảnh rồi sao.”

A, quả thật rất rảnh rồi.

A Bảo dưới ánh mắt Vệ Thi như đao phóng tới lại trở lại chỗ ngồi, vô cùng buồn chán ngó ngó hàng cây liễu, trong lòng âm thầm cân nhắc buổi tối chạy ra đó thám.

Vũ Văn Triệt ngồi trên da thú mềm mại, chống tay mắt không chớp nhìn nàng một hồi, hưởng thụ ánh nắng, lần thứ hai mở chiến báo ra xem.

A Bảo đợi hần dòi tầm mắt sau lại đến bên cạnh Vệ Thi, dưới ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của Vệ Thi hơi hơi cúi mặt.

Trùng cái ót a Bảo một lúc, Vệ Thi nhú mày, đề thấp giọng đến bên tai a Bảo nói, “Thật sự muốn rời khỏi?”

Lý thể từ ho nhẹ một tiếng, “Xoạt” một tiếng mở quạt che dấu mặt, cũng ái muội đề thấp giọng, “Vệ Thi đệ đệ, lặng lẽ nói gần a Bảo như vậy, hay là nghĩ sau lưng công tử nhà người dụ dỗ tiểu nha đầu này?”

Vệ Thi thân thể chấn động, sắc mặt cương nghị bỗng dưng trắng bệch, lắp bắp nói, “Cái, cái gì! Ta, ta không có ý nghĩ này...”

“Ồ, nói lắp.”

“Ta, ta, ta thực không có ý nghĩ này...”

Rung nhẹ quạt, “Chắc chắn, nói càng lắp.”

“Ngài, ngài, ngài ngậm máu phun người...”

“Ai nha, chụp cái mũi thật to.”

“... Công tử.” Công tử phải tin tưởng trong sạch của Vệ Thi a. Vệ Thi không ngừng phóng điện tới Vũ Văn Triệt đang chuyên chú cúi đầu.

Mắt hồ nhìn a Bảo một cái, Vệ Thi lập tức cách nàng xa xa, phải tin tưởng ánh mắt Vệ Thi a!

Màn đêm buông xuống, Nhại Ít không có xuất hiện đúng giờ như trước, a Bảo có mấy phần kỳ quái hỏi Chu Nậu.

“Là hồng.” Trâm bạc rung đùi đắc ý, đầu sư tử lại tái hiện lần hai.

“Hồng? Là hồng kéo xe cho Nhại Ít sao?” A Bảo không để ý tới đầu sư tử của nàng.

Hồng chính là thượng cổ thần thú, giống như ngựa mà có vẩy, trong miệng phun lửa, cả người có ánh lửa quán quanh. Nghĩ lúc trước nàng lần đầu tiên nhìn thấy Nhại Ít lúc thành niên, chính là bốn Hồng kéo xe cho hắn.

“Kéo xe?”

Âm thanh mờ ảo đột nhiên tăng cao, Chu Nậu lộ vẻ mặt kỳ dị nói, “Đại nhân không có xe a, càng huống hồ bắt Hồng kéo xe?”

Hồng chất mạnh mẽ thường, ăn nảo rồng. Từng có một Hồng đẩy với ba giao hai rồng, đầu ba ngày ba đêm, giết một rồng hai giao mới ngã xuống. Đại nhân là đưa con thứ bảy của rồng, thân phận tự nhiên không thể nào so với loài rồng bị coi như lương thực kia.

Chỉ là Long thần ạt tại, ạt có thể chấn nhiếp được hần, bây giờ đại nhân ạt nhỏ tuổi, tuy trước có Long thần xây dựng ảnh hưởng đã lâu, nhưng đại nhân vẫn ạt là vị thành niên, chưa thể xây dựng uy tín của mình.

Kẻ mạnh làm vua,

Hồng bởi vậy không cam thần phục, thỉnh thoảng khiêu khích trước mặt mọi người, không ngừng khiêu khích ngừ vị của Nhại Ớ.

Hóa ra thời này Nhại Ớ ạt chưa có xe ngọc... A Bảo th ậ ào, lắc mình ra ngoài trường.

Vút cái đã ra xa hơn dặm.

Ven hồ bạch thủy lưu luyến, liễu lủ mềm mại như tơ.

Cảnh liễu tung bay theo gió vừa lúc a Bảo xuất hiện liền thuận theo cúi xuống, một trận gió đem vù qua, nhưng cảnh liễu yếu ớt lại quý dị không nhúc nhích, thậm chí ạt có mấy cảnh lại ngược gió, chọc chọc ống tay áo a Bảo.

A Bảo sờ sờ mấy cảnh liễu, hỏi, “Mì là à? Ớ sao lại theo ta?”

Cảnh liễu xanh biếc rất nhanh rút lại, ngàn vạn cảnh liễu ven hai bên bờ sông thối lui, một bóng xanh hiện giữa hồ đi ra...

Ta xoay a xoay a xoay, ta rung a rung a rung ~

Một thiếu niên mặc lục y mảnh khảnh xoay đến bên cạnh nàng, cúi đầu hành lễ với nàng, thẹn thùng không thôi nói, “Tôi gọi Liên Liễu.”

“Cái kia...” A Bảo chậm rãi trừng to mắt, ngốc ngốc nhìn thân ảnh hần không ngừng xoay, “Cái kia... Cậu cứ phải quay tới quay lui sao.”

Thiếu niên xấu hổ mặt càng đỏ lên, hần cúi thấp đầu khẽ nói, “Tôi nay gió thật mạnh, tôi là liễu yếu, chỉ cần gió thổi qua liền kìm ặng không được xoay, không chế không nói...”

“Như vậy a... Tôi có thể hiểu.” A Bảo gạt đầu, ngón tay nhỏ nhấn chỉ lên trăm bạc trên đầu, “Cậu biết nó sao?”

Liên Liễu liếc qua trăm bạc, đang muốn mở miệng —

Chu Nậu bỗng nhiên trở về nguyên hình, hung tợn trừng hần một cái cảnh cáo. Hần dám nói bọn họ gặp nhau thế nào!

Không ngờ, tự tác nghiệt, lúc nó trở lại nguyên hình th ớ mái tóc bị nó rung thành đầu sư tử cuộn lấy chân hồ ly, nó không chịu rút chân ra mà trực tiếp xả tóc a Bảo —

A Bảo nhỏ giọng hít hơi, bị đau xách nó xuống dưới!

Tư thế bị xách này tổn thương cực lớn đến kiêu ngạo cũng tự tôn của Chu Nậu!

Nó theo phản xạ giờ móng nhỏ lên một cào...

Gương mặt hồ ly trong phút chốc tái lại.

Sau một khoảng ngắn ngừ trầm mặc cứng ngắc, a Bảo rất bình tĩnh mở miệng, “Ngại ngại a. Mì đừng tới chỗ không nên phẳng mà lại rất phẳng...”

“...”

Chu Nậu sờ đầu thu hồi móng vuốt, trong ngực bị thống vạn phần —

Ta không muốn phụ trách a!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 40: Chương 18

Rốt cục đến thành trấn, dần dần trên đường nhiều người hơn.

Xe ngựa dừng trước một khách điểm, tiểu nhị vốn nằm bò trên bàn ngủ trưa giật mình tỉnh lại, vội vàng chạy ra nghênh đón.

Hắc! Hắc lớn như vậy vẫn lần đầu tiên nhìn thấy một xe ngựa khí phái như vậy. Không chừng hôm nay miếu nhỏ này nghênh đón đại Phật.

Màn xe bị vén lên, một thiếu nữ áo trắng búi tóc hai bên từ trong xe khoan khoái nhảy xuống.

Hắn không lưu ý tầm mắt nhìn về thiếu nữ, thiếu nữ kia mỉm cười nhợt nhạt với hắn, bị cặp mắt sóng nước kia nhìn, hắn nhất thời mất ba hồn bảy vía, thiếu điểm chảy nước miếng.

Ai u, trên đời này vẫn có mỹ nhân, hắn hôm nay có thể tính chiêm ngưỡng. . .

“Này! Người đồ dê xồm lại vô lễ! Cẩn thận ta móc hai mắt người ra!” Vệ Thi cầm kiếm khê ngăn trước người a Bảo, mắt hổ trừng trừng tiểu nhị đang phát ngốc nhìn a Bảo.

Lý Kiến Thành cười tít mắt phe phẩy cây quạt đúng lúc cứu tiểu nhị đang run run rút cổ vào, “Hoarkhis lớn vậy, cũng không sợ dọa chủ quán, đây là khách điểm duy nhất trên trấn.”

“Vậy thì sao.” Chẳng lẽ bọn họ còn chán thần tài này không cho vào.

Lúc nói chuyện, từ trên xe ngựa lại xuống một mỹ nam tử thần sắc có bệnh, hung thần kia lập tức cẩn thận nghênh tiếp. Tiểu nhị trong lòng kêu cha gọi mẹ rốt cục nghênh đón cứu tinh, không ngừng bồi tội, cúi đầu khom lưng hết sức phục vụ tận tình.

Đội Vệ Thi đưa công tử đến sương phòng sau, Vệ Thi xuống lầu sắc thuốc, a Bảo chờ một bên, cung kính dâng trà tận lực làm tốt chức trách nha hoàn.

“A Bảo, giúp ta lấy trục tranh cuốn trên bàn.” Chỉ nghỉ ngơi một hồi, Vũ Văn Triệt nửa ngồi trên giường, chỉ mặc áo trắng đơn.

A bảo không động, nghiêm túc nói, “Công tử thân thể yếu, vẫn đừng quá mệt nhọc.”

Hắn mỉm cười nói, “Nửa canh giờ ta liền nghỉ ngơi.”

A Bảo này mới gật đầu, đem trục tranh cuốn đưa hắn, không ngờ, Vũ Văn Triệt cầm trục tranh cuốn không buông tay lập tức, chạm được ngón tay lạnh buốt của a Bảo, hắn dùng lực, một bàn tay khác nắm lấy tay nàng. . .

Nàng sững sốt, sợ thương ân công, tới cùng vẫn không dùng lực bỏ tay ra.

Dù sao Vũ Văn Triệt không phải tiểu quý, nàng sợ nếu nàng dùng sức, công tử từ trên giường bay xuống dưới giường liền đi đòi nhà ma thì xử lý sao?

“A Bảo,” Vũ Văn Triệt ngón tay ấm áp chạm vào bàn tay lạnh buốt của nàng, cặp mắt hừng hờ ít ham muốn chiếu sâu trong mắt nàng, “Không cần đi. . . Được không?”

“Tôi. . .” A Bảo nhú mày.

“Ồ lại, ta nhất định không phụ nàng.” Hắn từng chữ nói, ánh mắt sáng quắc. Gia tộc hắn hiển hách, lấy thân phận hắn hứa hẹn với một nha hoàn, từng chữ không thua kém thiên quân nói.

Tâm như chấn động trong khoảng khắc, nhưng cảm giác này cực nhạt, còn chưa kịp suy nghĩ sâu xa đã không còn dấu vết. . .

A Bảo thông thả mà cẩn thận rút tay về, “Công tử, về sau không nên nói như thế.”

Vũ Văn Triệt nắm chặt tay nàng, “A Bảo, ta không phải đùa nàng, nếu nàng để ý danh phận, chờ ta một thời gian, ngày sau. . .”

“Tôi không muốn.” A Bảo lúc còn sống chỉ đơn thuần là tiểu thiếu nữ còn chưa biết đến tình yêu, sau khi chết nàng chỉ một lòng tu luyện trở nên mạnh hơn, mà nay lại bị Nhại Ti rút hết thất tình lục dục, tuyệt tình tuyệt ái. Đối với Vũ Văn Triệt thô lỗ, a Bảo khó xử không biết làm sao, còn chưa đợi nàng nghĩ ra lý do thoái thác không đã kích ân công, thân thể lạnh buốt đột nhiên bị ôm trong cái ôm đầu hương thuốc.

Vũ Văn Triệt thờ dãi, “A Bảo, nàng quả thật muốn ta cũng rắn lưu nàng lại sao.”

“Vũ Văn cứu cứu —”

Cửa sương phòng bỗng nhiên bị mở ra, Lý Thế Dân sững sốt, khuôn mặt ửng hồng không nói, “Cháu. . . cháu đi nhầm phòng, cái gì cũng không nhìn thấy. Hai người tiếp tục. . . Tiếp tục ha.”

“Chờ một chút!” A Bảo cuồng quát gọi hắn lại, lại rút tay trở về, lần này Vũ Văn Triệt không có ngăn trở nàng. Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ

cảm thấy trong mắt hần tràn đầy mờ mịt bi thương.

Tình là gì?

Nàng không biết rõ, chỉ cảm thấy tình làm người thương tâm lại quấy nhiễu không thôi.

Nàng không thích.

Xem ra nàng quả thật nên rời đi...

Lý Thế Dân cúi đầu bị nàng gọi lại, đi không được ở cũng không xong... Hần cảm thấy vô cùng ngột ngạt, đáng ghét! Thế này sao dám nhờ chỉ dẫn nữa! Không biết Vũ Văn cửu cửu có ghi hận trong lòng không, quay đầu liền kêu Vệ Thi đồ lòng dạ hẹp hòi kia giết hần.

Vũ Văn Triệt bất động thanh sắc nhìn a Bảo mặt đầy khó xử, lại thoáng nhìn tiểu thiếu niên một bên đứng ngồi không yên, chậm rãi nhắm mắt lại, “Các người đi ra đi, ta muốn nghỉ ngơi. Bữa tối gọi ta.”

Hai người vội vàng lên tiếng, vội chạy ra ngoài.

Cửa đóng lại sau đó, Vũ Văn Triệt mở mắt. Trên tay còn phảng phất xúc cảm của thiếu nữ, hần nắm tay nghĩ muốn lưu lại, nhưng cái gì cũng không lưu lại...

Vì vậy hiểu rõ ánh trăng, thiếu nữ tươi cười xán lạn, dành cho hần, chỉ có thể là băng lãnh.

“A Bảo, người ra cùng ta làm gì!” Ra cửa, thiếu niên ai oán nhìn nàng một cái.

“Liền không vì cái gì.”

“Vũ Văn cửu cửu là người thượng đẳng trong lòng nhiều khuê tú thiên kim trong kinh, hoàng thượng còn muốn đính hôn công chúa cho cậu, người một chút cũng không thích?”

“Cậu biết rõ thích là thế nào?” A Bảo nhìn hần một cái. Ở trong mắt nàng, Lý Thế Dân như tiểu quý, chỉ là đệ đệ, không liên quan quá tới tình yêu đi.

“Ta... Thích Vô Cấu muội muội.” Ngoài nàng dự kiến, tiểu thiếu niên đỏ mặt nhăn nhó nói.

“A.” Nàng hô nhỏ một tiếng, “Cậu trưởng thành thực sớm.” Nếu em trai mình cũng như hần vậy, sớm bị mẹ nấu canh.

“Trưởng thành sớm.”

“À, tóm lại... Tóm lại là khen cậu.”

Sau bữa tối không bao lâu Nhai Tì liền đến.

Liếc mắt nhìn Chu Nậu đang gục trên bàn nhỏ, hần nghi ngờ nói, “Kỳ quái... Cảm thấy Chu Nậu hôm nay rất khác thường.”

A Bảo sờ sờ đầu hồ ly của Chu Nậu, nó ngẩng đầu nhe răng cảnh cáo, a Bảo không động, tiếp tục hiếu kỳ quan sát nó, thế là Chu Nậu càng thêm u buồn cúi đầu, không để ý nàng.

“Có gì để sờ!” Nhai Tì dùng lực đẩy tay nàng ra.

“Tôi cảm thấy nó rất giống u buồn, tình tự suy sụp.” A Bảo nghi ngờ không thôi, không biết rõ còn cho rằng bị công kích ngực là nó =0= !

Bản năng thiếu nữ của nàng ít thụ thương, đụng đến ngực nàng liền dả kích vậy sao.

“Nó u buồn quan hệ gì tới người!” Nhai Tì khẩu khí không tốt.

Nghĩ đến Chu Nậu sắc mặt xám trắng thỉnh cầu nàng ngàn vạn đừng nói cho ai, còn áo ngư thủy thuật trao đổi, a Bảo gian nan thành thật hứa hẹn...

“Người xem đây.”

Hần ngang ngược nói, hơi cong lưng, nháy mắt, tại chỗ hiện ra một đầu sói trong đám mãnh thú.

Mãnh thú kia quanh thân huyết hồng, bộ lông sáng bóng tựa ngọc, đôi mắt tà tà đen như mực, mang khí thế kiêu căng ngổ ngược, chỉ thấy hần chậm rãi run rẩy, tư thái tao nhã đến bên cạnh Chu Nậu, cảnh cáo một tiếng!

Chu Nậu lập tức thức thoi bay ra ngoài cửa sổ, ngoan ngoãn không quấy rầy.

A Bảo dờ khóc dờ cười nhìn hần phân rõ chủ quyền, lắc đầu, “Tiểu quý, đừng bắt nạt.”

Nhai tỉ chậm rãi liếm lông, nhẹ nhàng nhảy lên giường ngao mạn nhìn nàng một cái, ánh mắt kia rõ ràng viết, “Thất thần làm gì, còn không nhanh lên!”

A Bảo hiểu kỳ tới gần hắn, nhẹ nhàng sờ đầu hắn...

Địu dàng mà xa lạ làm hắn cứng lại, thân thể cương trực vài giây sau liền chậm rãi buông lỏng, trong cổ phát ra tiếng lẩm bẩm, thuận theo nhắm mắt lại...

Ta sao? R O c định, hiện tại ta muốn biết mi có xác định hay không thôi.” Từ Phù đế quân thật cao hứng, nhìn Đản Hoàng Tô thật động tâm đối với việc làm nữ chủ nhân tiểu ngân hà này, quả nhiên đồ đẹp dễ dàng làm cho người ta mờ lòng!

“Nhưng có phải có phong thần về sau mới có thể đứng đầu hàng tinh tú sao? Còn có hai mươi tám tinh tú gì gì đó đều lệ thuộc hệ ngân hà sao? Quản những người này mà không cần pháp lực sao?” Đản Hoàng Tô nói năng có chút lộn xộn, kỳ thật cô đâu có nghiên cứu thần thoại, chẳng qua là chấp vá lung tung từ «Phong thần bảng», «Tây du ký» thôi.

“Tiểu ngân hà này chẳng qua là ta nhất thời nổi hứng dùng màn đêm cùng cát thiên hà tạo ra dạ cung, không có dính dáng tới phong thần hay tinh tú gì gì đó, tự nhiên không cần pháp lực, chỉ cần ta tán thành.” Từ Phù đế quân nhẹ giọng dỗ: “Cho nên chỉ cần mi nguyện ý, tùy thời có thể trở thành nữ chủ nhân. Cho dù...”

Từ Phù đế quân mỉm cười: “Cho dù em có làm nữ chủ nhân Từ Thần phủ ta cũng vui về đồng ý.”

“...” Đản Hoàng Tô rốt cục xác định cảm giác hóa thân thành nữ chủ không phải là ảo giác.

ORZ, cô thành nhân vật cầu huyết ngôn tình.

Nhưng mà, cô với Từ Phù đế quân... Không phải cha và con gái sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 41: Chương 19

Câu Màng sơn cao vút trong mây, khói mù cuốn cuộn.

Một thân hồng ảnh cực mờ bay qua đệ tứ trọng phong, còn chưa kịp dừng lại trong khoảng khắc, một trận uy áp khủng bố đồng thời áp chế...

Một tuần mã vẩy hồng cao ngất từ chân trời hiện ra, đầu ngẩng cao, tứ chi thon dài, con ngươi rực lửa dừng ngay trước mắt hồng ảnh càn rỡ nhìn xuống.

Hồng chậm rãi đến bên cạnh Nhai Tỉ, uy áp quanh thân không giảm càng thêm tăng, bồm bồm trong không khí từ từ phiêu động, tư thái khiêu khích nhìn về phía quân chủ nhỏ tuổi.

Nhai Tỉ dừng lại, quay mặt về phía thần hạ đang khiêu khích hắn, mặt không lộ biểu tình, uy áp quanh thân lại nhanh chóng tăng, nhất thời khí thế đại thịnh.

Phía dưới biển hoa bị uy áp bọn họ ép tới nằm sấp co rúm dưới đất, phát run.

Hống không chút đếm xỉa nói, “Đại nhân, lại đến hiện thế?”

Hắn lạnh giọng đáp, “Thì làm sao.”

“Đại nhân tuổi còn nhỏ, cần phải chuyên tâm tu hành.”

Hắn ngữ khí châm biếm, “Phí tâm.”

“Hết thầy là vì đại nhân.” Hống cười như không cười nói. Cũng không đợi Nhai Tỉ đáp lại, tự hí dài một tiếng cười mây mà đi.

Phía sau nó, thiếu niên mặt vẫn như cũ không biểu tình, quật cường hiện một vòng cung trên mặt.

Chinh mình vẫn còn vị thành niên, cánh chim chưa cứng cáp, gặp phải khiêu khích chỉ có thể ỉn nhẫn.

Đợi hắn độ qua Thiên kiếp thành niên... Nhai Tỉ mím chặt môi, đột nhiên nghĩ tới khuôn mặt nhợt nhạt với nụ cười có lúm đồng tiền.

Khi đó nàng... Cũng sẽ không coi hắn là tiểu hài tử...

Chúng ta lúc còn trẻ chính là nhìn không thấu, sau khi lớn lên chính là một cái mới sinh ra, chúng ta có thể trải qua sinh hoạt mình mơ ước, chúng ta không

gì không làm được.

Thế là không tiếc thầy mọi thứ liều mạng lớn lên.

Rốt cục có một ngày, lúc chúng ta thực bước chân vào thế giới người lớn —

Sau đó?

Không có sau đó.

Một đường từ khách điểm trái qua, giữa tuần tháng bốn, đại đội đi về phía tây rốt cục đến Trường An.

Cách cửa xe, a Bảo hiểu kì nhìn ra ngoài.

Trường An cổ đại mà phồn ha tại gió nam thổi một lần nữa tòa sức sống, người đi đường nhón nháo, trong đám đông ồn ào có thể thoáng thấy mấy gian tử quán, ngẫu nhiên có người Hồ tóc vàng mắt xanh dắt ngựa đi qua, còn không kịp nhìn kỹ, tiểu thương ven đường hét to mời hàng lại hấp dẫn chú ý của nàng...

Thành Trường An hiển quý không thiếu, đúng lúc giữa xuân, bọn họ nhao nhao ngồi xe cùng nữ quyến ra ngoài đạp thanh. Nhưng đội xe cứ đi thẳng giữa đường, đi đến chỗ nào bất luận người đi bộ hay ngồi xe ngựa đều tự động tránh ra, gia tộc Vũ Văn hiển hách có thể thấy rõ.

Theo công tử một đám người đến một phủ đệ không thể dùng hai chữ xa xỉ để hình dung, cảnh trí tương tự phủ Thái Thú a Bảo đã nhìn qua, thật sự không có chút hưng trí nào xem xét.

Nàng đầu óc choáng váng theo đại đội quẹo trái quẹo phải, ngoằn ngoèo đi hơn nửa ngày mới đến uyển lạc của công tử.

“A Bảo, đợi lát nữa theo nha hoàn đi nhìn chung quanh, chọn uyển tử thích hợp.” Vũ Văn Triệt ảm áp nói, tư thái vẫn ôn nhã như xưa nhưng lại lộ ra cổ khí không cho phép cự tuyệt.

A Bảo nghiêng đầu nhìn hẩn một hồi, đột nhiên nói, “Anh muốn ép tôi ở lại?”

Lời nói quá phận này làm Vệ Thị một bên ho nhẹ, lúng túng quay mặt đi do dự không biết có nên lui ra ngoài hay không.

Vũ Văn Triệt không có phủ nhận, xoa nhẹ đầu a Bảo, “Nghỉ ngơi một chút liền đi đi.”

A Bảo ngoan ngoan gật đầu, lần này thành thật không có chọc phá, dù sao tối nay nàng sẽ đi.

Vũ Văn Triệt nhìn nàng vâng lời, do dự một chút, từ trong lòng đưa ra một phi thúy trăm toàn thân xanh biếc, cùng bạch ngọc trăm của hẩn giống nhau, “Ta không biết nữ tử thích gì, cây trăm này rất xứng với nàng... Không biết nàng có thích hay không?”

Cây trăm này ở trong lòng hẩn rất lâu... Nam tử này hững hờ ít ham muốn, một khi lâm vào vòng tình, cũng như mọi nam tử khác, vụng về đưa lễ vật hi vọng có thể đổi lại nụ cười của hồng nhan.

“Xác định tặng tôi?” A Bảo cặp mắt sáng ngời tiếp nhận cây trăm, vui mừng sờ. Anh mặt trời chiếu lên, phi thúy trăm này toàn thân sáng ngời không chút tạp sắc, hình như có thủy quang lưu chuyển quanh thân, tất không phải vật phàm.

Thấy nàng thích, Vũ Văn Triệt mỉm cười không nói, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

A Bảo thu phi thúy trăm vào trong lòng, nở nụ cười với hẩn, cảm thấy có một cảm xúc trôi qua lại biến mất...

Nàng gãi đầu, không nghĩ nữa, cặp mắt trong suốt như trước vẫn bình tĩnh không gợn sóng.

Tiểu nguyệt tròn vành vạnh lại lần nữa bò lên ngọn cây, a Bảo tùy tay cầm bọc hành lý, đồ của nàng không nhiều, liền đem hành lý ít ỏi này buộc bên hông.

Lấy trong ngực phi thúy trăm, nàng chần chờ vài giây, mẹ từng nói qua: Tri ân phải báo đáp, vô công bất thụ lộc.

Trâm ngọc này... Nàng nên mang đi hay không?

Đột nhiên nhớ tới ngày đó mặt công tử mờ mịt bi thương, nếu như ngày mai công tử thấy nàng để lại trâm ngọc sẽ lộ biểu tình thế đi... a Bảo chậm rãi thu trâm ngọc bỏ vào bọc hành lý, cẩn thận xác định là đã buộc gọn hành lý, nàng thò đầu ra ngoài cửa sổ.

Trong mắt người thường, lúc này ngoài cửa sổ là trăng tròn cảnh đẹp, thanh u nhã nhặn.

Nhưng trong mắt a Bảo, mỗi góc trong uyển của nàng dày đặc ám vệ, đem sương phòng bao bọc kiên cố.

Từ lúc vào đế đô đám người này theo nàng như chuỗi hồ lô, nếu nàng là người, sợ rằng có chạy đằng trời.

Nhưng nàng không phải... Bởi vậy nàng nhẹ nhàng kéo màn che trên giường thổi đèn đi, ánh đèn dập tắt nàng đột nhiên điểm nhẹ mũi chân, thân hình nhẹ nhàng như chớp! Nhanh đến nỗi mắt thường khó nhìn thấy!

Lóe một tia chớp nàng đã ở bên ngoài Vũ Văn phủ, bước chân chưa ngừng, tại ngã tư đường yên tĩnh trên mái hiên chợt lóe.

Gió đêm thổi bên tai, ở ngõ hẻm chỉ thấy tiếng chó sủa mèo kêu tại không gian yên tĩnh này phá lệ tịch mịch, thoáng xa xa truyền tới tiếng gõ mõ...

A Bảo hít một hơi, khoải chỉ dừng trước cửa thành.

Dương liễu là lướt, nháy mắt trong gió đêm, một thoáng hiện ra thân ảnh vụn vặt đông đưa theo gió trước mặt a Bảo.

“Tôi, tôi được đại nhân phái tới đón cô.” Liên Liễu thẹn thùng cúi thấp đầu, âm thanh yếu ớt.

A Bảo ngượng ngùng sờ đầu, “Vẫn là cậu ấy nghĩ chu đáo, vừa rồi do dự không biết đi đâu.”

“Chu Nậu đại nhân không phải bên cạnh cô sao?”

A Bảo bó tay nâng trầm bạc, “Nó còn trong thời gian u buồn, đã lâu không để ý ai khác.”

Bỗng dưng —

“Bé con, một người làm bấm cái gì thế?” Giọng nam lười biếng đột nhiên vang lên bên cạnh bọn họ.

“Lý thế tử, ngài ở nơi này làm gì?” Liên Liễu dùng là ảo ảnh, người thường không nhìn thấy hắn. A Bảo liếc mắt nhìn thanh niên đang ngồi trên mái hiên phớt lờ điện, không nóng không lạnh hỏi lại một câu.

“Ta ngắm trăng.”

“...” Chuyên môn chạy tới nóc nhà cửa thành ngắm trăng?

Lý Kiến Thành không thèm chú ý tới nàng coi thường, tóc đen hắc y cùng bóng đêm hoàn mỹ dung hợp lại một chỗ. Mới vừa a Bảo mắt không nhìn chỗ khác vui đầu chạy, nàng tốc độ cực kỳ nhanh, nếu không phải nàng đột nhiên dừng, còn thực sự xem hắn thành một cảnh trí hoàn mỹ,

“Chắc chắn, tiểu nha đầu, liền vô thanh vô tức cuốn gói chạy, cũng không thông tri Vũ Văn cửu cửu một tiếng?”

A Bảo nhún mày nói, “Tôi không phải sớm nói sao, là công tử ép buộc.”

“Cậu đối với người tình thâm nghĩa trọng, không sợ cậu thương tâm muốn chết?” Hắn bồn chồn nói, lấy vò rượu bên cạnh, lại lấy thêm cái chén tự rót cho mình một chén.

Mùi rượu thoang thoảng phiêu tán trong đêm, a Bảo nhìn sắc trời, không để ý hắn trêu chọc trực tiếp nói, “Không tán gẫu nữa, tôi nên đi.”

Lý Kiến Thành cách không xa nâng chén với nàng, tay áo dài tung bay trong gió. Hắn lười biếng nhếch miệng, “Không tiễn.”

Dứt lời, thiếu nữ lập tức nhắc chân không chút lưu luyến xoay người rời đi, nàng đưa lưng về phía hắn vỗ vỗ hành lý ít ỏi bên eo, bước chân vô cùng nhẹ nhàng.

Hắn uống một ngụm, thở dài, hóa ra tiểu thiếu nữ nhìn ngây thơ đơn thuần kia, một mặt khác lại là vô tình.

“A Bảo,” âm thanh trầm thấp pha thêm mùi rượu chậm rãi rót vào không khí, “Người đến tốt cùng là ai...”

A Bảo quay đầu lại, không trả lời, bình tĩnh nhìn chăm chú thanh niên phong thần tuấn mỹ. Vài sợi tóc bị gió thổi che tầm mắt nàng, a Bảo lười vén lại, đầu tóc rối tung nghiêng người nhìn hắn.

Đây là lần cuối cùng nhìn thấy hắn, người thanh niên khỏe miệng lúc nào cũng chưa nụ cười hài hước.

Lại một lần gặp lại, nàng ngồi trước bia mộ của hắn, khuôn mặt không hề thay đổi, vẫn trẻ con, trả lời hắn nghi vấn nhiều năm trước.

“Ta là yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 42: Chương 20

Kì quái...

A Bảo trừng mắt, bay vòng đi vòng lại Câu Mang sơn.

Câu Mang sơn nhấp nhô, hiểm trở, lúc trước Chu Nậu mang nàng tới vẫn chưa chú ý, nhưng lần này nàng thanh thiên bạch nhật xem, bất luận thế nào Câu Mang sơn chỉ có tứ phong.

“Sao lại chỉ có tứ phong?” A Bảo thì thảo tự nói.

Chu Nậu ngừng giữa không trung, một đôi cánh cá vàng không ngừng lay động, khinh thường nói, “Vốn chỉ có tứ phong, ngươi còn hy vọng có mấy phong?”

A Bảo sờ mũi, chẳng lẽ Câu Mang sơn này không phải Câu Mang sơn kia.

Ban ngày Nhai Tì đến tứ hải tuần tra, khó trách hần đến đêm mới tìm nàng. Dù sao còn phải tu luyện, a Bảo liền kéo Chu Nậu đến luyện ngự thủy thuật, ra ngoài mới phát hiện Câu Mang sơn hóa ra còn thiếu một phong.

“Còn chần chờ cái gì, còn không bắt đầu.”

A Bảo không động, chậm rãi nói, “Chu Nậu, gần đây mi hòa khí rất lớn.” Thời kỳ u buồn kết thúc liền tiến vào thời kỳ câu kinh sao.

“... Là ngươi nhìn nhầm.”

A Bảo vò đầu bứt tai nửa ngày, bằng trực giác phán đoán, “Cái kia... Ta không cần mi phụ trách.”

=0=!

Chu Nậu thẹn quá lớn giọng, “Hiện tại! Bắt đầu!”

A Bảo “Ừ” một tiếng, chọn một nơi rộng rãi, nhắm mắt ngưng thần...

Hơi nước trong không khí hơi hơi chấn động, bùn đất cánh lá dần dần ướt, một chút bong bóng như trên châu từ mặt đất bốc lên, từng chuỗi từng chuỗi gần như bao quanh cả tòa đệ tứ phong...

“Sau đó đâu?” A Bảo ngẩng đầu nhìn chuỗi hạt, “Tiếp tục làm thế nào?”

“Thuận theo suy nghĩ trong đầu, biến chúng thành hình thái ngươi nghĩ tới...”

Chu Nậu âm thầm kinh ngạc, từ chuỗi hạt thứ nhất liền hình thành sau đó liên tiếp các chuỗi hạt tiếp theo bắt đầu dung hợp lại, dần dần hình thành hình thái...

Này... thực sự nàng lần đầu thi triển ngự thủy thuật?

A Bảo không chú ý tới nó phản ứng, chỉ một lòng nghĩ đem chuỗi ngọc này thành hình thái nàng nghĩ, Cảm giác yêu lực phảng phất như một lỗ đen vô hình hút ra, nàng lần đầu thi triển ngự thủy thuật liền không biết kiểm chế rút tất cả lực lượng vào, lực lượng trong tay này khó khổng chết bắt đầu rục rịch, kêu gào muốn thoát khỏi khống chế...

Thời khắc mấu chốt, trong bụng ầm lên, quanh người a Bảo bắt đầu tỏa ra kim quang cực mờ, kim quang này chậm rãi lấy làm nàng tâm bắt đầu mở rộng lên đỉnh chuỗi ngọc, tựa như cái kén nặng bao bọc lại.

Là tiên khí.

Chu Nậu miễn cảm nhũm mày, trên thân yêu quái sao lại có tiên khí?

A Bảo không rảnh chú ý đến nó, ở trên đỉnh đầu nàng, màu vàng thông thả nhấp nháy, không ngừng thu nhỏ lại...

Cả tòa Câu Mang sơn rung động, tiên khí màu vàng nhạt chiếm cứ đỉnh núi, lại không giống tiên khí thuần, mà là xen lẫn vẩn đục của yêu khí.

Yêu phải trải qua thời gian dài dốc lòng tu luyện và phải chịu thiên kiếp lần hai mới đắc đạo thành tiên, gọi là yêu tiên.

Như Nhai Tì, hần trời sinh yêu tiên.

Nhưng tiên khí không thuần cực khác yêu tiên, yêu quái Câu Mang sơn nhao nhao rúm ró lại đến tột cùng là có một thần tiên đến đây, không biết nơi này là địa bàn của con thứ bảy của Long thần sao.

Thời gian trôi đi, a Bảo thay da đổi thịt sau trên mặt thủy nhuận bình thường lộ ra tử khí tái nhợt.

Nhộng kim quang rớt cục chậm rãi lộ xác, quang hoa bắn ra bốn phía, trong ánh sáng chậm rãi hiện ra —

Khoảnh khắc, tiếng kiếm va chạm trong trẻo vang lên!

Vật bé nhỏ kêu lên sung sướng vừa được sinh ra.

Thân kiếm cực kì dài nhỏ, mũi kiếm lại bị bẻ gãy quý dị, dưới ánh mặt trời, kim quang mờ nhạt du tẩu trên thân, mơ hồ hình thành long vân. . .

“Là tiên kiếm!” Chu Nậu nhìn không được kinh hô.

Một yêu quái lại làm ra tiên kiếm!

Truy tìm nguồn gốc, hết thầy ngọn nguồn vẫn từ thân thể Xích Ký.

Xích Ký là thân cá, mà con cá này lại bên cạnh Tây Vương Mẫu tu luyện nhiều năm nên tiên khí tinh thuần, tàn khốc là nó bị đồng nghiệp vô lương đánh cướp nội đan đưa cho a Bảo.

Kỳ thật ăn thịt Xích Ký không hẳn là không thể, yêu vẫn là yêu, không thể trong một đêm một bước lên trời. Bằng không nếu ăn thịt Xích Ký hoặc hấp thu nội đan của nó có thể thành tiên, Xích Ký kia sớm bị yêu quái diệt chủng.

Nhưng vấn đề đặt ra là a Bảo trong quá trình hấp thu bị tẩu hỏa nhập ma, lúc hấp thu bị tiêu hao hết tiên khí còn sót lại, được Nhại Ti cùng Chu Nậu lúc đó khuyh lực tương hỗ, gia tốc truyền tiên khí vào cơ thể nàng dung hợp. . . Xích Ký hệ thủy, khiến cho nàng tri triển ngự thủy thuật càng nhuần nhuyễn.

Lúc nàng biến ảo ra vũ khí liền theo bản năng biến ra tiên kiếm.

Một yêu sử dụng tiên kiếm — bất luận đối với tiên gia hay yêu quái mà nói, đều không thể không nói đó là một sự châm chọc tài tình.

Nhưng dù a Bảo có tiên khí thì vẫn là yêu, không thể phi thăng, nhiều nhất. . . Nhiều nhất xem như yêu quái học tốt ngoại ngữ đi.

Động tĩnh lớn như vậy, trừ tiểu yêu có chút đạo hạnh thấp, đại yêu quái gần đó dậm đầu nhao nhao đến thăm dò, tới cùng là tiểu tiên nào ngang ngược đến địa bàn của Nhại Ti gây gổ.

Bát quái đầy trời.

Liền xem như yêu quái cũng hưởng thụ quyền lợi bát quái.

Chu Nậu miễn cưỡng bình tĩnh nói, “Người không thử uy lực của kiếm?”

“... Được.” A Bảo phối hợp đứng dậy, bị tiên kiếm này gần như hút khô hết tâm lực, nàng lắc lư giữa không trung, thăm dò cảm tiên kiếm. . .

“Hi!”

Bỗng dung một trận đau đớn kéo tới, tiên kiếm này hết sức cao ngạo, căn bản không chấp nhận chủ nhân nó là yêu quái!

A Bảo cố sức đưa tay chạm vào tiên kiếm một khắc bị đốt triệt để, ngón tay bong ra từng mảnh thịt ản ản thấy rõ xương. . .

Lúc nàng chịu công kích, đồng thời thân nàng thoát ra hắc điểm tận trời, hắc điểm kia vô cùng phẫn nộ, trong nháy mắt liền bao phủ tiên kiếm, ngang nhiên công kích —

Tiên kiếm buồn rầu phát ra tiếng tựa như con mồi bị bao vây, hắc điểm lan tràn từng tấc, thân kiếm vốn dạt dào tiên kiếm lại có vẻ triền miên quyền rũ, nghiêm nhiên là một thành yêu kiếm!

Kịch liệt tranh đấu, a Bảo đã kiệt lực lại buông tay tiên kiếm —

Chỉ nghe “Ầm ầm”, đất bằng lại chịu nhiều tiếng như sấm!

Bị hắc điểm quán chặt tiên kiếm mang theo kiếm khí gào thét thẳng tắp hạ xuống đệ tứ trọng phong! Khoảnh khắc chạm xuống mặt đất, cả tòa Câu Mang sơn rung động trong không trung!

Vốn đại yêu quái đến xem nào nhiệt thấy tiên kiếm rơi xuống liền nhất thời sử dụng công phu chạy trốn tán loạn bốn phía —

Hết thầy chỉ như cái chớp mắt, đại tiên kiếm rơi xuống đất nổi lên trận bụi mù mịt, sau tiêu tán, tất cả yêu quái không khỏi chớp mắt, đệ tứ phong trước mắt vẫn như cũ cao ngất, không chút thay đổi, giống như vừa nãy không có phát sinh. . .

Trong không khí tĩnh mịch, a Bảo xoa xoa cái mũi, nỗ lực đè nén cảm giác ngứa ngứa, thất bại. Chỉ thấy nàng “Hắt xì” một tiếng —

Khí tức mỏng manh lại lưu đông, đệ tử trọng phong nguy nga đồ sộ vang lên tiếng ầm ầm đáng sợ, tất cả yêu quái oi đây đều nhìn thấy một màn khủng bố — đệ tử phong chiếm cứ ngàn dặm bị tiếng “Hất xỉ” của a Bảo, bề mặt nhanh chóng nứt ra, trong chớp mắt từ chỗ tiền kiếm rơi xuống mặt đất bất đầu vỡ toang thành cái khe khủng bố đem cả tòa núi chia làm hai!

Âm thanh ầm ầm không lồ cùng với quả núi chia đôi vang lên, vô số yêu quái kiều hoa nhao nhao hét chói tai rút rẽ tìm đường sống chạy đến chỗ an toàn...

Đếm ra có mấy ngàn hoa yêu, thụ yêu đều nhỏ rẽ trần truồng... Khụ, không phải, là lệ roi!

Nhất thời bụi đất bay đầy trời, cảnh tượng rất đồ sộ, làm người xem thế đủ rồi...

Yêu quái ven đường cái miệng há to có thể nhét mấy quả trứng vào, không thể nói gì, một dãy yêu quái ai oán đuôi tay vịn chặt cầm.

A Bảo mới chậm rì rì từ trên không trung xuống, tay đã khôi phục nguyên trạng lông tóc vô thương, nàng gãi gãi đầu, xấu hổ cúi đầu.

“Cái kia, ngại ngần a... Tôi trượt tay.”

Chúng yêu: “...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Mất Tất Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.